

DE
VRIJE PRESBYTERIAANSE
PREDIKSTOEL

Uitgegeven door de
commissie voor de uitgaven van boeken van de
VRIJE PRESBYTERIAANSE KERK VAN SCHOTLAND
in 1961.

Uit het Engels vertaald door
H. VAN VLIET

UITGEVERIJ KOOL B.V. — VEENENDAAL — 1980

Ten geleide

Gaarne onderstreep ik wat in het voorwoord door wijlen ds. W. Grant, voorzitter van de commissie voor de uitgave van boeken, over de preken die u in dit boek kunt vinden, is opgemerkt. Ze zijn zuiver Schriftuurlijk en geheel in de lijn van de vroegere Schotse leraars, die om de inhoud van hun geschriften altijd veel hoogachting en waardering van het onder ons Waarheidlievende volk hebben weggedragen. De "Westminsterse Geloofsbelijdenis", zo zuiver en kostelijk van inhoud, behelst de onvervalste leer van Gods Woord, waaraan men in de Vrije Presbyteriaanse Kerk van Schotland nog steeds zo strak heeft vastgehouden.

De predikaties in dit boek van de nog niet zo lang geleden ontslapen leraars, geven daar een duidelijk getuigenis van. Het kenmerkende van de preken van de Schotse leraars is, dat zij zo Christocentrisch van inhoud zijn. Bij de verklaring van elke tekst, van welke leraar ook, zien we Christus steeds weer op een zeer uitnemende wijze ons voorgesteld als het Middelpunt van de heilsopenbaring. Maar ook altijd weer wordt Hij ons aangewezen vanuit de eeuwige verkiezing en het verbond der genade, waarbij dan ook het welbehagen Gods des Vaders zeer duidelijk naar voren komt. En ook altijd weer wordt het werk van de Heilige Geest in de ontdekking van de zondaar en het brengen tot de kennis en de geloofsvereniging met Christus er ons helder in verklaard. Zoals het voorwoord van ds. W. Grant ons laat weten, is de commissie die voor deze uitgave heeft gezorgd, dank verschuldigd aan ds. Donald MacLean te Glasgow voor de arbeid die hij ook hiervoor heeft verricht. Voor onze Nederlandse stichting, die de MBuma-zending, uitgaande van de Schotse Kerk steunt, heeft dit ook wel wat te zeggen, daar ds. MacLean geen onbekende voor ons hier in Nederland is gebleven. Bij het verval dat deze tijd kenmerkt en dat er ons rekening mee moet doen houden dat in Schotland zowel als in Nederland de tijden van weleer, wat de zoveel ruimere mate van de bediening des Geestes betreft, zoveel beter waren dan de tijd die we thans beleven,

ISBN 906423172 9

Copyright bij Uitgeverij Kool, Veenendaal. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
No part of this book may be reproduced in any form by print, photoprint, or any other means, without written permission of the publisher.

dienen we toch ook te erkennen dat het niet gering te achten is, dat het de Heere behaagd heeft in Schotland Zich ook nog een overblijfsel te behouden, dat vasthoudt aan de leer die in de ons bekende oude geschriften van de Schotse leraars is voorgestaan. Daarom gevoelen we ons in deze tijd van zoveel veroppervlakking nog één met deze Schotse gemeenten en steunen we de zending die van haar uitgaat en heb ik ook graag aan het verzoek willen voldoen om de uitgave van deze preken van een inleidend woord ter aanbeveling te voorzien. De Heere gebiede over deze uitgave Zijn onmisbare zegen!

Rhenen, voorjaar 1980

Ds. F. Mallan.

Voorwoord

Dit boek, uitgegeven door de commissie voor de uitgaven van boeken van de Vrije Presbyteriaanse Kerk van Schotland, bevat een keuze van predikaties door predikanten van deze kerk, die hun dienstwerk in de wereld beëindigd hebben. Zij aanvaardden de Bijbel als hun onfeilbaar, verheven richtsnoer, en de ganse leer van de "Westminsterse Geloofsbelijdenis", als gegrond op de Schriften.

De uitverkiezing, de predestinatie, de Heere Jezus Christus als Hoofd en Borg, met de bovennatuurlijke werking van de Heilige Geest in de wedergeboorte, waren onder de waarheden, die zij leerden, en deze worden heden ten dage nog gehandhaafd en gepredikt.

Dit boek wordt verspreid met de wens, dat we door de genade Gods in staat gesteld mogen worden, om "te strijden voor het geloof, dat eenmaal de heiligen overgeleverd is" en om te getuigen tegen de kwaden van het papisme, arminianisme, rationalisme en alle andere soorten van valse leringen.

De commissie is dank verschuldigd aan ds. Donald MacLean, Glasgow, voor zijn arbeid in het persklaar maken van de biografische schetsen en in het anderzijds helpen bij deze uitgave.

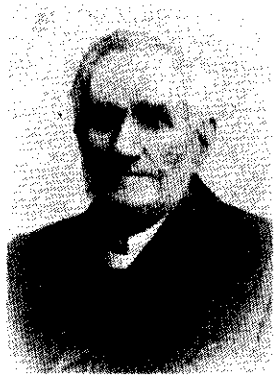
Moge de Heere opstaan en Zijn eigen zaak verdedigen.

W. GRANT,
Voorzitter van de commissie voor
de uitgaven van boeken.

Halkirk,
Caithness - 1961.

INHOUD

Ten geleide	9
Voorwoord	9
I. Een vast fundament — Jesaja 28 : 16 door ds. Donald MacFarlane	13
II. Nooit heeft een mens also gesproken, gelijk deze Mens — Joh. 7 : 46 door ds. Donald Mac Donald	35
III. De ganse aarde worde met Zijne heerlijkheid vervuld — Psalm 72 : 19 door ds. Neil Cameron	45
IV. De keus van Mozes — Hebr. 11 : 24-26 door ds. James S. Sinclair	63
V. Bekeert u, gij afkerige kinderen! — Jer. 3 : 14, 15 door ds. Donald Beaton	79
VI. Het heilige zaad — Jesaja 6 : 13 door ds. Neil MacIntyre	89
VII. Hoge waterwellingen en lage waterwellingen — Jozua 15 : 16-19 door ds. Malcolm Gillies	103

Ds. Donald Macfarlane

Ds. Macfarlane werd geboren te Vallay, North Uist, in het jaar 1834. Hij zal ongeveer 20 jaar oud geweest zijn, toen de Heilige Geest hem overtuigde van zonde, en na een lange tijd van zieleangsten verrees hij in het licht en de vrijheid van het eeuwige Evangelie. Hij was bekwaam om op vele bijzondere Schriftgedeelten te wijzen, die de middelen waren om vrede in zijn ziel te brengen, maar hij was verplicht aan de ganse geschiedenis van het Evangelie, hetwelk hem, als schuldig en verloren zondaar, in staat stelde, Christus aan te nemen.

Na de universiteit en het "Free Church College" in Glasgow doorlopen te hebben, kreeg hij van de classis Skye en Uist van de Vrije Kerk toestemming om te preken. Zijn eerste gemeente was Strathconan, waar hij werd geördend en bevestigd in januari 1876. Daarna was hij predikant te Moy, Inverness-shire, en Kilmallie en Raasay.

Gedurende deze tijd stelde het rationalistische deel in de Vrije Kerk elke poging in het werk, om de Westminsterse Geloofsbelijdenis, als leerstellig richtsnoer van de Kerk, te niet te doen. Deze pogingen culmineerden in het aannemen van de beruchte "Declaratory Act" (zie ds. Donald MacDonald, Uit het leven en nagelaten werken, blz. 49-52), die de grondslag van de toenmalige Vrije Kerk veranderde. Daarop legde ds. Macfarlane zijn protest ter tafel van de Synode in 1893, en scheidde zich daarmee van dat lichaam af. Zo begon de beweging, die de naam aannam van de Vrije Presbyteriaanse Kerk van Schotland.

Ds. Macfarlane vertrok later naar Dingwall, Ross-shire, waar hij op 4 november 1926 overleed. Hij was een getrouw dienstknecht van zijn Goddelijke Meester, en diende zijn geslacht overeenkomstig de wil van God.

I.

Predikatie door ds. Donald Macfarlane

"Daarom, alzo zegt de Heere Heere: Ziet, Ik leg een grondsteen in Sion, een beproefde steen, een kostelijke hoeksteen, die wel vast gegroundvest is; wie gelooft, die zal niet haasten".

Jesaja 28 : 16.

In deze Schriftuurplaats zien we een heerlijk licht doorbreken temidden van de duisternis. Dat licht is de belofte van de Messias, hernieuwd aan de Kerk van God. Zoals al de stralen van het natuurlijk licht afkomstig zijn van de zon, als hun bron, zo spruiten al de beloften van het Evangelie voort uit Christus, de Zon der gerechtigheid; en zij allen wijzen op Hem, als de enige hoop van zondaren. "Want zovele beloften Gods als er zijn, die zijn in Hem ja, en zijn in Hem amen, Gode tot heerlijkheid door ons" (2 Cor. 1 : 20).

De toestand van de ware godsdienst was zeer laag, toen deze belofte werd gegeven, zoals uit het verband en het eerste hoofdstuk van deze profetie mag worden opgemaakt. De mensen in het algemeen waren slecht, maar hun heersers waren slechter. Zij waren bespotters van het woord des Heeren. "Daarom, hoort des Heeren woord, gij bespotters, gij heersers over dit volk, dat te Jeruzalem is!" (vers 14). En niettegenstaande de goddelijke bedreigingen tegen hen uitgesproken, waanden zij zich veilig: "Omdat gijlieden zegt: Wij hebben een verbond met de dood gemaakt, en met de hel hebben wij een voorzichtig verdrag gemaakt; wanneer de overvloeiende gesel doortrekken zal, zal hij tot ons niet komen; want wij hebben de leugen ons tot een toevlucht gesteld, en onder de valsheid hebben wij ons verborgen". (vers 15). Maar de Heere verzekert hen, dat hun toevlucht geen beschutting voor hen zal zijn, wanneer Hij met hen afrekent in het oordeel: "En Ik zal het

gericht stellen naar het richtsnoer, en de gerechtigheid naar het paslood; en de hagel zal de toevlucht der leugen wegvagen, en de wateren zullen de schuilplaats overlopen. En ulieder verbond met de dood zal te niet worden, en uw voorzichtig verdrag met de hel zal niet bestaan; wanneer de overvloeiende gesel doortrekken zal, dan zult gijlieden van dezelve vertreden worden" (vers 17, 18). Het was in deze omstandigheden, dat de belofte gegeven werd. Er zijn in de woorden van de tekst drie zaken, waarvoor wij uw aandacht vragen, nl.:

- I. De grondsteen, waarvan gesproken wordt.
- II. Het leggen van de grondsteen, en
- III. De bovenbouw, of datgene, wat op de grondsteen gebouwd wordt.

I. De grondsteen, zoals bekend, is de basis waarop iets gebouwd wordt. Christus wordt gezegd een grondsteen te zijn, omdat de Kerk der gelovigen op Hem gebouwd is. En het is uit de Schriften duidelijk, dat het Christus is, die bedoeld wordt door de steen, waarvan in de tekst gesproken wordt. Onder dit beeld wordt dikwijls van Hem gesproken in Gods Woord. De apostel Paulus zegt van de steenrots, die door Mozes geslagen werd in de woestijn, waaruit het volk water ontving: "en de steenrots was Christus", dat is: een afbeelding van Hem. De psalmist zegt: "En Hij heeft mij uit een ruisende kuil, uit modderig slijk opgehaald, en heeft mijn voeten op een rotssteen gesteld" (Ps. 40 : 3); en er is geen twijfel aan, dat het Christus is, die daar met de rots wordt bedoeld. Nog eens: "De Heere is mijn Steenrots, en mijn Burg, en mijn Uithelper; mijn God, mijn Rots, op Welke ik betrouw" (Ps. 18 : 3). Wanneer de apostel Petrus onze tekst aanhaalt, past hij hem toe op Christus: "Daarom is ook vervat in de Schrift: Ziet, Ik leg in Sion een uiterste Hoeksteen, Die uitverkoren en dierbaar is; en: Die in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden (1 Petr. 2 : 6). Christus spreekt van Zichzelf als de Rots, waarop Zijn Kerk is gebouwd. "En op deze petra zal Ik Mijn gemeente bouwen, en de poorten der hel zullen dezelve niet overweldigen" (Matth. 16 : 18). Sommigen zeggen, dat Petrus de rots is, maar Petrus zelf

zegt, zoals we gezien hebben, dat Christus de Rots is, en wij geloven hem. Nog eens, Paulus zegt: "Want niemand kan een ander fundament leggen, dan hetgeen gelegd is, hetwelk is Jezus Christus" (1 Cor. 3 : 11).

Uit deze Schriftuur-bewijsplaatsen - en er konden er velen aan toegevoegd worden - is het duidelijk, dat de Heere Jezus Christus de persoon is, die bedoeld wordt door de grondsteen, die in Sion gelegd is. De Kerk der gelovigen heeft maar één grondsteen, en die grondsteen is Jezus Christus, zoals Paulus verklaart. Hij, die de grondsteen is, is God. Geen schepsel, mens of engel, kan de grond zijn voor eens zondaars hoop voor de eeuwigheid: "Zo zegt de Heere: Vervloekt is de man, die op een mens vertrouwt, en vlees tot zijn arm stelt, en wiens hart van de Heere afwijkt!" (Jer. 17 : 5). "Gezegend daarentegen is de man, die op de Heere vertrouwt, en wiens vertrouwen de Heere is!" (vers 7). Christus is God, wat Zijn goddelijke persoon aangaat, even gelijk met de Vader in natuur, macht en heerlijkheid. Hij is het afschijnsel van des Vaders heerlijkheid, en het uitgedrukte beeld Zijner zelfstandigheid, alle dingen dragende door het woord Zijner kracht. Toen Hij, in de staat der vernedering op aarde was, was Hij de Zoon des mensen, die op dezelfde tijd, met betrekking tot Zijn Godheid, in de hemel was. Dit kon alleen waar zijn van Hem, die zowel God als mens was. Een bloot schepsel kan niet op dezelfde tijd in de hemel en op de aarde zijn. Hij beweerde God te zijn, even gelijk met de Vader: "Ik en de Vader zijn één", en Hij bewees die bewering door de wonderen, die Hij verrichtte. Hij genas allerlei ziekten, wekte de doden op, en deed vele andere wonderbaarlijke werken, die niemand anders dan God kon doen. Zodat Hij tot de Joden, die Zijn Godheid loochenden, zeide: "Indien Ik niet doe de werken Mijns Vaders, zo geloof Mij niet; maar indien Ik ze doe, en zo gij Mij niet gelooft, zo gelooft de werken; opdat gij moogt bekennen en geloven, dat de Vader in Mij is, en Ik in Hem" (Joh. 10 : 37, 38). Het was noodzakelijk, dat Hij, die de Zaligmaker van zondaren zou zijn, en de grondsteen van Zijn Kerk, God zou zijn; en van Christus is het waar: "van eeuwigheid tot eeuwigheid zijt Gij

God" (Ps. 90 : 2). Niemand kan de rotssteen zijn, waarop de Kerk gebouwd is, dan Hij, van wie dit waar is.

Het was ook noodzakelijk, dat Hij, die de grondsteen zou zijn, zowel mens als God zou zijn. Zonder dit kon Hij niet de grond van onze hoop zijn. Christus is de God-mens. Het Woord dat van alle eeuwigheid bij God was, en God was, is vlees geworden. Hij nam de menselijke natuur aan. Het was in die natuur, dat Hij de "beproeft steen" was. "Want waarlijk, Hij neemt de engelen¹⁾ niet aan, maar Hij neemt het zaad Abrahams aan". Hij nam de natuur des mensen aan, een waar lichaam en een redelijke ziel. Zoals de Vader die natuur bereidde voor Zijn, van eeuwigheid geboren Zoon, nam de Zoon haar aan, in vereniging met Zijn goddelijke persoon. Dit was noodzakelijk, opdat Hij zou voleindigen het werk, hetwelk de Vader Hem gaf om te doen. Zijn goddelijke persoon ondersteunde Zijn menselijke natuur, als hij leed, en de waardigheid van Zijn persoon voegde oneindige krachtadigheid en verdienste toe aan Zijn gehoorzaamheid tot de dood. Maar er is meer dan dit van Hem te zeggen, die de rotssteen van onze zaligheid is. Als God-mens bekleedt Christus een drievoudig ambt: als profeet, priester en koning. Nu, alhoewel Hij profeet en koning is, wanneer Hij de eeuwige verlossing voor Zijn volk uitwerkt, zo denken we, dat het voornamelijk in Zijn priesterschap is, dat Hij de grondsteen is, gelegd in Sion. Want het was in dat ambt, dat Hij de wet verheerlijkte en heerlijk maakte, en de grond van onze zaligheid legde. Maar meer over dit onderwerp, wanneer wij komen om van Zijn lijden te spreken.

1. Tot hiertoe hebben we van Christus gesproken als de grondsteen, gelegd in Sion. We zullen nu gaan overdenken, wat van de steen gezegd wordt. Het is "een beproeft steen". Het woord "beproeft" moet betrekking hebben op het lijden van Christus. Indien de steen Christus beduidt, zoals het zeer stellig doet, kan de beproeving er van geen enkele andere beduidenis hebben dan Zijn lijden. Christus werd door lijden beproeft. Lijden is een be-

¹⁾ Eng. vert. = de natuur der engelen

proeving. Gods volk wordt beproeft door lijden, goddeloze mensen worden beproeft door lijden, maar Christus werd beproeft, opdat Hij de grond van onze hoop voor de eeuwigheid zou zijn. "Hij leed, de Rechtvaardige voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen". Hij leed in Zijn menselijke natuur. Het was voor het doel, dat Hij zou lijden, dat Hij mens werd. Als God kon Hij niet lijden. Maar Hij nam die moeilijkheid weg, zoals Paulus opmerkt: "Die in de gestaltenis Gods zijnde, geen roof geacht heeft Gode evengelijk te zijn; maar heeft Zichzelf vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende, en is de mensen gelijk geworden; en in gedaante gevonden als een mens, heeft Hij Zichzelf vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot de dood, ja, de dood des kruises" (Fil. 2 : 6-8). Christus leed in Zijn ziel en lichaam. Hij nam de plaats in van Zijn volk onder de verbroken wet, en daar zij gezondigd hadden in ziel en lichaam, en daarbij zich de vloek der wet op zich geladen hadden, moest Hij lijden in Zijn hele menselijke natuur. Hij werd een vloek gemaakt voor Zijn volk, opdat zij verlost zouden worden van de vloek der wet. Gedurende deze staat van vernedering was Hij "een man van smarten, en verzocht in krankheid". Hij was de "beproeft steen". Door wie werd Christus beproeft? Hij werd beproeft door mensen, Hij werd beproeft door de duivelen, en Hij werd beproeft door Zijn eigen Vader. De zonde maakte Zijn volk onderhevig aan het lijden door deze drie partijen, en Christus, als hun borg en plaatsbekleder, moest door hen lijden. Ja, Hij is gewillig om alles te lijden, wat de wet vereiste als een voldoening voor de zonden van degenen, die Hem in het eeuwig verbond zijn gegeven. "Hij heeft Zijn gemeente liefgehad en heeft Zichzelf voor haar overgegeven".

a. Hij werd beproeft door mensen. David bad dat hij niet mocht vallen in de handen der mensen. Maar de Nieuw Testamentische David viel in de handen van zondige mensen, en wel, toen zij op z'n snoodst waren. Zij konden aan deze zijde van de hel niet erger wezen. Er is zoiets als weerhoudende genade, hetwelk goddeloze mensen er van weerhoudt, dat zij door dik en dun voort zouden gaan in de goddeloosheid, en waarin zij zouden doorgaan,

ware het niet door die weerhouding, waardoor zij gebonden waren als met een keten, in de overheersende voorzienigheid Gods. Satan wordt gezegd gebonden te zijn, en zondige mensen, die zijn gewillige dienstknechten zijn, zijn gebonden door deze weerhouding. En wij danken God er voor. Maar God onthield die weerhouding van het geslacht, dat de Heere der heerlijkheid kruisigde. Hij liet hen aan zichzelf over. En wat kwaad zullen zondige mensen niet doen, als zij aan zichzelf zijn overgelaten? Dit wordt duidelijk gezien in de wrede behandeling, welke Jezus ontving, toen Hij overgeleverd werd in de handen van zondige mensen. Dat geslacht, aan zichzelf overgelaten, was meer de wilde beesten gelijk dan redelijke wezens. Zij worden in de Schrift vergeleken bij stieren, honden, eenhoorns, enz. Mensen van alle rangen, leeftijden en belijdenissen waren verenigd tegen de Heere en Zijn gezalfde.

Koningen, rechters, priesters, krijgsknechten en anderen stonden in woede tegen Hem op. De Kerk, die beleed de Kerk van God te zijn, dorstte naar Zijn bloed. Zij wezen Zijn aanspraak als de Messias van de hand; zij bespotten Zijn rechten als koning, profeet en priester van Zijn Kerk. Zij geselden Hem; zij spogen op Zijn aangezicht; zij gaven Hem kinnebakslagen; zij riepen: "Neem weg, neem weg, kruis Hem!" Zij nagelden Hem aan het vloekhout des kruises. Zij kruisigden de Heere der heerlijkheid! Zij toonden geen medelijden met de "man van smarten". Zij hadden geen genade met Hem, die groot van goedertierenheid is voor ellendige zondaren. In hun woedende behandeling van de Zoon Gods geleken zij meer op vleselijke duivels dan op mensen. Voorzeker "het bedenken des vleses is vijandschap tegen God". Zeker, in de mens van nature "woont geen goed". Degenen, die zeggen, dat er enig goed in hen woont, zouden er goed aan doen, om er aan te denken, hoe de gevallen natuur zichzelf vertoonde in het lijden van Christus; en de zondige natuur is nog dezelfde.

b. Hij werd beproefd door de duivelen. Het is moeilijk te zeggen, of Christus meer van de mensen leed dan van deze boze geesten. Er zijn enige dingen, die de mensen kunnen doen en de duivelen

niet, en daar zijn sommige dingen, die de duivelen kunnen doen en de mensen niet. Maar één ding is zeker, beiden waren eensgezind tegen de Heere. Beiden werden aangedreven door dezelfde geest van vijandschap tegen Hem en beiden wendden al hun krachten aan om Hem te doen lijden. Maar zij verschilden in de aangewende methoden. De mensen gebruikten lichamelijke kracht. Zij kruisigden Hem door zondige handen- de duivelen gebruikten de verzoeking. De eersten verwonden Zijn lichaam, de laatsten kwelden Zijn ziel met verzoeken. Verzocht te worden is een grote beproeving, aangezien het geestelijk lijden veroorzaakt. Christus werd verzocht van de duivel- en hoewel Hij niet toegaf aan de verzoeking, toch leed Hij er door. De oude slang viel de Zaligmaker aan in de woestijn door drie schrikwekkende verzoeken. Het is opmerkelijk, dat toen de mensen Zijn bestaan als Zoon van God loochenden, de duivel ook een aanval op Zijn Zoonschap deed: "Indien Gij Gods Zoon zijt." Het is een slecht teken, wanneer mensen en de duivel 't eens zijn in hun oogmerken en dezelfde argumenten gebruiken. Maar in al zijn aanvallen kwam Christus hem tegen met het zwaard des Geestes en deed hem een tijdlang terugtrekken. Het was maar voor een tijd. Want het zou blijken, dat in het laatste lijden van Christus, de vorst der duisternis, met zijn ganse helse leger, Hem weer aanviel om Zijn menselijke natuur vrees aan te jagen in 't gezicht van de schrikwekkende drinkbeker des toorns, welke de Vader Hem te drinken gaf. Maar in deze werd hij ook verslagen, want Christus zeide: "De drinkbeker, die Mij de Vader gegeven heeft, zal Ik die niet drinken?" En Hij dronk hem. Wie, dan de gezegende Zelf, weet wat Hij leed van de boze geesten?

c. Hij werd beproefd door Zijn eigen Vader. O, heeft de geliefde Zoon des Vaders niet genoeg geleden van mensen en duivelen? Hij leed veel, maar het was niet genoeg. Het is niet genoeg voor de heerlijkheid des Vaders, het is niet genoeg voor de liefde des Zoons, het is niet genoeg voor de rechtvaardigheid der wet, het is niet genoeg om de kop der slang te vermorzelen, en het is

niet genoeg voor de verlossing van zijn volk. Hij moest meer lijden, Hij is gewillig om meer te lijden. Tot nog toe leed Hij slechts van schepselen; Hij moest van God lijden. Schepselen kunnen de straf der zonde maar in een kleine mate toebrengen- de arm van een almachtig God is vereist, om die straf toe te brengen. Zo behaagde het de Vader om Zijn Zoon te verbrijzelen en Hem krank te maken. "Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft." In de hof van Gethsémané draagt Hij zichtbare tekenen van het lijden. Vanwege de angst van Zijn heilige ziel dringt een bloedig zweet door de poriën van Zijn heilig lichaam. Daar is geen schepsel, die Hem aanraakt; Hij lijdt van de onmiddellijke hand des Vaders. Hij drinkt de ontzagwekkende drinkbeker! Nog eens, de verberging van des Vaders aangezicht van Hem aan het kruis, dat Zijn bitter roepen veroorzaakt: "Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?", is een aanwijzing hoe Hij beproefd werd door Zijn Vader. Het was nadat Hij van Zijn Vader geleden had, dat Hij uitriep: "Het is volbracht." Hij verheerlijkte de Vader op aarde, Hij voleindigde het werk, hetwelk Hij Hem gegeven had om te doen. Door Zijn dood heeft Hij ten volle verzoening gedaan voor de zonden van Zijn volk- en dit is de grondsteen, gelegd in Sion. In Zijn priesterschap is Christus de grondsteen.

2. Christus als de "beproofde steen" is een steen "die wel vast ge grondvest is". "Het vaste fundament Gods staat." Hij is "vast" om vele redenen.

a. Hij is vast, omdat niets de gerechtigheid van de wet Gods kon voldoen dan de gehoorzaamheid van Christus. Het bloed van stieren en bokken kon het niet doen. Maar Christus deed het door de enige offerande van Zichzelf. "De goedertierenheid en waarheid zullen elkander ontmoeten; de gerechtigheid en vrede zullen elkander kussen" (Ps. 85 : 11).

b. Hij is vast, in tegenstelling tot alle andere fundamenten. "Want niemand kan een ander fundament leggen, dan hetgeen gelegd is, hetwelk is Jezus Christus." Het huis, dat op zand

gebouwd was, viel, omdat het fundament niet vast was. Allen, die hun hoop voor de eeuwigheid bouwen op hun eigen gerechtigheid, geheel of ten dele, zullen vergaan, want dat fundament is niet vast.

c. Hij is vast, omdat hij een eeuwig fundament is. Het zanderige fundament hield het gedurende een korte tijd uit, maar toen de beproeving kwam, bezweek het. Maar dit fundament doorstond al de beproevingen, die op hem gelegd waren door mensen, boze geesten en de toorn van God. Hij zal nooit bezwijken.

d. Hij is vast, omdat hij bekwaam is om het gewicht te dragen van alle beladen zondaren, die op Christus vertrouwen tot zaligheid. Ofschoon u net zo beladen bent met schuld als Manasse was, kom tot Christus. Hij is bekwaam om u te redden en om u te bewaren van neer te zinken in die plaats van wee, waar u verdient te zijn. Dit fundament kan het gewicht van de voornaamste der zondaren dragen. Het is door de bevinding der gelovigen bevonden een vast fundament te zijn. Zij vonden geen vaste rustplaats totdat zij tot Christus kwamen. Alle andere fundamenten, die zij beproefden, begaven het. Zij konden nu miljoenen zielen, indien zij die bezaten, wel toevertrouwen aan dit fundament. Zij kunnen hem dan aan anderen aanbevelen. Het is een steen, "die wel vast gegrondvest is".

3. In de tekst wordt ook van Christus gesproken als "de hoeksteen". In een gebouw is een hoeksteen net zo noodzakelijk als een grondsteen. Christus is beide in het geestelijk gebouw. Als grondsteen ondersteunt Hij de Kerk; als hoeksteen verenigt Hij alle gelovigen, zodat, ofschoon zij velen zijn, zij één Kerk zijn, gebouwd op Hem. Hij verenigt Joden en heidenen. Zo zegt de apostel Paulus: "Gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste hoeksteen; op welke het gehele gebouw, bekwamelijk samengevoegd zijnde, opwast tot een heilige tempel in de Heere" (Ef. 2 : 20, 21). Het is in Christus, dat zij "bekwamelijk samengevoegd zijn". Maar de hoeksteen is ook nuttig voor een ander doel. Hij verfraait het

gebouw, zowel als hij dat verbindt. Christus versiert de Kerk. De wereld zag geen schoonheid in Christus, noch ziet het iets in Zijn Kerk. Maar al de geestelijke schoonheid, die er onder de mensen in deze wereld te vinden is, is in Gods volk, en zij verkrijgen al hun schoonheid van Christus. Zij hebben een schoon gewaad, de witte mantel van Christus' gerechtigheid; zij hebben de schoonheid van heiligheid in zoverre zij het beeld van Christus dragen. Zoals zij in zichzelf zijn, het is waar, dat zij vele gebreken en onvolmaakt-heden hebben, maar in Christus zijn zij volmaakt. Gij hebt niet over hen te oordelen zoals zij in zichzelf zijn, maar zoals zij in betrekking staan tot Christus. Als u naar de stenen in een gebouw kijkt, afgezien van de hoeksteen, kan u veel oneffenheid er aan opmerken. Maar als u het gebouw als één geheel vanuit de hoeksteen bekijkt, zal u zien, dat er schoonheid aan is. Christus zegt van Zijn Kerk: "gij zijt schoon". Hij ziet in hen meer schoonheid dan of de wereld of zijzelf kunnen zien. Zij zijn nu onvolmaakt, maar zij zullen toch gelijk gemaakt worden aan Hem "die veel schoner is dan de mensenkinderen".

II. Het leggen van de grondsteen. Wie legt hem? De tekst zegt: "Ziet, Ik leg", zegt de Heere. Het werk van het leggen van de grondsteen wordt aan niemand toevertrouwd. God behield die eer aan Zichzelf voor. Daar zijn grondstenen, gelegd door mensen, voor arme zondaren, maar deze zijn niet betrouwbaar. Niets kan stand houden dan datgene, wat door God gelegd is. "Het heil is des Heeren". Hij is de auteur van onze zaligheid.

1. Wanneer begon God deze grondsteen te leggen? In de eeuwigheid. De grondsteen van de Kerk werd gelegd vòòr die van de wereld gelegd werd. De wereld zal aan een eind komen; de Kerk zal eeuwig duren. De grondsteen van de Kerk werd gelegd in het eeuwig voornemen Gods. Christus, die de grondsteen is, zegt: "Ik ben van eeuwigheid af gezalfd geweest; van de aanvang, van de oudheden der aarde aan. Ik was geboren, als de afgronden nog niet waren, als nog geen fonteinen waren, zwaar van water; Aleer de bergen ingeest waren, vòòr de heuvelen was ik geboren. Hij had de aarde nog niet gemaakt, noch de velden, noch de aanvang van

de stofjes der wereld. Toen Hij de hemelen bereidde, was Ik daar; toen Hij een cirkel over het vlakke des afgronds beschreef; toen Hij de opperwolken van boven vestigde; toen Hij de fonteinen des afgronds vastmaakte; toen Hij der zee haar perk zette, opdat de wateren Zijn bevel niet zouden overtreden; toen Hij de grondvesten der aarde stelde; toen was Ik een voedsterling bij Hem, en Ik was dagelijks Zijn vermaken, te aller tijd voor Zijn aangezicht spelende; spelende in de wereld Zijns aardrijks, en Mijn vermaken zijn met de mensenkinderen" (Spr. 8 : 23-31). Gods eeuwig voornemen is de oorspronkelijke bron van de zaligheid der zondaren en dat voornemen was overeenkomstig Zijn eigen wil (Ef. 3 : 11). In dat eeuwig voornemen werd alles, wat tot de zaligheid van Zijn volk behoort, geregeld, en Christus, die hun verlossing moest uitwerken, werd door de Vader afgezonderd. De grondsteen werd vast en diep gelegd in de verborgen raad van God.

2. Hij legde hem ook in de eerste openbaring, die Hij van Zijn voornemen gaf. Geen schepsel wist Gods voornemen van de zaligheid totdat Hij hem bekend maakte. En het werd bekend gemaakt in de tijd van nood. De mens zondigde, verwoestte zichzelf. Maar vòòr de weg der zaligheid wordt geopenbaard, wordt hij voor de Rechter gebracht, belast met zijn schuld, schuldig verklaard. Wat moet hij doen? Is er een weg der ontkoming? Het was toen voor het eerst in deze wereld, dat God zeide: "In Mij is uwe hulp". "Hoe goed is een woord op zijn tijd!" En hoe moest Hij helpen? Hij legde hulp op bij Eén, die machtig is; Hij openbaarde Christus als het zaad der vrouw, die de kop der slang moest vermorzelen, en die, in het uitwerken van de verlossing voor Zijn volk, Zelf verbrijzeld moest worden. Hij werd geopenbaard als de "beproofde steen" - de grondsteen. God legde de grondsteen onze eerste ouders voor in de eerste belofte, die gegeven werd van de Zaligmaker van zondaren. Dit was goed nieuws voor degenen, die op het punt stonden in een eeuwig verderf weg te zinken onder een last van schuld. Het is goed nieuws voor u, zondaar. En Hij, die de grondsteen aan hen geopenbaard had, was bekwaam om hen, door

Zijn genade, daar op te bouwen.

3. Hij legde de grondsteen in de instelling van de bloedige offeranden van het Oude Testament. Deze offeranden waren een zinnebeeld van Christus. Zij hadden geen krachtigheid om de zonden weg te nemen; maar zoals zij Hem afbeeldden. En allen die zalig werden onder de Oud Testamentische bedeling verlieten zich op Christus alleen, als de grondsteen van hun hoop. God stelde hen Christus voor, in deze zinnebeelden en schaduwen, als de grondsteen, opdat de Kerk dan op Hem gebouwd zoude worden.

4. God legde de grondsteen in de dood van Christus. Hij gaf Zijn Zoon over om te lijden, om te sterven. "Maar wanneer de volheid des tijds gekomen is, heeft God Zijn Zoon uitgezonden, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet; opdat Hij degenen, die onder de wet waren, verlossen zou, en opdat wij de aanneming tot kinderen verkrijgen zouden" (Gal. 4 : 4, 5). Schepselen konden niets doen, om de dood van Christus te veroorzaken, maar toch werd het hen toegelaten door God. Zo zeide Jezus tot Pilatus: "Gij zoudt geen macht hebben tegen Mij, indien het u niet van boven gegeven ware" (Joh. 19 : 11). In zoverre schepselen betrokken waren bij Zijn dood, was het de meest goddeloze handeling, die ooit begaan werd in deze wereld, maar in zoverre het Gods werk was, was het de grootste openbaring van Zijn liefde, die ooit bekend gemaakt werd aan mensen of engelen. "Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft". Hij gaf Hem over tot de dood.

5. De grondsteen wordt geestelijkerwijze gelegd in de prediking van het Evangelie. Het is in deze zin, dat Paulus zegt: "ik heb het fundament gelegd" (1 Cor. 3 : 10). "Want wij prediken niet onszelven, maar Christus Jezus, den Heere; en onszelven, dat wij uw dienaars zijn om Jezus' wil" (2 Cor. 4 : 5). In het voorstellen van de weg der zaligheid voor verloren zondaren wilde hij niets weten dan Jezus Christus, en Die gekruisigd; en betreffende de grond van zijn eigen hoop, zegt hij: "Maar het zij verre van mij,

dat ik zou roemen, anders dan in het kruis van onze Heere Jezus Christus" (Gal. 6 : 14). Dit was ook de prediking van de andere apostelen, en het is de prediking van alle ware dienaren van Christus. In onze dagen is er een soort prediking van Christus, welke niet de prediking van Hem is als de grondsteen. Zijn voorbeeld wordt de zondaren enigermate voorgesteld, maar aan Zijn verzoening wordt stilzwijgend voorbijgegaan. Het is niet de prediking van Jezus Christus, en Die gekruisigd. De grondsteen, die wel vast gegrondvest is, wordt de zondaren niet voorgesteld; en waarom? De predikers zelf zijn niet gebouwd op Christus.

6. Waar wordt de grondsteen gelegd? Hij, die hem legde, zegt het. Hij wordt gelegd in Sion. "Ziet, Ik leg een grondsteen in Sion", enz.. Sion betekent de zichtbare Kerk. Christus' naam wordt bekend gemaakt in Sion, en wordt bepaald tot die plaats. Het wordt dikwijls gezegd, dat zaligheid buiten de zichtbare Kerk onmogelijk is, en indien recht begrepen, is dat waar. Want zoals een steen niet op een letterlijke grondsteen gebouwd kan worden totdat hij bij de grondsteen gebracht wordt - waar het fundament is - zo kan geen zondaar op Christus gebouwd worden, totdat hij gebracht is binnen de zichtbare Kerk, waar Christus is. De apostel Paulus is hierin duidelijk: "Hoe zullen zij in Hem geloven, van welke zij niet gehoord hebben?" (Rom. 10 : 14). En opdat zondaren over de gehele wereld tot Christus gebracht zouden worden, wordt het bevel gegeven: "Gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen" (Markus 16 : 15). "Zo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods" (Rom. 10 : 17).

III. De bovenbouw, of datgene, wat op de grondsteen gebouwd wordt. De grondsteen werd gelegd, opdat er een gebouw op gezet zou worden. Christus stierf, opdat Zijn volk zou leven. Bij ieder gebouw is er een bouwer. Wie bouwt de Kerk? Hij, die de grondsteen legde - nl. God. Zo lezen we: "Als de Heere Sion zal opgebouwd hebben, in Zijn heerlijkheid zal verschenen zijn" (Ps. 102 : 17). Toen Hij de wereld bouwde, verscheen Hij in de heerlijkheid van Zijn macht. Als Hij de Kerk bouwt, verschijnt Hij in

de heerlijkheid van Zijn genade. Voorts, als God de bouwer is, behoeven wij niet te vrezen, dat de Kerk niet gebouwd zal worden; en wanneer gebouwd, zal zij zijn tot prijs van Zijn heerlijke genade.

1. Sla de middelen gade, waarmede de Kerk wordt gebouwd op de grondsteen. De Heere gebruikt middelen bij dit werk.

a. Hij gebruikt mensen in het bouwwerk. Iedere bouwer heeft arbeiders; God heeft de Zijnen. Wie zijn dezen? Paulus antwoordt: "Want wij zijn Gods medearbeiders; Gods akkerwerk, Gods gebouw zijt gij" (1 Cor. 3 : 9). Al de arbeiders worden eerst gebouwd op Christus, en dan worden zij uitgezonden om de Kerk te bouwen, als instrumenten in Gods hand. Paulus bouwde vòòr zijn bekering, maar niet op Christus als de grondsteen. Hij bouwde zichzelf en anderen op zandgrond, op de eigen gerechtigheid van de mens; en totdat hij gebouwd werd op Christus, was hij niet in dat werk als een medearbeider Gods. Er waren vele arbeiders in de Joodse Kerk, maar zij verwierpen de ware grond- en hoeksteen (Ps. 118 : 22). Maar in iedere tijd heeft God ware arbeiders: profeten, apostelen, en anderen in de eerste eeuwen, en nu heeft Hij dienaren van het Evangelie en anderen, en Hij zal ze hebben tot aan het eind der tijden. Van alle gelovigen wordt verwacht - zij hebben verplichting aan de genade - dat zij doen, wat zij kunnen, al naar gelang van hun onderscheiden bekwaamheden en roepingen, om hun aandeel te doen in het heerlijke werk. De gebeden van Gods volk zijn krachtige middelen om dit werk uit te oefenen. Zo is er geschreven: "Als de Heere Sion zal opgebouwd hebben... Zich gewend zal hebben tot het gebed desgenen, die gans ontbloot is, en niet versmaad hebben hunlieder gebed" (Ps. 102 : 17, 18). Er zijn verschillende andere wegen, waarin particuliere Christenen nuttig kunnen zijn in het bevorderen van het werk des Heeren in de wereld. Er is werk voor een ieder, werk voor allen.

b. Er worden zowel andere middelen als arbeiders gebruikt. Wat zijn deze middelen? Die door God zijn voorgeschreven en geen

andere. De middelen, door Hem voorgeschreven, voor het bouwen van Zijn Kerk zijn volledig. Er moet niet aan toegevoegd noch van afgedaan worden door bedenkselen van mensen. Ze zijn: het Woord, de sacramenten en het gebed. De Schriften van het Oude en Nieuwe Testament zijn Gods Woord; er zijn twee sacramenten: de doop en des Heeren Avondmaal. Deze zijn, tesamen met het gebed, de middelen der genade, welke God gegeven heeft voor de opbouw van Zijn Kerk in deze laatste dagen. Alle andere middelen nevens deze zijn slechts bedenkselen van mensen, en zij worden nooit door de Heere erkend in het bouwen van Zijn Kerk. "Tot de wet en tot de getuigenis! zo zij niet spreken naar dit woord, het zal zijn, dat zij geen dageraad zullen hebben" (Jes. 8 : 20).

c. De Heilige Geest, de derde persoon van de heerlijke Drieëenheid, aan wie het toepassende werk van de door Christus verworven verlossing, wordt toevertrouwd, werkt door deze middelen. De middelen, ofschoon door God voorgeschreven, zijn in zichzelf onbekwaam, maar toch worden zij gebruikt in de handen des Geestes. Wij hebben de middelen, maar wij hebben de Geest nodig. Zoals de Zoon, de tweede persoon, in het eeuwigdurend verbond op zich nam om de noodzakelijke verlossing uit te werken, ondernam de Heilige Geest, de derde persoon, om hem aan de erfgenamen der zaligheid toe te passen; en Hij zal dit werk doen.

2. Daar is, ten laatste, te beschouwen het bouwwerk, dat op de grondsteen gebouwd is. Wat is het? Het is de Kerk. "En op deze petra zal Ik Mijn gemeente bouwen". De gemeente betekent hier: de gemeente der gelovigen, gelijk het duidelijk is uit onze tekst: "Wie gelooft, die zal niet haasten", alsook uit 1 Petr. 2 : 5: "Zo wordt gij ook zelve, als levende stenen, gebouwd tot een geestelijk huis". De gelovigen zijn de stenen, die op Christus gebouwd zijn.

a. Merk ten eerste op de staat, waarin de stenen gevonden worden, die op deze grondsteen gebouwd zijn. Wat zijn deze van nature en

waar zijn ze? Zij zijn niet in Christus. Zij zijn geen levende stenen. Zij zijn in een natuurstaat: "dood door de misdaden en de zonden" (Ef. 2 : 1). Zij zijn kinderen des toorns, gelijk ook de anderen (vers 3). Er moet dan een grote verandering plaats hebben, voordat zij op Christus gebouwd worden. Zoals de stenen, die in een gebouw gebruikt worden, moeten worden uitgegraven uit de steengroeve, waarin zij oorspronkelijk zijn en waarvan zij een deel vormen, voordat zij in het gebouw geplaatst worden, zo moeten zondaren uitgenomen worden uit de staat, waarin zij van nature zijn, voordat zij in Christus zijn. "Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het Koninkrijk Gods niet zien" (Joh. 3 : 3). Zoals niet één steen ooit uit de steengroeve kwam, totdat hij er uitgenomen werd, zo zal niet één zondaar ooit uit de natuurstaat komen, totdat hij er uitgebracht wordt door de Geest Gods. Allen, die gebouwd zijn op Christus als de grondsteen, zijn gevonden in een natuurstaat, die een staat van zonde en ellende is; maar zij zijn niet daarin gelaten.

b. Beschouw de verandering van staat en natuur, die allen ondergaan, die op Christus gebouwd zijn. Zij worden uit hun natuurlijke staat uitgenomen door de Heilige Geest. Hoe werkt de Geest? Hij werkt door Zijn Woord. Hij doet de zondaren levend worden en ontwaken door de verschrikkingen van de wet. "En u heeft Hij mede levend gemaakt, daar gij dood waart door de misdaden en zonden" (Ef. 2 : 1). Zij maakten zichzelf niet levend, maar de Geest maakte hen levend. En wanneer Hij Zijn krachtdadig werk begint, gebruikt Hij eerst de wet. "Door de wet is de kennis der zonde". Wanneer de wet komt, wordt de zondaar niet alleen ontwaakt, maar wordt ook overtuigd van zijn zonden. Nu gelooft hij Gods getuigenis betreffende hem als zondaar. Hij bezegelt, dat God waarachtig is. Hij is er van verzekerd, dat hij een kind des toorns is, dat Hij Gods toorn verdient, en hij vreest, dat de toorn voor eeuwig zijn deel zal zijn. Hij is aangedaan met vrees; hij kan geen ogenblik langer op zijn gemak zijn in Sion. Hij heeft voor de eerste maal ontdekt, dat hij een verloren ziel heeft. Hij

vraagt in het binnenste van zijn ziel: "wat moet ik doen, opdat ik zalig worde?" Hij weet, dat indien hij gezaligd zal worden, er iets gedaan moet worden om de wet te voldoen voor zijn zonden. God is zowel rechtvaardig als barmhartig. En daar hij nog onbekend is met de weg der zaligheid, begint hij met de wet een schikking te treffen. Hij doet zijn uiterste best om een fundament voor zijn dierbare ziel te leggen. Hij verzaakt iedere bekende zonde, hij tracht iedere bekende godsdienstige plicht te vervullen. Hij probeert de sabbatdag te heiligen, hij bidt, leest Gods Woord, woont de middelen der genade bij en zoekt in alles consciëntieus te zijn. Zo iemand schijnt afgebroken te zijn van de rots, waar hij deel van uitmaakte, maar hij is nog niet in Christus. Menige steen, die door de hamer gebroken was, werd nooit in het gebouw geplaatst. Menig zondaar, die enigmate ontwaakt was, werd nooit zaligmakend verenigd met Christus. Er wordt meer vereist. Hij moet afgebroken worden van de wet, als verbond der werken, vòòr hij in Christus is, en dit heeft plaats in de zaak van allen, die gebouwd worden op het vaste fundament. "Ik ben door de wet der wet gestorven, opdat ik Gode leven zou" (Gal. 2 : 19). "Daarom zal uit de werken der wet geen vlees gerechtvaardigd worden". Vòòr een zondaar dood aan de wet is, gewillig dood er aan, wordt hij verlicht in de kennis van Christus, in de kennis van Zijn persoon, Zijn dood en volbracht werk. Zo staat er geschreven: "gij zijt ook der wet gedood door het lichaam van Christus" (Rom. 7 : 4). De wet is noodzakelijk als middel om te overtuigen van zonde en ellende, en om er de onmogelijkheid van zaligheid er door, aan te tonen; maar vòòr zondaren gebracht worden om in Christus te geloven, is het Woord des Evangelies noodzakelijk. Het is het onvergankelijk zaad, waardoor de vrijgekochten worden wedergeboren, en het zijn dezulken, die in Christus geloven. Het onvernieuwde hart zal nooit met Hem verenigen, zoals het leem en ijzer in het beeld niet verenigd konden worden. Daarom zegt Christus: "Gijlieden moet wederom geboren worden". Zovelen Hem aangenomen hebben, waren uit God geboren. De Geest, met al Zijn genaden, woont in het nieuwe hart, en de eerste daad des geloofs is Christus aan te nemen; de tweede, die er onmiddellijk op volgt,

is te rusten op Hem alleen, als de grondsteen, gelegd in Sion.

c. Zoals in andere gebouwen, zijn er stenen van verschillende afmetingen in het huis des Heeren - kleine stenen en grote stenen; ze zijn allen nodig om het gebouw tot stand te brengen en een ieder heeft er zijn eigen plaats in. Sommigen zijn meer openbaar voor het oog, anderen zijn verborgen in de muur. Predikanten zijn openbare personen in de Kerk, geplaatst als wachters op Sions muren; anderen zijn meer afgezonderd; beiden bezetten de plaats, hun toegewezen door de grote Bouwmeester. De één kan tegen de ander niet zeggen: ik heb u niet van node; en het kenmerk van de grootste is dit: "ik ben de minste van al de heiligen". O, wat een wonder, om de minste steen te zijn, om zelfs een plaats te hebben in de Kerk van Christus!

d. Wat het opmerkelijke is van dit huis, is, anders dan bij andere gebouwen, dat een groot gedeelte van het afwerken van de stenen voortgezet wordt nadat zij er in geplaatst zijn. De gelovigen zijn volmaakt wat betreft hun rechtvaardigmaking, maar hun heiligmaking is slechts begonnen. Het is een voortgaand werk. Toen zij in Christus geloofden, kenden zij niet dan zeer weinig van de bron van verdorvenheid, die in hen woont. Toen Christus Zichzelf aan hen bekendmaakte als hun Zaligmaker en de Beminde hunner zielen, scheen het vleselijk gemoed dood te zijn, maar later ontdekten zij, dat het niet dood was. Zo hebben sommigen meer zielsbeproevingen ondervonden na hun bekering dan toen zij doordrongen werden van een gevoel van hun verloren staat. "Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods?" is hun geroep, totdat zij volmaakt in heiligheid gemaakt zijn. Maar Hij, die in hen een goed werk begonnen heeft, zal dat voleindigen tot op de dag van Jezus Christus.

e. Het bouwwerk werd begonnen in de hof van Eden, waar de zonde in de wereld kwam, nu bijna zesduizend jaar geleden, en het is nog niet voleindigd. Vele stenen zijn er sindsdien in geplaatst, en "nog is er plaats" voor meer. Het goede werk zal voortgaan met

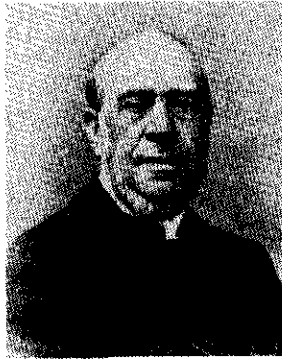
vorderingen te maken totdat de sluitsteen er op geplaatst is. "De handen van Zerubbabel hebben dit huis gegrondvest, zijn handen zullen het ook voleinden" (Zach. 4 : 9). "Hij zal de hoofdsteen voortbrengen met toeroepingen: Genade, genade zij dezelve!" (vers 7). Dan zal die wereld, die gebruikt werd als een steiger, afgebroken worden, maar de Kerk, die op Christus gebouwd is, zal voor eeuwig onbeweeglijk blijven staan.

1. Tot besluit, een woord tot de zorgeloze zondaar. Gij zijt geboren in een land, waar het Evangelie is - binnen de zichtbare kerk - waar Christus' naam wordt bekend gemaakt. Gij leeft in de zonde, in vergetelheid van God en van de noden van uw nimmer stervende ziel. Gij zijt op weg naar de eeuwigheid, waar u voor eeuwig rampzalig moet zijn in de hel, indien u sterft zonder Christus. Wij smeken u in Christus' naam om stil te staan en te denken aan de eeuwige belangen van uw kostbare ziel, eer het te laat is. U wordt tot Christus uitgelokt. Zoekt Hem, terwijl Hij te vinden is; roept Hem aan, terwijl Hij nabij is. Rust niet, voordat u een zaligmakend aandeel in Hem vindt, totdat u gevonden wordt in Hem, en op Hem als de grondsteen, gelegd in Sion. Indien u voor eeuwig omkomt, zullen wij vrij zijn van uw bloed.

2. Tot de eigengerechtigden. Gij bouwt op een zandgrond, die enig voedsel mag geven aan een valse hoop, totdat u komt aan de waterstromen des doods. Dan zal het fundament onder uw voeten bezwijken, en zult u verzinken in die plaats van eeuwige wanhoop, die voor de duivel en zijn engelen bereid is. Ook gij wordt genodigd tot Christus - de steen, die wel vast gegrondvest is; en indien gij verloren gaat, zullen wij vrij zijn van uw bloed.

3. Tot des Heeren volk. Wat een heerlijk fundament voorzag de Vader voor u! Zijn eigen geliefde Zoon, in Wien Zijn ziel een welbehagen heeft. Hij spaarde Hem niet, maar gaf Hem over voor u allen. Denk aan de liefde des Vaders in het geven van Zijn eigen Zoon; denk aan de liefde des Zoons in het afleggen van Zijn leven voor u; denk aan de liefde des Geestes, die uw ogen opende om de noodzakelijkheid van Christus te zien, die u tot Hem leidde, die u

bekwaam maakte om Hem te ontvangen in de vrije aanbieding van het Evangelie. Laat uw overdenking van God aangenaam zijn; zijt verslonden in overpeinzing van Hem. Gij wordt dikwijls voortgedreven door het onweder van verzoeking, gij zijt belast met een lichaam der zonde en des doods, gij wordt bezocht met de menigvuldige droefenissen van dit leven, gij wordt verslagen door twijfelingen en vrezen, maar het vaste fundament Gods staat onder uw voeten; gij zult nooit verzinken, gij zult nooit verloren gaan. Christus zegt: "want Ik leef, en gij zult leven". Hij stierf eenmaal; Hij leeft voor eeuwig. Zijt nederig en dankbaar. Leef niet uzelf, maar Hem, die is gestorven en weer opgestaan. Arbeid voor de komst van Zijn koninkrijk. Wast op in de genade en kennis van onze Heere en Zaligmaker Jezus Christus. Hem zij de heerlijkheid, beide nu en in de dag der eeuwigheid. - Amen.

Ds. Donald MacDonald

Ds. Donald MacDonald werd geboren te Langash in de gemeente van North Uist in het jaar 1825. Op vroege leeftijd werd hij het onderwerp van diepe geestelijke indrukken, in het bijzonder omstreeks de leeftijd van 18 jaar, toen zijn ganse ziel werd wakker geschud door het besef van zijn schrikwekkende toestand als een schuldig zondaar voor God.

Het diepe inzicht, dat aan ds. MacDonald in die tijd gegeven werd, in de totale verdorvenheid des mensen van nature, en de ontzaglijkheid van onder de vloek der zedelijke Wet en op de brede weg des verderfs te verkeren, bleven hem bij tot het einde; maar zo diep als hij zijn verloren toestand voelde te zijn, van gelijke diepte was zijn inzicht in de weg der verlossing door de gekruiste Christus. Zijn ganse ziel werd vanaf deze tijd, waarin hij gewillig gemaakt was op de dag van de heirkraft des Heiligen Geestes, om door het geloof op Christus te zien, bijna voortdurend geheel in beslag genomen door het beschouwen van de liefde des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes, aan de dag gelegd in het plan der verlossing.

Na de gewone reeks studies doorlopen te hebben, werd hij geördend en bevestigd in de gemeente van Shieldaig in 1872. In het jaar 1893, tesamen met ds. Donald Macfarlane, scheidde hij zich af van de toenmalige Vrije Kerk (dat is de Vrije Kerk van de "Declaratory Act") wegens haar afwijking van de leer en grondslag van de Westminsterse Geloofsbelijdenis. Hij overleed op 20 augustus 1901, om deel te hebben in de erve der heiligen in het licht. Ds. MacDonald werd zeer gewaardeerd door des Heeren volk als een herder naar Gods eigen hart, die hen weidde met wetenschap en verstand.

II.

Predikatie door ds. Donald MacDonald

"De dienaars antwoordden: Nooit heeft een mens alzo gesproken, gelijk deze Mens".

Johannes 7 : 46.

De vijanden van Christus zonden bij deze gelegenheid dienaren om Hem te grijpen. Op hun terugweg stelden de overpriesters en Farizeën de vraag: "Waarom hebt gij Hem niet gebracht?" "De dienaars antwoordden: Nooit heeft een mens alzo gesproken gelijk deze Mens". Het is duidelijk, dat zij werden weerhouden, zodat zij Hem niet konden aanraken, totdat Zijne ure zou komen. Zij werden verslagen niet alleen door de orde en wijsheid waarmee hij sprak, en waardoor Hij de monden van Zijn tegenstanders stopte, maar door de werken, die door Hem op een wonderlijke wijze gedaan werden. Zij bemerkten, dat Hij niet anders behoefde te doen dan te spreken, en de doden werden weder levend. Hij genas alle soorten kwalen, wierp de duivelen uit, en herstelde bij de stomme, de dove en de blinde hun onderscheidenlijke zintuigen. Zij werden ook met ontzag vervuld door Zijn heilige verschijning en taal, en waarschijnlijk werd er een goddelijke weerhouding aangewend om hen in toom te houden, zodat het niet in hun macht was, om Hem aan te raken.

We zullen enige gelegenheden gadeslaan, waarbij Christus sprak, beide vóór en nadat Hij in de wereld kwam.

1. Hij sprak als God, vóór de wereld werd geschapen. Hij gaf door Zijn Woord een wereld van heilige wezens het aanzijn, zoals engelen, cherubijnen en serafijnen, van welke sommigen in hun orde en rang hoger, helderder en heerlijker zijn dan anderen; hetzelfde zoals het bestaat in de Kerk op aarde en in de hemel. Toch zijn zij volkomen gelukkig in de rang, waarin God hen

plaatste bij hun schepping. Het schijnt, dat de engelen de hoogste in rang zijn van de verschillende orden der geschapen wezens. Christus, als de eeuwige Zoon van God, sprak, toen Hij beval deze heilige wezens te scheppen, en schiep er behagen in.

2. Hij sprak in de eeuwige raad, toen het plan der verlossing werd beraamd. God voorzag de val des mensen en zorgde voor de verlossing van de uitverkorenen, zoals Jozef deed voor de jaren van hongersnood in Egypte, om zijn broeders in het leven te behouden. Christus dan sprak, en was vervuld met blijdschap, toen het plan der verlossing ontworpen werd door de goddelijke wijsheid en, om zo te zeggen, ontplooid in de raad des vredes, en God Hem afzonderde als de Verlosser van Zijn volk. Toen traden zij in het verbond der genade. Christus sprak, toen hij toestemde in al zijn voorwaarden en geheel vrijwillig ondernam om mens te worden en te lijden en te sterven, en te volvoeren ieder werk, dat er onder begrepen was. Hij sprak, toen Hij toestemde in Gods voorstellen en zich verheugde in het vooruitzicht dat Zijn volk verlost zou worden, en dat Hij meerdere heerlijkheid zou bezitten door mens te worden en hun verlossing uit te werken (Spr. 8 : 30, 31; Ef. 1 : 18).

3. Hij sprak, toen de tijd van de schepping der wereld daar was, overeenkomstig het besluit van eeuwigheid. Hij was het Woord, door Wie "alle dingen zijn gemaakt" (Joh. 1 : 3). Het was de stem van de eeuwige God, die toen gehoord werd, gepaard gaande met oneindige wijsheid en kracht, en toen Hij in de schoot van het niet-bestaande stond, verscheen de dageraad van de zichtbare wereld. Ieder stoffelijk voorwerp kwam in volgorde te voorschijn, zoals het tevoren in de goddelijke gedachte gerangschikt was. Op de eerste dag werd de hemel en de aarde geschapen en het werk van elke dag kwam achtereenvolgens tevoorschijn, totdat het grote voorwerp, voor wie al deze dingen waren, met meer plechtigheid dan bij iets anders, gemaakt werd. De drie Personen kwamen tezamen, en de mens werd gemaakt naar het goddelijk beeld. De wereld werd vervuld met allerlei soort van schepselen, die nuttig waren voor de mens - de hemel werd voorzien van lich-

ten en de zee werd gevuld met vissen - alles verkondigende de kracht en heerlijkheid van God (Ps. 107 : 29 en 104 : 25, 26). De edellieden onder de mensen bouwden kastelen en brengen veel verbeteringen aan hun bezittingen aan, niet louter voor hun eigen giefelijkheid, maar ten nutte van hun erfgenamen, opdat zij alles mogen bezitten en voldaan zijn. Zo schiep God alle dingen, niet alleen tot Zijn eigen eer, maar ten nutte voor Zijn Kerk, die Zijn erfgenamen zouden zijn: "erfgenamen van God, en medeërfgenen van Christus" (Rom. 8 : 17).

4. Hij sprak in de tijd. Christus sprak tot de Kerk in de oude bedeling, voordat Hij de menselijke natuur aannam. Hij sprak tot de patriarchen, tot Mozes, Jozua, David, Salomo en anderen met een hoorbare stem. Hij nam de verschijning aan van een mens, en sprak de taal van de mens, en had toch niet de tong van een mens. Hij, die de tong van de mens maakte en er de spraak in legde, kon gemakkelijk spreken zonder hulp van de menselijke tong. Maar daar was een tijd aanstaande, dat Hij moest spreken met een menselijke tong in onze natuur.

Christus sprak, toen Hij in de wereld kwam. Hij sprak toen, niet slechts als mens, maar als de grote God in menselijke natuur. Hij werd "een Man van smarten, en verzocht in krankheid", maar Zijn woorden waren verschillend van die van andere mensen.

De Zijne was de stem van de eeuwige God, gepaard met onweersaanbare kracht en wijsheid. Er was een sluier getrokken over Zijn goddelijke heerlijkheid, zodat Hij met de mensen kon omgaan. Want de mate van de oneindige heerlijkheid, die Hij in de hemel ten toon spreidde, zou onverdraaglijk geweest zijn voor de mensen op aarde. Mozes zeide tot de Heere: "Toon mij nu Uw heerlijkheid", maar de Heere zeide: "gij zult Mijn achterste delen zien; maar Mijn aangezicht zal niet gezien worden!" Een weinig van deze heerlijkheid werd gezien op de berg der verheerlijking en op het eiland Patmos (Openb. 1 : 12-17). Bij tijden legde de Heere de sluier af en sprak met dubbele kracht. Hij sprak tot het graf en tot de dood, waarbij Hij hun kracht vernielde en het leven aan de

doden wedergaf. Hij sprak tot de duivelen, en zij moesten hun buit achterlaten, die zij in hun bezit hadden, toen zij naar de hel gingen. Hij sprak tot allerlei mensen met lichamelijke kwalen en genas hen - de dove, de blinde en de lamme. Hij sprak tot hen, die geestelijke kwalen hadden, zoals onbekendheid met God, ongeloof, hardheid des harten, en genas hen, die lagen gewenteld in het slijk van hun vleselijk gemoed. Hij deelde genade mede aan de meest beruchte zondaars, opdat anderen, die schuldig waren aan dezelfde zonden, de hoop om zaliggemaakt te worden, niet zouden verliezen - zoals de Samaritaanse vrouw en Saulus van Tarsen (1 Tim. 1 : 13).

Christus spreekt eerst in 't algemeen door de verschrikkingen der wet. "Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen". Hij spreekt tot het verstand des mensen, en doet de zondaar doordrongen zijn van een besef van zijn schrikwekkend gevaar, en deelt dan het geestelijk leven mede. Hij legt het geheugen bloot en telt zijn zonden op, de meest ergerlijke het eerst. Dan maakt de schuld zich meester van de consciëntie en gaat Gods brandende toorn over zijn hoofd. Sommige zielen in deze toestand gaan lang voort om hun ellende te zien en te betreuren. Zij dragen drie lasten: een last van schuld, een last van Gods toorn, en een last van vrees van verloren te zijn (Ps. 116 : 3). De Heere sprak tot Elia in de stormwind, welke de rotsen in stukken brak, maar de Heere was er niet in. Vervolgens sprak Hij in de aardbeving, maar de Heere was ook in de aardbeving niet; "en na de aardbeving een vuur; de Heere was ook in het vuur niet" (1 Kon. 19 : 11, 12). Zo gaat Hij in de verschrikkingen Zijns toorns door de ziel, maar spreekt niet als een God van vertroosting. Goddelijke droefheid en berouw echter, gaan door in de ziel.

Wanneer de ziel naar zijn eigen waarneming geheel verloren is, dan spreekt God nadat de storm, de aardbeving en het vuur van Zijn toorn zijn afgenomen, in het suizen van een zachte stilte, in de belofte, terwijl Hij alle nodige vertroosting mededeelt. De kracht van de vergeving der zonden is in die stem, en de kracht van

het bloed van Christus, hetwelk het vuur van Zijn toorn uitblust, herstelt de vrede in de verontruste consciëntie. Het licht van Gods aangezicht schijnt in het hart en geeft verlichting der kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus. Zulke zielen aanschouwen die heerlijkheid met hun verstand, en omhelzen Christus en geloven in Hem. Zij aanschouwen Hem in Zijn dood, waar Hij aan de eisen der wet voldoet, in hun plek en plaats, als hun Borg.

God in Christus gaat voort met tot hen te spreken, gelijk een vader, wiens genegenheden met liefde over hen vervuld is. Een vader fronsst het voorhoofd, en glimlacht en geeft. Zo doet ook Christus. Hij kijkt dreigend naar haar wanneer zij de verkeerde weg opgaan; Hij glimlacht tegen hen wanneer zij in de waarheid wandelen en Zijn geboden onderhouden. Hij spreekt tot hen, wanneer zij terneergeslagen en in de steek gelaten zijn. (Joh. 14 : 1-3). Zij gevoelen zichzelf zó vuil, dat zij zich verwonderen, dat Hij ooit tegen hen sprak. Zij zijn verbaasd, dat Hij voortgaat met spreken en het leven aan hen mede te delen, hen vertroostende met Zijn tegenwoordigheid. Christus zal het nooit opgeven om in uw behoefte te voorzien en om vertroosting tot u te spreken. Alhoewel al de engelen in de heerlijkheid en al Zijn dienstknechten op aarde tot me zouden spreken, konden zij mij geen voldoening geven zonder Christus. Toch, wanneer Zijn dienstknechten spreken, spreekt Christus dikwijls door hen.

5. Christus' stem zal gehoord worden op de oordeelsdag. "Allen, die in de graven zijn, zullen Zijn stem horen" (Joh. 5 : 28). Hij zal komen op de wolken des hemels, en, zoals op de berg Sinaï, vuur zal voor Hem henen gaan om de hemelen en de aarde te verwoesten. Hij zal zitten op een grote witte troon, die niet gevestigd zal zijn op de aarde, maar geplaatst tussen hemel en aarde (Openb. 20 : 11, 12). Alzo wil Hij de wereld niet eren, waarin Hij gekruisigd werd en die zondige mensen en duivels verontreinigd hebben. Hij zal vergezeld zijn door een getal engelen om Hem te dienen. Alle gelovigen zullen met Hem zijn, wier lichamen tot stof zijn vergaan. Dan zullen de dood en het graf Zijn

stem horen. Zij hielden het menselijk geslacht gedurende eeuwen in hun macht, maar Christus' stem zal ten eerste al de lichamen der heiligen doen opstaan: noch dood noch graf kan ze vasthouden. "Doch Ik zal hen van het geweld der hel verlossen, Ik zal ze vrijmaken van de dood: o dood! waar zijn uw pestilentiën? hel! waar is uw verderf? Berouw zal van Mijn ogen verborgen zijn" (Hosea 13 : 14). De lichamen, die nuttig waren bij het verspreiden van het Evangelie, zullen opstaan, welke leden bezig waren in het bevorderen van Zijn koninkrijk. De tong, de voeten en de handen zullen zich verheffen om deel te nemen in de vreugden der heerlijkheid. Hun lichamen waren op aarde zwak en ziekelijk, maar zij zullen al hun wanstaltigheden in het graf achterlaten. Nu heilig en vrij van zonde zijnde, zullen de kwalen, die door de zonden inkwamen, met dezelve uitgaan. Hun lichamen zullen geestelijk worden, door goddelijke kracht uitgezuiverd van de bedorven lichamen, die in het graf begraven waren. Wanneer geen of ander zaad zaait, is het niet het zaad, dat u zaaide, wat groeit en vrucht draagt, maar zijn wezen. Zo zullen hun lichamen geestelijk en heerlijk zijn, gelijkvormig aan dat van Christus (Fil. 3 : 21). Zoals zij geschikt gemaakt waren voor deze wereld - om te werken, te eten en te drinken - zo zullen zij geschikt gemaakt worden voor de natuur des hemels.

Hun zielen zullen hun heerlijke lichamen ontmoeten bij het graf, en zullen deel van hen uitmaken. Beiden zullen gelukkig zijn om elkander te ontmoeten in zulk een heilige en gelukkige staat, in het bezit van Christus. Dan zullen zij de Heere ontmoeten in de hemelen. Hun lichamen zullen sterk zijn, om de heerlijkheid der eeuwigheid te dragen. Het zal voor Mozes niet nodig zijn om naar de rots te gaan, om zich te verbergen; Johannes zal niet als dood aan Zijn voeten vallen. Daar zij volmaakt heilig zijn, kunnen zij de heerlijkheid van het heil des hemels verdragen. Eén van hen kon er duizenden doden, gelijk de engel het leger der Assyriërs sloeg. Zij zullen een blinkende verschijning zijn, gelijk een kristallen kleed op de top van een berg; wanneer de zon er op schijnt, blinkt zijn helderheid overal. Zij zullen een bekwaam gezelschap zijn voor de

de taken des hemels. Christus, de Zon der Gerechtigheid, zal op en in hen schijnen, en zij zullen blinken als de sterren, altoos en eeuwiglijk (Dan. 12 : 3). Erfgenamen Gods zijnde, zullen zij zich verheugen in de erfenis, nadat zij een volle overwinning behaald hebben over hunne vijanden, die hen op aarde zuchten en tranen veroorzaakten. Geen pijl des satans, geen godslasterlijk woord van de wereld, geen vergif van de zonde, kan hen ooit lastig vallen. Zij zullen nooit treuren om Christus' aangezicht; Hij zal de metgezel en vreugde huns harten zijn voor eeuwig. Toen zij Hem voor het eerst ontmoetten, was hun blijdschap onuitsprekelijk; die blijdschap zal nooit verminderen. Hun lichamen en gemoederen zullen geschikt gemaakt worden om Hem eeuwig te aanbidden zonder vermoeidheid en zij zullen geen pijn gevoelen, geen gebrek, geen vreze des doods. Christus, en wat Hij voor hen gedaan heeft, zal het onderwerp van hun overdenkingen zijn. Hun duistere kennis zal volkomen gemaakt worden, en zij zullen toenemen in hun verstaan van het plan der verlossing. Al de verborgenheden in de bijbel zullen dan voor hen ontsloten worden; de bijbel zal in hunne harten zijn; en de redenen van hun beproevingen op aarde zullen geopenbaard worden.

In die dag des Heeren zullen de hemelen in brand staan. De lucht tussen de hemel en de aarde zal in vuur en vlam staan, gemengd met de rook, die opstijgt van de aarde en de zee, welke in brand zullen staan (Openb. 6 : 14, 15). Elk levend iets te land en op zee zal sterven, behalve de mens. De paleizen, kastelen en sterke forten zullen in brand staan. Al de steden met hun goddeloze inwoners zullen met doodsangst geslagen en veranderd worden. Alle warenhuizen en banken zullen in brand staan. Al de schepen op de zee zullen in vlam staan, en allen die verdronken waren in de oceaan, zullen opstaan van de doden. De goddelozen, waar dan ook, zullen opstaan van hun graven en zullen zichzelf tussen drie vuren bevinden - het vuur van de consciëntie, het vuur van de toorn des Rechters, en het vuur van het lichaam. Het vuur in de consciëntie zal het hevigste zijn. Hun herinneringen zullen hun zonden doen herleven, en dit zal het meest onverdraaglijke zijn

met Christus, de Rechter, die dreigend naar hen kijkt. De rechtvaardigheid Gods, onder aanwending van oneindige kracht, zal hun zielen van de hel trekken en veroorzaken, dat zij hun lichamen weer binnen treden, die elkander zullen vervloeken vanwege de ontmoeting. De ziel zal het lichaam verwijten, zó werkzaam geweest te zijn in de zonde, en het lichaam zal de ziel verwijten vanwege het maken van hem tot haar slaaf, om toe te geven aan haar inblazingen tot de zonde, en om beiden bloot te stellen aan de eeuwige pijnigingen. God zal de lichamen der goddelozen gelijk als van ijzer maken, om de hevigheid van het vuur der hel te kunnen dragen. Dan zullen zij beginnen te wenen en te bidden tot de bergen en tot de steenrotsen: Valt op ons, en verbergt ons van het aangezicht Desgenen, die op de troon zit, en van de troon des Lams (Openb. 6 : 16).

De boeken zullen geopend worden. Het boek van Gods alwetendheid, hetwelk een vermelding bevat van alle dingen, zal geopend worden; en het boek der heilige Schrift, door hetwelk de harten en levens der mensen zullen onderzocht worden, zal geopend worden (Openb. 20 : 11-15). De toestand van de verlorenen, voor de rechterstoel, zal zeer ontzagwekkend zijn - sprakeloos en bevende voor God, wiens heilig aangezicht dreigend naar hen kijkt, en ziende op de duivel aan hun zijde in wiens bezit en gezelschap zij naar de hel moeten gaan. De satan zal verdoemd worden voor al het kwaad, dat hij gedaan heeft in het onteren van God en in het verwoesten van zovelen van het menselijk geslacht, en in het verzoeken van de heiligen en het vervolgen van hen door middel van goddeloze mensen.

Christus, als de glorierijke rechter, zal dan spreken en zeggen tot de rechtvaardigen: "Komt, gij gezegenden Mijns Vaders! beërf dat Koninkrijk, hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld", terwijl alle goddelozen het eindoordeel uit Zijn mond zullen horen: "Gaaf weg van Mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur, hetwelk de duivel en zijn engelen bereid is" (Matth. 25 : 34-41). Al de heiligen zullen ook rechters zijn en zullen hun "Amen" zeggen op de verdoeming van de goddelozen. Zeer waarschijnlijk

zullen er trappen zijn in het lijden in de hel overeenkomstig de mate van schuld. Sommige zonden zijn afschuwelijker in Gods ogen dan anderen. Vervolgers van Gods volk en versmaders van Christus in het Evangelie zullen aan meer pijnigingen onderworpen zijn dan anderen, die nooit van Christus hoorden, en zullen hun deel hebben met de dronkaards, moordenaars, echtbrekers en alle onreine personen, in de plaats van ach en wee. De fiolen van Gods toorn zullen op hen uitgegoten worden in de buitenste duisternis, en de rook van hun pijniging zal opgaan in alle eeuwigheid.

"Nooit heeft een mens also gesproken, gelijk deze Mens" voor de tijden der eeuwen of in dagen Zijns vleses; geen mens spreekt er nu gelijk Hij, zoals Hij doet door Zijn Woord en Geest; en geen mens zal spreken gelijk Hij in de grote dag des oordeels.

(Deze predikatie werd overgenomen uit het manuscript van ds. Donald MacDonald, en is korter dan de anderen.)

Ds. Neil Cameron

Ds. Neil Cameron werd geboren te Kilninver, bij Oban, op 25 augustus 1854. In zijn jonge jaren was hij schaapherder en kwam onder overtuiging van zonde door een ernstige waarschuwing van een godzalige man, wat aan hem gezegend werd. Deze waarschuwing was, dat indien hij verzuimde zijn knieën te buigen in de eenzaamheid tijdens het schapen hoeden, om tot God te bidden zijn ziel genadig te zijn, de aldus verzuimde plaatsen tot gebed, zouden oprijzen om hem te veroordelen in de dag des oordeels. Hij bleef gedurende vele jaren onder diepe en krachtige indrukken van de buitengewone zondigheid der zonde, van de wezenlijkheid der goddelijke toorn tegen deze zonden en van zijn eigen onbekwaamheid om zijn ziel te verlossen.

Het was tijdens een huisgodsdienstoefening, dat de Heere Zichzelf openbaarde als Diegene. Die al zijn Zaligheid en al zijn begeren was. Later voelde hij, dat hij geroepen was tot het werk der bediening, en volgde de gebruikelijke studies aan de universiteit en aan de Theol.School te Edinburgh. Hij nam een vooraanstaande plaats in onder de kleine kring van studenten, die de nieuwe beweging in de toenmalige Vrije Kerk afkeurden. In 1896 werd ds. Cameron beroepen door de St. Jude's Kerk te Glasgow, en begon toen een bediening, die duidelijk van de Heere was.

Hij hield niet achter om al de raad Gods aan zijn hoorders te verkondigen en was een zeer getrouw prediker van wet en Evangelie. Hij was een voortreffelijk openbaar getuige voor de waarheid en liet niemand in een valse mening omtrent zijn staat. Met zijn overlijden op 9 maart 1932 verloor de Kerk van Christus een getrouw dienstknecht en zijn gemeente een toegewijde herder.

III.

Predikatie door ds. Neil Cameron

"En de ganse aarde worde met Zijn heerlijkheid vervuld". (Eng. overz. "en laat de ganse aarde met Zijn heerlijkheid vervuld worden")

Psalm 72 : 19b.

Deze Psalm werd door de Oud Testamentische Kerk opgevat als heenwijzende naar Christus, en in het licht van het Nieuwe Testament is er geen andere mening houdbaar. Het laatste gebed van David, de liefelijke psalmist van Israël, wordt er in opgetekend, en onze tekst bevat de laatste woorden ervan, welke de laatste waren, die hij in de tijd uitsprak. Hij bad om de komst van Gods koninkrijk over alle volken der aarde, en stierf nadat hij zijn eigen geslacht gediend had. De twee laatste dingen, die hij deed vóór hij stierf, waren, het bekendmaken van zijn verzoening in het verbond der genade en te bidden om de verbreiding van de kennis van de heerlijkheid des Heeren over alle landen, gelijk de wateren de bodem der zee bedekken. Christus en het verbond der genade zijn geweest, en zullen blijven, de enige en ware grond der hoop van al Gods volk. Gelijk David vinden zij hierin al hun heil en lust. Hierop oefenen zij dagelijks hunne gedachten en op hun knieën, in hun eigen heimelijke kamers, (waar geen mensenogen hen zien) smeken zij om de ondergang van het rijk des satans en de komst van het koninkrijk van Christus. Zulke worstelaars met God in het verborgene zijn hoogst zeldzaam in dit arme geslacht. Er is een gedaante van godzaligheid, terwijl de kracht derzelve verloochend wordt; maar de godsdienst, die het hart en het gemoed, zowel als het uitwendige gedrag, niet wil doen scheiden van de wereld en hare wegen, zal de zondaar niet beschermen voor de hel in zijn doodsuur en op de grote dag des oordeels. Maar niettegenstaande de ontzaglijke lauwheid en zelfgenoegzaamheid van het grootste deel der belijders, zijn er toch enkelen, die zuchten en schreien

vanwege al de gruwelen, die in het land gedaan worden; en de ogen des Heeren zijn op de rechtvaardigen en Zijn oren staan open voor hun geschrei. "Als de Heere Sion zal opgebouwd hebben, in Zijn heerlijkheid zal verschenen zijn, Zich gewend zal hebben tot het gebed desgenen, die gans ontbloot is, en niet versmaad hebben hunlieder gebed".

Wanneer we kijken naar de oefeningen van des Heeren volk in verleden tijden, hoe moeten wij dan niet beschaamd staan! Waar kunt u in deze tijd een Jeremia vinden, zeggende: "Och, dat mijn hoofd water ware, en mijn oog een springader van tranen! zo zou ik dag en nacht bewenen de verslagenen van de dochter mijns volks?" Dit zou zeer gelijk zijn als bij Christus: "En als Hij nabij kwam, en de stad zag, weende Hij over haar, zeggende: Och, of gij ook bekendet, ook nog in deze uw dag, hetgeen tot uw vrede dient! Maar nu is het verborgen voor uw ogen". Moge de Heere over ons uitstorten de geest der genade en der gebeden, zodat we opgeleid mogen worden om Hem te aanschouwen, Die wij doorstoken hebben en om over Hem te rouwklagen. De zonde zal bij iedere zondaar rouwklagen veroorzaken, hetzij in deze wereld of in de eeuwigheid. Indien in deze wereld, zal de waarheid vervuld worden, welke zegt: "En hun ontkomenden zullen wel ontkomen, maar zij zullen op de bergen zijn, zij allen zijn gelijk de duiven der dalen kermende, een ieder om zijn ongerechtigheid". Dan zal Christus heerlijk gemaakt worden in hunne ogen.

Maar laat ons, naarmate we geholpen en geleid mogen worden door de Heilige Geest, de woorden van onze tekst beschouwen.

I. Wat we moeten verstaan door de woorden: "Zijn heerlijkheid" en

II. Laat ons de bede beschouwen, en de vorm, waarin zij wordt uitgedrukt: "en de ganse aarde worde met Zijn heerlijkheid vervuld".

I. We hebben dan eerst te overdenken, wat we hebben te verstaan door de woorden: "Zijn heerlijkheid".

1. De heerlijkheid van Zijn persoon behoort overdacht te worden.

De Schriften leren overal, als uit één mond, dat de Christus God is. Het Evangelie naar de beschrijving van Johannes begint met een heldere uiteenzetting van dit feit: "In de beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God... En het Woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond (en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als des Eniggeborene van de Vader), vol van genade en waarheid". In de brief aan de Hebreëen, bewijst de Geest vanuit de Oud Testamentische Schriften, dat de Messias niemand anders was dan God. Hij haalt de Vader aan, die Hem aldus aanspreekt: "Gij zijt Mijn Zoon. Uw troon, o God! is eeuwiglijk en altoos. En: Gij, Heere! hebt in de beginne de aarde gegrond, en de hemelen zijn werken Uwer handen. Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden zal gezet hebben tot een voetbank Uwer voeten". De Schriften leren ons ook duidelijk, dat Hij waarachtig mens was. "God heeft Zijn Zoon uitgezonden, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet". Nog eens: "En zie, gij zult bevrucht worden, en een Zoon baren, en zult Zijn naam heten Jezus. Deze zal groot zijn, en de Zoon des Allerhoogste genaamd worden; en God, de Heere, zal Hem de troon van Zijn vader David geven". Zodat onze Heere Jezus Christus is God en mens - twee onderscheiden naturen in één persoon. Jesaja sprak van Zijn heerlijkheid als Middelaar, toen hij zeide: "Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder; en men noemt Zijn naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst". Dit is de enige Verlosser van Gods uitverkorenen. Deze leer vormt het fundament, waarop de ware Kerk van God wordt gebouwd, zoals de belijdenis van Petrus aantoonde: "Gij zijt de Christus, de Zoon des levende Gods. En Jezus antwoordde..... op deze petra zal Ik Mijn gemeente bouwen, en de poorten der hel zullen dezelve niet overweldigen."

2. De heerlijkheid van Christus als Profeet, Priester en Koning vraagt om overdenking, wanneer we van Zijn heerlijkheid spreken. Als Profeet openbaarde Hij de ganse zin en wil des Vaders aan de mensen. Het was Christus, Die door Zijn Geest

aan de profeten onder de Oud Testamentische bedeling de waarheden mededeelde, die zij verklaarden en te boek stelden. In deze waarheden onderzochten zij, opdat zij iets van hun betekenis mochten verstaan: "Onderzoekende, op welke of hoedanige tijd de Geest van Christus, Die in hen was, beduidde en tevoren getuigde, het lijden, dat op Christus komen zou, en de heerlijkheid daarna volgende". De raadslagen en bedoelingen, die in de gedachten Gods waren, waren slechts bekend aan de drie Personen. Het was absoluut noodzakelijk, dat dezen zouden worden geopenbaard, omdat God zich voornam zondaars uit de mensenkinderen zalig te maken. De waarheid betreffende de val des mensen; de schuld en ellende, die dat meebracht voor hemzelf en al zijn nakomelingen; de barmhartigheid en liefde Gods in het voorzien van een Zaligmaker; de weg, waarin de zaligheid kon verkregen worden; en de weg, waarin verloren mensen deelgenoot gemaakt konden worden van de zaligheid, die Christus voor hen verworven had; tesamen met de hoop op de eeuwige heerlijkheid, waren zaken, die nooit in des mensen hart ingang konden vinden, had de Zone Gods niet op Zich genomen, om de Brenger van deze blijde tijdingen voor mensen te worden. "Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, Die in de schoot des Vaders is, Die heeft Hem ons verklaard". De oneindige afstand tussen God en het schepsel vereiste om overbrugd te worden door God Zelf, zoals geschreven is: "Die alleen onsterfelijkheid heeft, en een ontoegankelijk licht bewoont; Dewelke geen mens gezien heeft, noch zien kan". Had onze Heere Jezus Christus, als Profeet, deze grote onuitsprekelijke dingen niet herleid tot menselijke woorden, zij konden nooit bekend worden aan verloren mensen. Hij alleen kon de naam van God bekendmaken aan Zijn broederen. Christus zond de profeten en apostelen uit, maar alleen Hij is de Apostel van onze belijdenis. De Vader zond Hem uit.

Christus alleen kan de mensen de waarheden, die door Hem in de Bijbel zijn vermeld, zaligmakend leren. De dode zal de stem van een mens of engel niet horen, totdat Christus tot hem spreekt

door Zijn Geest, en dan zullen zij leven en horen. Hij kan gebruiken en gebruikt ook inderdaad mensen als Zijn dienstknechten bij het vermelden van de weg der zaligheid; maar Hij zegt tot hen: "Zonder Mij kunt gij niets doen". Al Zijn oprechte boodschappers zijn dit ten volle gewaar geworden. "Uw volk zal zeer gewillig zijn op de dag van Uw heirkraft".

Christus heeft heerlijkheid als priester. God nam voor om zondaren uit de mensenkinderen zalig te maken, en verkoos hen ten eeuwige leven; maar ~~terzelfder~~ ^{tezelfder} tijd bestelde Hij de middelen, waardoor zij zalig moesten worden. Hij stelde het als een voorwaarde, dat Zijn gerechtigheid ten volle zou worden voldaan. Met andere woorden, dat zonder bloedstorting geen zonden vergeven zouden worden. Bijgevolg openbaarde Hij in Eden aan onze schuldige voorouders de belofte van een lijdende Zaligmaker. Al de offeranden van de Oud Testamentische bedeling van het Verbond der genade, waren heenwijzingen naar de gekruiste Christus. Dit was de wijze, waarop het Evangelie werd geleerd gedurende 4000 jaren. Maar ons wordt medegedeeld, dat het bloed van stieren en bokken de zonde niet weg kon nemen.

De grote verzoendag was een uitstekend type van Christus. Deze dag moest eenmaal in elk jaar onderhouden worden in de Joodse Kerk. Op deze dag offerde de hogepriester eerst voor zijn eigen zonden, en dan voor die van het ganse volk van Israël. Hij bracht het bloed van de slachtofferen in het heilige der heiligen. Hij sprenkelde het bloed op het verzoendeksel en zeven maal vóór het verzoendeksel op de grond; en kwam daarna tussen beide voor de zonde des volks. Hij kwam onmiddellijk uit, aldus aantoonende, dat de weg naar de heilige plaats nog niet openbaar gemaakt was, zolang de eerste tabernakel nog stand had. Dit leerde, dat er een grote verzoendag zou komen in deze wereld.

Toen Christus als de grote Hogepriester kwam, voorzag de Vader Hem van een offerande; deze offerande was het lichaam, dat Hij voor Hem had toeberaid. Christus, als onze grote Hoge Priester, offerde Zichzelf onbevlekt op aan God. Hij had niet nodig om

voor Zichzelf te offeren, want Hij was heilig, onnozelen, onbesmet en afgescheiden van de zondaren. Daarom had Hij alleen een offerande nodig voor de zonde des volks. De Vader legde de ongerechtigheid van al Zijn volk op Hem, en met één offerande heeft Hij volmaakt al degenen, die geheiligd worden. Hij volbracht het werk, wat de Vader Hem gaf te doen, en Hij voleindigde het volmaakt en voor eeuwig. Het oog van God de Vader was op deze éne offerande in de vergeving der zonde gedurende de 4000 jaren, die voorbij waren, en Zijn oog is er nog op gevestigd. De ogen van schuldige zondaren, die door de Heilige Geest onderwezen waren, waren op deze offerande gedurende die tijd. U kunt dit zien in het geval van Abel, want hij bracht een offerande in het geloof. De gekruiste Christus, inzake de vergeving, is het voorwerp des geloofs.

Sedert de dood van Christus aan het kruis van Golgotha, vroeg God nooit, noch nam Hij aan, enig ander offer voor de zonde, en zal het ook nooit doen. Het was niet door enig ander bloed, maar door Zijn eigen, dat Christus de hemel zelf binnenging voor ons. Omdat de voldoening, welke Zijn bloed gaf aan Gods gerechtigheid, volmaakt was, zal Hij nooit een andere offerande hoeven te offeren, en Hij is nu in de hemel voor de troon der genade, biddende om de vergeving van al de zonden van Zijn volk. Zijn voorbeding voor Zijn volk heeft in alles de overhand, zoals geschreven is: "Gij hebt hem zijns harten wens gegeven, en de uitspraak zijner lippen hebt Gij niet geweerd".

De Zone Gods is onze enige Hogepriester, daar Hij in de hemel verschijnt voor ons. Allen, die voorgeven, als priesters, offeranden te offeren, beschimpen nu de heerlijkheid van Christus. Zij doen dit, wat aangaat Zijn enige offerande en ook wat aangaat Zijn voorbeding. Hij was tot dit ambt aangesteld door God de Vader, zoals geschreven is: "Gij zijt Priester in der eeuwigheid, naar de ordening van Melchizedek". En nog eens: "wij hebben zodanige Hogepriester, Die gezeten is aan de rechterhand van de troon der Majesteit in de hemelen".

De dag dat Christus stierf op Golgotha was de grote verzoendag

voor een verloren wereld, en de ogen van schuldige mensen zien op die dag terug, zoals de ogen van anderen er voorwaarts op zagen. Allen, die van God geleerd zijn zullen zeggen, met de grote apostel der heidenen: "Maar het zij verre van mij, dat ik zou roemen, anders dan in het kruis van onze Heere Jezus Christus; door Welke de wereld mij gekruisigd is, en ik der wereld".

Christus heeft heerlijkheid als koning, beide over alle redelijke schepselen en over Zijn Kerk. Alle macht in hemel en op aarde is Hem, als Middelaar, gegeven door de Vader. Hij is Koning der koningen en Heere der heren op de aarde; en daarom worden de koningen vermaand om verstandig te zijn, om Hem met tedere gehoorzaamheid te gehoorzamen, uit vrees dat Zijn toorn tegen hen kan ontstoken worden en zij omkomen. Hij heeft onbeperkte macht over alle vlees, ten goede van Zijn Kerk. De volkeren mogen in opstand komen tegen Zijn koninklijk gezag, maar zonder vrucht, alleen tot hun eigen verderf. "Want het volk en het koninkrijk, welke u niet zullen dienen, die zullen vergaan; en die volken zullen gans verwoest worden". Aardse koningen sterven, en al hun ijdele roem verdwijnt met hen; maar Hij is de eeuwige Koning, onsterfelijk, onzichtbaar, de alleen wijze God, wie eer en heerlijkheid toekomt in alle eeuwigheid. Hiervan had Jesaja een gezicht: "In het jaar, toen de koning Uzzia stierf, zo zag ik de Heere, zittende op een hoge en verheven troon, en Zijn zomen vervullende de tempel". De heerlijkheid van deze grote Koning deed hem zeggen: "Wee mij, want ik verga! dewijl ik een man van onreine lippen ben, en ik woon in het midden eens volks, dat onrein van lippen is; want mijn ogen hebben de Koning, de Heere der heirscharen gezien". De trotse Nebukadnezar leerde deze grote zaak door droevige ondervinding, wanneer hij beleed: "Nu prijs ik, Nebukadnezar, en verhoog, en verheerlijk de Koning des hemels, omdat al Zijn werken waarheid, en Zijn paden gericht zijn; en Hij is machtig te vernederen degenen, die in hoogmoed wandelen".

Christus is ook Koning over Zijn eigen Kerk. Hij regeert door Zijn Woord en Geest in de harten van Zijn eigen volk. Zij

gehoorzamen Zijn stem die in de Schriften spreekt, en nemen die aan als hun enige regel om Hem in deze wereld te verheerlijken. Het was omdat het volk van God weigerde de aardse koningen en regeerders te gehoorzamen in hun wijze van godsdienst en geloof, dat zij ter dood toe vervolgd werden. Maar Christus beloofde, dat niet één haar van hun hoofd verloren zou gaan. Dit werd bewezen in Babel, toen de drie jongelingen weigerden Nebukadnezar te gehoorzamen en in de vurige oven werden geworpen. Zij kwamen er uit, zonder dat zelfs de reuk des vuurs aan hun mantels of personen waren. Zij weten, dat Hij in Zijn voorzienigheid zeer heilig en zeer wijs regeert over al Zijn schepselen en al hun handelingen, en dat niemand hen het minste kwaad kan doen, tenzij Hij het toelaat. Dit maakt de rechtvaardige moedig als een leeuw in de aangelegenheden van Gods huis in deze wereld. Zondige mensen en duivelen zijn helemaal onder Zijn bestuur, en daarom vluchten de rechtvaardigen tot Christus, hun Koning, om hen te beschermen, wanneer de satan en de mensen beginnen te razen. De gezichten, die zij door het geloof van deze Koning in Zijn schoonheid en van het vergelegen land krijgen, doet hen zeggen, dat de vergulde heerlijkheid van deze wereld niets is dan ijdelheid en kwelling des geestes.

3. Het Evangelie, in zijn zuiverheid gepredikt aan een verloren wereld, wordt ook in het Woord van God verklaard te zijn de heerlijkheid van Christus.

De heilige wet openbaart veel van de heerlijkheid van Christus. Deze heerlijkheid - bij het geven er van - deed de kinderen Israëls vrezen en beven. Zij konden niet bestaan voor zulk een heerlijkheid. De apostel beschrijft het: "Want indien de bediening der verdoemenis heerlijkheid geweest is, veel meer is de bediening der rechtvaardigheid overvloedig in heerlijkheid". De wet van God heeft veel van Zijn heerlijkheid vermeld in zijn gezaghebbende bekendmakingen, en niets kan ooit de consciënties der mensen, die dood zijn door de misdaden en de zonden, doen ontwaken, dan de stem van Christus in de wet. Saulus van Tarsen gevoelde dit, toen Hij tot hem sprak op de weg naar Da-

maskus: "Saul, Saul! wat vervolgt gij Mij?" De stem van Gods wet brengt een besef van vreselijke heerlijkheid en majesteit in de menselijke ziel. De apostel vertelt nog een keer van zijn onder-vinding op die dag en zegt: "En als ik vanwege de heerlijkheid des-zelven lichts niet zag, zo werd ik bij de hand geleid van degenen, die met mij waren, en kwam te Damaskus". De verachters van deze wet zullen eens hun dwaasheid zien, gelijk er geschreven is: "De Heere Jezus zal geopenbaard worden van de hemel met de engelen Zijner kracht; met vlamvend vuur wraak doende over degenen, die God niet kennen".

Maar Mozes, nadat hij de heerlijkheid der wet aanschouwde, begeerde nog de heerlijkheid van God te zien. "Toen zeide hij: Toon mij nu Uw heerlijkheid... Als nu de Heere voor zijn aange-zicht voorbijging, zo riep Hij: Heere, Heere, God, barmhartig en genadig, lankmoedig en groot van weldadigheid en waarheid. Die de weldadigheid bewaart aan vele duizenden, Die de ongerechtigheid, en de overtreding, en zonde vergeeft; Die de schuldige geenszins onschuldig houdt". Dit is de heerlijkheid van het Evangelie, die een heerlijkheid is, welke die van de wet te boven gaat. In het Evangelie wordt Gods liefde, barmhartigheid, ontferming en goedgunstigheid geopenbaard en dat wel aan opstandelingen der mensenkinderen. Hij roept de zondaars toe tot Hem weder te keren door Jezus Christus en biedt aan om barmhartigheid te bewijzen en om de zonde vrijelijk te vergeven. Hij zet de poorten der genade wijd open en roept een iegelijk, die wil, toe, dat hij het water des levens om niet neme. Dit noemt de apostel "het Evangelie der heerlijkheid des zaligen Gods". "Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe". - Maar wij moeten voortgaan.

4. De dienaren van het Evangelie worden de heerlijkheid van Christus genoemd. Dit zult u zien uitgedrukt in de woorden: "hetzij onze broeders, zij zijn afgezanten der Gemeenten, en een eer van Christus". Dit is stellig niet van toepassing op allen, die de naam dragen, dat zij afgezanten van Christus zijn, want het moet noodzakelijk beperkt worden tot de ware afgezanten van

Christus. Deze zijn er zeer weinig onder de mensen in onze tijd.

II. Laat ons deze bede beschouwen, en de vorm waarin zij wordt uitgedrukt: "en de ganse aarde worde met Zijn heerlijkheid vervuld".

In het beschouwen van deze bede wensen wij twee dingen op te merken: A. Dat de ongerechtigheid, waarmee de ganse wereld is vervuld, moet weggenomen worden; B. Dat de plaats, die nu de ongerechtigheid in zijn bezit heeft, vervuld moet worden met de heerlijkheid van Christus.

A. Dat de ongerechtigheid, waarmee de ganse wereld is vervuld, moet weggenomen worden. Dit zal helder blijken aan iedere nauwkeurige lezer van Gods Woord. Zondaar te zijn in een staat der natuur is duisternis te zijn, en in een staat der genade te zijn is licht, in de taal van de Heilige Schrift. Nu, deze twee elementen - licht en duisternis - kunnen niet tesamen bestaan, daar de een vertrekt, zodra de andere komt. Wij zullen deze duisternis in vier delen verdelen:

1. De duisternis van het heidendom moet wijken voordat de heerlijkheid van Christus de ganse aarde zal vervullen. Dit is zo vanzelfsprekend, dat niemand het kan tegenspreken, en beiden, het Oude en Nieuwe Testament, bewijzen het buiten twijfel. Zijn afgoderij, zijn afschuwelijke wreedheid, zijn wedstrijden, wedrennen en spelen, en zijn onwetendheid van God - beiden, als een rechtvaardig God en een Zaligmaker - zullen verdreven worden. Dit was het gevolg van het Evangelie onder de heidenen, overal, sedert het begin van het christelijk tijdperk.

2. De afgoderij, het bijgeloof en de vijandschap tegen Gods waarheid en de belijdenis ervan, die naar de godzaligheid is, zullen uitgeroeid moeten worden in de Rooms-Katholieke landen, van onder de volgelingen van de valse profeet. Het zal zijn door de adem der neus van Christus, d.w.z. de Heilige Geest - dat deze grote verandering zal teweeggebracht worden. Er vinden werkelijk wonderlijke veranderingen plaats in de meeste landen,

die tot nu toe onder de heerschappij van de paus geweest zijn. In sommige van dezen schijnen de mensen werkelijk de Roomse hoer te haten en haar vlees te verteren; terwijl - het zij gezegd tot onze grote schaamte - wij, in dit koninkrijk, de wonden schijnen te helen, die onze voorvaders het beest gegeven hebben. Maar wanneer de heerlijke duizend jaren zullen komen, zal Babel vallen, om nooit weer op te staan tot in der eeuwigheid. Deze grote veranderingen zullen teweeg gebracht worden door het Woord van God, maar waarschijnlijk niet totdat ontzagwekkende dingen zullen gebeuren in het heilig beleid van de goddelijke voorzienigheid.

3. De arme in duisternis levende Joden zullen de ogen geopend worden. Zij zijn nog net zo verbitterd tegen het Evangelie van Christus als zij waren in de dagen, waarin Paulus verklaarde, dat de toorn over hen is gekomen tot het einde. Maar Gods Woord belooft toch een gelukkige dag voor de arme Joden, want het zegt: "Want indien hun verwerping de verzoening is der wereld, wat zal de aanneming wezen, anders dan het leven uit de doden?" De tijd, wanneer deze heerlijke verandering zal plaats hebben, wordt aangeduid in de waarheid, die zegt: "dat de verharding voor een deel over Israël gekomen is, totdat de volheid der heidenen zal ingegaan zijn". Alle oprecht biddende mensen behoorden ernstig te smeken om deze grote veranderingen, beiden onder de heidenen en de Joden.

4. Alle kerken, die Protestants genoemd worden, zullen moeten wederkeren van hun afkeringen, afgoderij, atheïsme, huichelarij en wereldgelijkvormigheid, voordat de ganse aarde met Zijn heerlijkheid vervuld zal worden. De Protestantse kerken over bijna de hele wereld zijn afgeweken van Gods waarheid, in de leer, vorm van regering, dienst en tucht. Het Woord van God werd in twijfel getrokken, en de mensen, die dat deden, zijn opgeklommen tot de hoogste plaatsen in de kerken. Deze mensen zijn in werkelijkheid atheïst in hun hart, en houden dezelfde meningen er op na als die mensen, die in het verleden atheïsten genoemd werden. Zij hebben van de mensen atheïsten gemaakt door hun

verderfelijke dwalingen. Dit is waar in onze naaste omgeving. Desniettenstaande belijden deze leraren hun geloof in Christus, en terwille van werelds voordeel handelen zij als een huichelaar. In de eredienst hebben zij de meeste dingen ingebracht, die er bij de Reformatie werden uitgeworpen, en bouwen daarbij de kerk van Rome weer op, zodat in de naam van het Protestantisme, bijna al de "ismen", waarmee Gods Kerk in het verleden werd beproefd, weer opgewekt zijn. Al deze dingen moeten uitgeworpen worden, voordat we kunnen verwachten, dat Zijn heerlijkheid de ganse aarde zal vervullen. Wanneer gij beschouwt de vier delen, die wij van de ganse aarde gemaakt hebben, de sterke greep, die de satan op elk van die verkregen heeft, zult ge moeten besluiten, dat dit werk aan 's mensen zijde onmogelijk is; maar niet alzo aan Gods zijde; want bij God zijn alle dingen mogelijk. Daarom kan het gebed gedaan worden in geloof in de kracht en belofte van God, opdat al deze beletselen mogen worden weggenomen.

B. Dat de plaats, die de ongerechtigheid nu inneemt, vervuld moet worden met de heerlijkheid van Christus. Wij hebben een volstreekte belofte en de eed van God, dat het zo zal zijn: "Doch zekerlijk, zo waarachtig als Ik leef, zo zal de ganse aarde met de heerlijkheid des Heeren vervuld worden!" Hij verklaart ons, wat Hij bedoelt met - de heerlijkheid des Heeren - in deze woorden: "want de aarde zal vol van kennis des Heeren zijn, gelijk de wateren de bodem der zee bedekken".

1. De kennis van de heerlijkheid van Christus als de enige Middelaar tussen God en de schuldige mens zal de harten en het verstand van al de volken van deze aarde vervullen. Ik bedoel niet louter bespiegelende- en verstandskennis, maar ware zaligmakende kennis. Zij zullen geloven in het leerstuk van Zijn persoon, en diegenen, die leren dat Christus alleen maar een mens is, zullen er niet één krijgen, die naar hen luistert of hen gelooft. Alle mensen, waar dan ook, zullen weten, dat Christus God en mens is, twee naturen in één goddelijk Persoon. Zij zullen zich verheugen in deze heerlijke Persoon, die gelijk is aan de Vader, en ook, mens zijnde, echt medegevoel heeft met Zijn volk in al hun

beproevingen. Hij zal de liefde des harten hebben van iedereen, die gij zult ontmoeten, wanneer Zijn heerlijkheid de ganse aarde zal vervullen. Zo zeker als het de Vader in de hemel was, die Petrus onderwees om Christus te leren kennen, zal het Zijn onderwijs zijn, door Zijn Woord en Geest, dat deze grote verandering zal te weegbrengen. De heidenen zullen hun beelden verbranden en hun heidense praktijken staken; de papisten zullen de paus in de steek laten en hun beelden, kruizen, altaren, enz. verbranden; de Turken zullen hun Koran wegwerpen, de valse profeet en heel zijn dienst verzaken; de Joden zullen zien naar Hem, Die zij doorstoken hebben, en rouwklagen, verbaasd zijnde over hun vroegere blindheid; de Protestanten zullen van hun geloofsbelijdenissen en erediensten wegwerpen al de onschriftuurlijke zaken, die zij nu met dikke wagenzelen trekken; en deze allen zullen zich eenparig naar Christus wenden als hun enige Zaligmaker en Hoop.

2. Er zal dan door alle mensen in Christus, als de Middelaar, en in Zijn ambten, geloofd worden. Zij zullen niet naar mensen luisteren, die leren, dat er fouten in de Bijbel staan. Deze mensen, indien er al enigen van hen zouden bestaan, zullen nergens iemand krijgen om naar hun leerstellingen te luisteren. De hogere critici¹⁾ zullen zeer vernederd worden. De zinspreuk zal zijn: "Tot de wet en tot de getuigenis! zo zij niet spreken naar dit woord, het zal zijn, dat zij geen dageraad zullen hebben".

Er zullen dan geen priesters zijn; want Christus zal hun enige Priester zijn. Iedere zondaar zal tot Hem, als de grote Hogepriester, komen, ziende op de verdienste van Zijn enige offerande en bloed, als datgene, wat ten volle genoegdoening deed aan de gerechtigheid en wat de consciëntie kan zuiveren van de schuld der zonde. Zij zullen Jezus Christus beschouwen, de Apostel en Hogepriester van hun belijdenis. Zij zullen allen geleerd worden, hoe tot God te komen door Christus als hun Priester, en alle andere zogenaamde priesters zullen er niet één krijgen, die tot hen komt.

¹⁾ Hiermede worden diegenen bedoeld, die Gods Woord aanvallen, zoals Bultman, Karl Barth, enz.

De ganse aarde zal Christus erkennen en hun koningen zullen zeer nuttig worden voor Zijn Kerk: "En koningen zullen uw voedsterheren zijn, hun vorstinnen uw zoogvrouwen; zij zullen zich voor u buigen met het aangezicht ter aarde". Heden ten dage, wanneer koningen elkander bezoeken, vergeten zij God, brengen de tijd door in de zonde, en brengen toorn over henzelf en over hun onderdanen; maar op deze tijd, zullen koningen het hun taak achten, om Christus te eren, en te doen wat zij kunnen om Zijn belangen in de wereld te bevorderen. Zij zullen het Woord van God nemen als de enige regel om hen de weg te wijzen, hoe zij God kunnen verheerlijken. Niets zal er in de Kerk of in de staat gedaan worden, dan in overeenstemming met de volmaakte regel, die vermeld is in de Schriften van het Oude en Nieuwe Testament. Al de onderdanen in ieder koninkrijk van de ganse aarde zullen de gewillige vazallen van de Heere worden, zoals geschreven is: "De koninkrijken der wereld zijn geworden onzes Heeren en van Zijn Christus, en Hij zal als Koning heersen in alle eeuwigheid".

3. Het Evangelie van Christus, in zijn zuiverheid, zal verspreid worden over de ganse aarde. Er heeft een zeer veelbelovend iets plaats in onze tijd - het Woord van God wordt verspreid onder de heidenen met een buitengewone ijver en gunstige uitslag. De heidenen worden ook geleerd om Gods Woord voor zichzelf te lezen. Dit is waar in ieder deel van de bewoonde wereld. Grote moeite worden er genomen om de Bijbel in de talen van de heidenen te vertalen; en wat zeer buitengewoon is, dit wordt in veel gevallen gedaan door mensen, die er ondeugdelijke opvattingen over de inspiratie op na houden. In ieder geval wordt het Woord des eeuwige levens met grote ijver gesteld in de handen van onze mede-zondaren in Afrika, India, China, enz. Dit is bijzonder het geval met de Bijbelgenootschappen, die veel goed doen. Hun colporteurs gaan van dorp tot dorp, en van huis tot huis, en verspreiden het Woord van God onder de mensen. Dit is in het bijzonder waar in India. Dit is zeer hoopvol, want God zegt in Zijn eigen Woord: "het zal niet ledig tot Mij wederkeren; maar het zal doen, hetgeen Mij behaagt, en het zal voorspoedig zijn in

hetgeen, waartoe Ik het zende". Zo mogen we verwachten, dat de rijke oogst van de duizend jaren wordt binnengehaald van het zaaien van het zaad van het koninkrijk des hemels in de aarde. Ons dunkt, dat de landen, die gedurende eeuwen het Evangelie gehad hebben, en het versmaadden, zeer waarschijnlijk de laatste delen van de ganse aarde zullen zijn, die vervuld zullen worden met de heerlijkheid van Christus.

Wanneer de ganse aarde vervuld is met de kennis van het Evangelie, zal er maar één kudde en één Herder zijn. Alle valse leer, valse wijzen in het dienen van God, en valse wijzen van Kerkregering zullen verdwijnen, en de Kerk zal geregeerd worden overeenkomstig de presbyteriaanse orde, die vermeld is in het Nieuwe Testament. In het gezin zal God 's morgens en 's avonds worden aanbeden, en in het verborgene door ieder lid van deze gezinnen. Dit zal niet slechts zijn in één huis, stad of koninkrijk, maar in ieder huis, stad en koninkrijk onder de zon.

De mensen zullen tezamen vergaderd worden in gemeenten en Kerken, en zullen zich verblijden in het opgaan naar Gods huis. Iedere predikstoel zal bezet zijn door een dienaar, vol van de kennis van het heerlijk Evangelie der genade Gods, zoals het geschreven is: "Maar van de opgang der zon tot haar ondergang, zal Mijn Naam groot zijn onder de heidenen; en aan alle plaats zal Mijn Naam reukwerk toegebracht worden, en een rein spijsoffer; want Mijn Naam zal groot zijn onder de heidenen, zegt de Heere der heirscharen". In deze tijd zal het Evangelie van iedere kansel over de ganse aarde gepredikt worden, en niet van hier en daar één, zoals het heden ten dage is. Moge de Heere het te zijner tijd snellijk doen komen.

Laat ons nu de vorm beschouwen, waarin deze bede, in het laatste gebed van David, de zoon van Isaï, wordt uitgedrukt.

1. Het woord "laat" (in het Eng. overzetting), is somtijds in de Schriften gelijkstaand met een gebod: "Laat alle dingen eerlijk en met orde geschieden", en in veel andere plaatsen in het Woord heeft het deze betekenis: "Vraag mij van de toekomstige dingen

aangaande Mijn kinderen en beveel gij Mij aangaande het werk Mijner handen" (Eng. overz.).

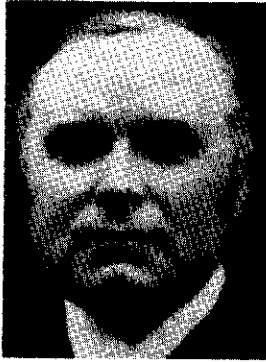
Ge zult bemerken, dat Daniël in deze zin deze spreekwijze gebruikte, wanneer hij bad: "O Heere, hoor! o Heere, vergeef! o Heere, merk op en doe het, vertraag het niet! Om Uws Zelfs wil, o mijn God! Want Uw stad, en Uw volk is naar Uw Naam genoemd." Dezelfde heilige vrijmoedigheid blijkt in Jakob: "Ik zal U niet laten gaan, tenzij dat Gij mij zegent..... En Hij zegende hem aldaar." Wij denken, dat David hetzelfde vertrouwen had in de belofte van God; en worstelde daarom met Hem in zijn laatste woorden met dezelfde heilige vrijmoedigheid. Er waren sindsdien velen van des Heeren volk, die gelijk Esther, moed schiepen om niet minder te vragen dan de tegenwoordigheid des konings tot de maaltijd, alsook haar leven en volk: "Indien ik, o koning, genade in uw ogen gevonden heb, en indien het de koning goeddunkt, men geve mij mijn leven, om mijner bede wil, en mijn volk, om mijns verzoeks wil." Dit is het gebed, dat het koninkrijk der hemelen inneemt door geweld - Niet de aanmatiging der goddelozen.

2. Dit woord "laat" wordt in de Schriften ook gebruikt als gelijkstaand met een gunst of om iets te laten geschieden: "Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade." Dit zet uiteen de gewilligheid, waarmede de Heere Zijn volk ontvangt, en hoe gereed Hij is om hun gedane verzoeken in te willigen, in de naam van Christus. "Laat Mij uw stem horen". In het bijzonder is dit waar in de dingen, die Zijn heerlijkheid en de zaligheid der mensen in deze wereld aangaan.

3. "Laat" betekent ook een bestraffing: "Houdt af van deze mensen, en laat hen gaan." Dit is een bestraffing voor alle tegenstanders van de zaak van Christus. Het is een bestraffing voor Zijn vijanden onder de mensen - ook voor de duivelen - Zich afzijdig van hen te houden en de heerlijkheid van Christus de ganse aarde te laten vervullen. Zo kan God ieder ogenblik Zijn vijanden bevelen, te wijken. Hij zal de satan binden en hem in de afgrond werpen gedurende duizend jaren en tot Zijn vijanden

onder de mensen zeggen: "Waarom vervolgt gij Mij?"

Er zijn ongeveer 4000 jaren verlopen sedert dit gebed werd opgezonden en ge zult zeggen: "het is nog niet vervuld." Jawel; maar herinnert u zich niet, dat er geschreven staat: "Doch deze ene zaak zij u niet onbekend, geliefden, dat één dag bij de Heere is als duizend jaren, en duizend jaren als één dag."? Gij zoudt het toch niet te lang vinden, om vier dagen te wachten op het antwoord van uw gebeden! De gebeden van des Heeren volk zullen zekerlijk verhoord worden, in zo verre zij in overeenstemming mogen zijn met de wil des Heeren, en dit gebed is overeenkomstig Zijn belofte en eed. Daarom, laat ons bidden: "Uw Koninkrijk kome; Uw wil geschiede, gelijk in de hemel, alzo ook op de aarde."

Ds. James S. Sinclair

Ds. James S. Sinclair werd geboren in Pultneytown, Wick, Caithness, in het jaar 1868. De wegneming door de dood van zijn vader in 1889, werd door de Heere gebruikt om ds. Sinclair af te scheiden van ieder vermaak, dat hij in de wereld had en om zijn hart te stellen op de noodzaak, om van zijn zonde verlost te worden.. Het gesprek van een student, met wie hij huisvestte aan de universiteit, werd ook aan hem gezegend, waardoor hij een helder gezicht kreeg van zijn belang in die grote verlossing, welke te vinden is in Jezus Christus de Heere:

Hij voelde zich geroepen tot de bediening van het Evangelie, en zodra hij zijn studie aan de universiteit van Edinburgh beëindigd had, begon hij zijn studie aan het "New College" in die stad, om godgeleerdheid te gaan studeren. Hij en verscheidene andere studenten weigerden in 1892 zich in te laten schrijven aan het "New College", toen de Vrije Kerk haar verhouding tot de Westminster Geloofsbelijdenis veranderde door het aannemen van de "Declaratory Act" (zie "Uit het leven en nagelaten werken van ds. Donald MacDonald, blz. 50-52). Hij maakte zijn studie in de godgeleerdheid af aan het "Assembly's College" te Belfast. Hij werd geördend en bevestigd in de "John Knox"- gemeente te Glasgow, waar hij bleef tot de tijd van zijn dood, op maandag, 30 mei 1921. Hij was de oprichter en eerste redacteur van het Vrije Presbyteriaanse kerkblad, waarin hij zijn literaire bekwaamheid en geestelijk onderscheidingsvermogen aanwendde tot voldoening en genoegen van iedere godzalige lezer. Hij trad ook op als scriba van de synode gedurende vele jaren en vervulde zijn plichten met prijzenswaardige ijver en getrouwheid. Hij bezat een groot verstand, sterke wil en warme genegenheden. Hij was een zeer geëerd dienaar van Christus, een getrouw strijder, handhaver en verdediger van de Belijdenis en de grondslagen van de Vrije Presbyteriaanse Kerk.

IV.

Predikatie door ds. James S. Sinclair

"Door het geloof heeft Mozes, nu groot geworden zijnde, geweigerd een zoon van Faraö's dochter genaamd te worden; Verkiezende liever met het volk van God kwalijk behandeld te worden, dan voor een tijd de genieting der zonde te hebben; achtende de versmaadheid van Christus meerdere rijkdom te zijn dan de schatten in Egypte; want hij zag op de vergelding des loons".

Hebr. 11 : 24-26.

Deze woorden vormen een gedeelte van één van de meest welsprekende en indrukwekkende hoofdstukken in het Nieuwe Testament. De apostel begint het hoofdstuk met een omschrijving van het geloof als "een vaste grond der dingen, die men hoopt, en een bewijs der zaken, die men niet ziet," en gaat dan voort om de namen en daden op te sommen van de "ouden", de heilige uit de tijden van het Oude Testament, die door het geloof een goed getuigenis bekwamen. Hij herinnert zijn lezers aan deze voortreffelijke achtenswaardige mannen en de wonderlijke daden, die zij verrichtten, niet om de verdienste en macht van gevallen mensen te verheerlijken, maar om aan te tonen, dat alles wat zij deden, zij dat niet deden in eigen kracht, maar in de kracht, verkregen door het geloof van de God hunner zaligheid. Hij prikkelt en bemoedigt de Hebreëen, die Christus beleden en veel geleden hadden door de tegenstand van hun broederen, om hun loop met geloof en lijdzaamheid te vervolgen, wetende dat in plaats van af te wijken van het spoor hunner vaders, zij in hun voetstappen traden en hen volgden naar "een beter vaderland."

Het bijzondere voorbeeld des geloofs, waarvoor wij in dit ogenblik

uw aandacht vragen, is dat van Mozes, de man Gods. Deze doorluchtige persoon is één van de edelste personen in de geschiedenis van de Kerk onder de oude bedeling. Zijn gehele leven van zijn geboorte tot zijn dood is vol van opmerkelijk belang, en is buitengewoon rijk aan geestelijk onderricht voor de Kerk in latere eeuwen. Onze aandacht wordt hier hoofdzakelijk gevestigd op Mozes in een hachelijke periode in zijn geschiedenis, een periode, die in mindere mate tot velen van ons komt, wanneer we de keus moeten doen, die dikwijls onze vooruitzichten bepaalt voor tijd en eeuwigheid. "Kiest u heden, wie gij dienen zult." "Zo de Heere God is, volgt Hem na, en zo het Baäl is, volgt hem na."

1. "Door het geloof heeft Mozes, nu groot geworden zijnde, geweigerd een zoon van Faraö's dochter genaamd te worden." Mozes was geboren in Egypte ten tijde van de grote verdrukking. Zijn ouders waren oprechte gelovigen in de God van Israël, en de toorn des konings, die bevolen had, dat ieder mannelijk kind van Israël gedood moest worden, niet vrezende, verborgen zij hun zuigeling drie maanden. Zij werden te meer aangemoedigd om dit te doen, overmits "zij zagen, dat het kindeke schoon was"; zij bespeurden iets ongewoon innemends in zijn gelaatsuitdrukking. Hij was, zoals Stefanus in Hand. 7 : 20 zegt: "uitnemend schoon", of met andere woorden: "schoon voor God". Toen hij niet langer verborgen kon worden, vertrouwden zij hem toe aan de wateren van de Nijl in een kistje van biezen, gelovende dat dezelfde genadige God, die in het verleden voor hem had zorg gedragen, hem in het toekomstige zou beveiligen. Hier werd hij gevonden door de dochter van Faraö, die hem aannam als haar eigen kind, en hem Mozes noemde, hetwelk betekent: "uitgetogen". Het was in deze opmerkelijke weg, dat Mozes zichzelf onder de hoede van deze Egyptische prinses bevond, toen hij groot geworden was.

Er is een gevoelen, waarin ieder oprecht gelovige, in 't begin, zich een zoon van Faraö's dochter bevindt. Egypte mag aangenomen worden te betekenen, de verloren staat der mensenkinderen; de koning Faraö de satan, de god dezer wereld, die de mensen in

geestelijke slavernij houdt; en Faraö's dochter, de wereld zelf, onder welker macht alle mensen van nature zijn. Maar de tijd komt, wanneer er onderscheid gemaakt wordt tussen de kinderen der belofte en de anderen. De eersten worden door de Geest wakker gemaakt om hun verloren staat te beseffen; om verlossing te zoeken van de satan en de wereld; en zo worden zij uit hun misdaad en slavernij uitgevoerd, en nieuwe schepselen in Christus Jezus gemaakt. Tenslotte doen zij openbare belijdenis van Christus, en weigeren nog langer onder de invloed te zijn of de naam te dragen van Faraö's dochter, de wereld. "Want met het hart gelooft men ter rechtvaardigheid en met de mond belijdt men ter zaligheid". (Rom. 10 : 10).

Wij kunnen niet precies zeggen, wanneer Mozes het zaligmakend geloof van Gods uitverkorenen deelachtig werd. Hij mag van de baarmoeder aan vernieuwd zijn geweest (hoewel geenszins volkomen), zoals de woorden welke Stefanus gebruikt met betrekking tot hem als kind, namelijk: "schoon voor God", nagenoeg schijnen aan te willen duiden. Eén ding is zeker, dat hij nodig had om het geloof van God Zelf te verkrijgen, net zowel als anderen. In dit opzicht is er geen onderscheid: "allen hebben gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods", en Mozes was van nature een kind des toorns, gelijk ook de anderen. Het geloof kwam niet tot hem, meer dan tot anderen, door natuurlijke geboorte, maar door geestelijke wedergeboorte. Bovendien, zijn uitblinkende natuurlijke gaven brachten het niet voort, noch konden zij het gemis er van goedmaken, indien hij het niet bezat. Indien hij geen erfgenaam des geloofs gemaakt was geworden door genade, we zouden waarschijnlijk nooit iets anders van hem gehoord hebben, dan dat hij een geleerd en machtig man onder de Egyptenaren was. Hij verkreeg echter het geloof en dat in geen gewone mate, en zijn geloof vertoonde zich het meest uitblinkende, juist op de tijd, dat het het hardste nodig was. Dit is een zeer vast kenmerk des geloofs van Gods volk. Sommigen zijn zeer sterke gelovigen, wanneer zij in kalm weer zijn, en in geen verzoeking of zorgen zitten, maar wanneer de wind begint te

waaien en de storm begint op te steken, verdwijnt hun geloof als kaf. Mozes werd in omstandigheden gebracht, die zijn geloof tot het uiterste op de proef stelden. Hij stond bekend als een Hebreër van kindsbeen af, en verkreeg heel wat vrijheid vanwege zijn bijzondere genegenheden en inzichten totdat hij tot de mannelijke leeftijd kwam; maar toen kwam de tijd aan, dat hij uit eigen vrije beweging de positie van de zoon van Faraö's dochter moest aanvaarden, of er voor altijd afstand van doen. "Door het geloof weigerde hij een zoon van Faraö's dochter genaamd te worden." Er werd hier voor zijn aanvaarding één van de hoogste eerbewijzen aangeboden, die Egypte kon verlenen; de troon van Egypte lag, naar alle waarschijnlijkheid voor hem open, met al de aardse macht en roem, die er aan verbonden is. Maar hij weigerde het alles. Wat was het, dat zijn weigering bepaalde? Het was het geloof. Door het geloof was hij een gelovige in de God van Israël geworden; door het geloof aanvaardde hij, en verheugde zich in de vroegere handelingen en toekomstige bedoelingen des Heeren met Zijn uitverkoren volk. Daarom was hij door het geloof een kind Gods geworden, en dit heerlijke voorrecht te genieten, was voor hem oneindig meer dan om een zoon te zijn van de meest verheven vorst, waarop deze wereld kon bogen. Mozes dan weigerde een zoon van Faraö's dochter genaamd te worden, omdat hij een zoon van de Heere, de God Israëls geworden was. Faraö's dochter was ongetwijfeld zeer goed voor hem geweest, die hem van kindsbeen af koesterde en hem met vele gunsten overlaadde, maar dit alles was niet genoeg om hem van de weg der plichten af te trekken in de ure der beproeving. In haar huis gebleven te zijn, zou medeplichtigheid in de afgoderijen en ongerechtigheden van Egypte meegebracht hebben. Hij kon niet God en de mammon dienen, en daarom verkoos hij om God te dienen.

Laat ons hier een tegenstelling opmerken tussen de daad van Jozef en die van Mozes in ongeveer dezelfde omstandigheden. Vele jaren tevoren werd Jozef, door een reeks van verborgen voorzienigheden, genade gegeven voor het aangezicht van de toenmalige Faraö, koning van Egypte. Faraö maakte hem landvoogd

over al het land, en hij aanvaardde het hoge ambt; hij weigerde het niet. Aan de andere kant weigerde Mozes een nog hogere positie in hetzelfde land. Zij waren beiden juist in hetgeen zij deden, en toch waren de daden op zichzelf geheel tegengesteld van aard: zij waren beiden bezielde door hetzelfde geloof, en toch waren de vruchten verschillend. De oorzaak was, dat zij hun gedrag vormden niet naar de loutere aanduidingen der omstandigheden, maar naar de inspraken van de geopenbaarde wil van God. De Heere had lang tevoren aan Abraham bekend gemaakt, dat zijn zaad als vreemdeling zou verkeren in een vreemd land, en daar verdrukt worden vierhonderd jaren, en daarna uittrekken "met grote have" (Gen. 15 : 13, 14). Jozef, de beminde zoon van Jakob, werd door de kwaadwilligheid van zijn broeders verkocht naar Egypte. Daar werd hij verhoogd om regeerder te zijn over het land en was hij het middel om zijn vader en broeders van koorn te voorzien gedurende een periode van hongersnood in Kanaän. Tenslotte kwamen zij af naar Egypte, en gingen in het land Gosen wonen. Dit alles was in volledige overeenstemming met de bedoeling en wil van God. Aan de andere kant werd Mozes verhoogd op de tijd, die de Heere voorgenomen had, om Zijn volk uit dit vreemde land te verlossen. De tijd van scheiding en verlossing was niet ver meer, en daarom, indien Mozes verkozen had om zichzelf met Egypte te vereenzelvigen, zou hij in directe strijd gehandeld hebben met de uitdrukkelijke wil van God. Maar, als oprecht gelovige, maakte hij die wil als zijn leidsman, en verkoos liever overeenkomstig daarnaar te handelen, dan de hoogste plaats in Egypte te aanvaarden. Het was niet zo gemakkelijk als we wel denken om tot dit besluit te komen, wanneer we al de omstandigheden in ogenschouw nemen. Mozes kon tot zichzelf gezegd hebben: "Was het niet de goddelijke voorzienigheid, die me hierheen bracht? Ben ik niet onderwezen en toegerust voor de verheven staat, die ik eenmaal mag vervullen? Kan ik mijn tegenwoordige en toekomstige invloed niet gebruiken ten voordele van mijn vertreden volk? Kan ik in deze weg God niet verheerlijken en Zijn volk helpen in zulk een mate, zoals het voor mij volstrekt onmogelijk is te doen, indien ik weiger de zoon van Faraö's dochter genaamd te worden, en mij aansluit bij de ver-

achte en vervolgde Hebreëen?" Redeneringen zoals deze hielden hem niet af van de weg der verplichting. Hij geloofde, dat God een andere weg had om Zijn volk te verlossen dan die gesuggereerde; en hij verkoos die weg, ongeacht welke beproeving en wat voor lijden hij zou hebben te ondergaan.

Het woord en de voorzienigheid van God schijnen elkaar somtijds tegen te spreken, zoals hier. Het geloof van Mozes had eerbied voor het Woord als de opperste leidsman ten allen tijde, en het is onze plicht om zijn voorbeeld in dit opzicht na te volgen. Gebeurtenissen in de voorzienigheid maken onze Bijbel niet uit. Vele dingen worden er in de voorzienigheid toegelaten, wat tekenen van Gods toorn zijn en niet van Zijn gunst. Daarom, indien we onszelf in één of andere staat des levens bevinden, waarin we de Heere niet overeenkomstig Zijn geopenbaarde wil kunnen dienen, dan moeten wij die staat verlaten. Het is niet ons gevoelen of redeneren, wat de regel des geloofs en van het gedrag moet zijn; het is het geschreven Woord van de levende God. En toch, velen die Christus belijden, schijnen dit niet te verstaan. Sommigen zijn bijvoorbeeld verbonden aan een godsdienstige instelling, die afwijkt van het geloof. Zij weigeren het duidelijke gebod te gehoorzamen: "Daarom gaat uit het midden van hen, en scheidt u af"; zij verkiezen hun eigen redenering boven de stem van God. Zij redeneren op de volgende manier, en zeggen: "Ik werd geboren en opgevoed in deze kerk; ik zag haar in haar beste dagen; God in Zijn voorzienigheid plaatste me in een invloedrijke positie er in. Indien ik mijn verbond met deze kerk verbreekt, zal de omvang van mijn invloed verminderd worden, en in plaats van mèèr nut te zijn voor de zaak van Christus, zal ik van minder nut zijn; de Egyptenaren zullen dan hun eigen gang gaan. Ik moet tot het laatste aan deze kerk trouw blijven". Nu, dit soort van redenering lijkt zeer aannemelijk, maar het is niet volgens het voorbeeld van Mozes. Hij weigerde een zoon van Faraó's dochter genaamd te worden. Hij gevoelde, dat het onmogelijk was zelfs de naam aan te nemen, en zag daarom af om enige positie te bekleden, die oneer voor de Heere, de God Israëls meebracht. Daarom is het duidelijk

dat zij, die willen bewijzen, dat ze aan de zijde des Heeren staan, niet het kwade moeten doen, opdat het goede daaruit voortkome; zij moeten, ingevolge Gods roeping, dikwijls kiezen voor de verborgenheid, liever dan voor de verhevenheid; voor moeite, liever dan voor vermaak; voor armoede, liever dan voor rijkdom; en voor de schande, liever dan voor de eer. De Heere Jezus zegt: "Want zo wie zijn leven behouden wil, die zal het verliezen; maar zo wie zijn leven verliezen zal, om Mijnentwil, die zal het behouden" (Lukas 9 : 24).

II. "Verkiezende liever met het volk Gods kwalijk behandeld te worden, dan voor een tijd de genieting der zonde te hebben". Mozes had, door het geloof, God tot zijn deel en Zaligmaker gekozen, en zo deed hij de keuze voor Gods volk als zijn volk. Hij zeide feitelijk tot Israëel, wat Ruth zeide tot Naömi: "Val mij niet tegen, dat ik u zou verlaten, om van achter u weder te keren; want waar gij zult heengaan, zal ik ook heengaan, en waar gij zult vernachten, zal ik vernachten; uw volk is mijn volk, en uw God mijn God". Mozes was bereid om met Gods volk kwalijk behandeld te worden. Zij waren op die tijd een vertreden en verdrukt volk, maar hij zag, dat zij een heerlijk vooruitzicht vòdr zich hadden, en hij hield het daarvoor, dat "het lijden dezès tegenwoordige tijds niet is te waarden tegen de heerlijkheid, die geopenbaard zal worden" aan hen. Het geloof, "het bewijs der zaken, die men niet ziet", keek verder dan Egypte, naar de vrijheid van de woestijn, en de genietingen van het beloofde land. Aan de andere kant, zag hij, dat de genietingen van Egypte slechts zondige genietingen waren - genietingen onder de rechtvaardige vloek van God, en daarom slechts bestemd om een bepaalde tijd te duren. Op z'n langst werden zij beperkt door de grenzen van de tijd; in de eeuwigheid hielden zij op te bestaan. Voor het zinnelijke oog waren de Egyptenaren gelukkige mensen, daar zij zich verlustigden in de genietingen van deze wereld; terwijl de Israëlieten een arm, ellendig geslacht waren, wier lot was te beklagen en te betreuren. Maar voor het oog des geloofs nam de toestand een geheel ander voorkomen aan. Het geloof neemt in zijn overleggingen op de toekomst zowel als het

heden, de eeuwigheid zowel als de tijd, en doet zo zijn uitspraak tegen de Egyptenaren en vóór de kinderen Israëls. Te zijner tijd eerde de Heere het geloof van Zijn dienstknecht, en maakte hem het instrument voor het verrichten van een groot werk - om voor Israël een verlossing te verkrijgen, die tot in eeuwig gedachtenis zou zijn. "Die Mij eren, zal Ik eren".

In dit gedeelte leren we, (1) dat de ware gelovige de keuze doet voor het volk van God als zijn deelgenoten. Hij verlaat zijn vroegere wereldse metgezellen, want hij vindt nu geen vermaak of voordeel in hun omgang. Inderdaad, het is ijdel, voor wie dan ook, om te zeggen, dat hij een gelovige in Christus is, indien het gezelschap van Gods volk geen bekoring voor hem is, en indien hij zich geheel thuis voelt onder de lieden van de wereld. (2) De ware gelovige zal verkiezen om met het volk des Heeren te zijn in droefheid en tegenspoed, liever dan met anderen in geluk en voorspoed. Hij weet, dat de lichte verdrukking van Gods volk zeer haast voorbijgaat en voor hen werkt "een gans zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid".

"Want die de Heere liefheeft, kastijdt Hij, en Hij geselt een iegelijke zoon, die Hij aanneemt". De Heere zendt een verscheidenheid van verdrukkingen tot Zijn volk, maar het is tot wijze en genadige einden; Hij zal alles doen medewerken ten goede. (3) Aan de andere kant zal de ware gelovige zich afkeren van de zonde met een oprechte haat er tegen. Zij heeft ongetwijfeld haar genoegens, maar wat zijn deze? Zij zijn slechts zoet vergif, hetwelk de ziel bedwelmt in ongevoeligheid van de geestelijke dood, en haar doet haasten naar het eeuwig verderf. Zij zijn er op z'n best maar voor een tijd; spoedig zullen zij ten einde zijn; en degenen, die hier van hen een hemel gemaakt hebben, zullen ze hiernamaals bevinden een hel te zijn. (4) Velen zijn de verdrukkingen der rechtvaardigen door alle eeuwen heen, maar bijzonderlijk in tijden, wanneer de Kerk van God wordt veracht en vertreden. De rechtvaardigen hebben in elke tijd kwellingen van de wereld, de duivel en het vlees. Er zijn voortdurende bronnen van verdriet en droefheid, maar het is beter door zulke vijanden gekweld te

worden, dan om in een vriendschappelijk verbond met hen te zijn. In sommige tijden, zoals de onze, zijn de droefnissen van Gods volk groter in aantal dan gewoonlijk. De goddeloosheid, onzedelijkheid, dronkenschap, Sabbatontheiliging en andere vormen van zonden, waarin velen toegeven, zijn een grote droefenis voor hen, terwijl de ontrouw, wereldgelijkvormigheid en laksheid van de belijdende Kerk, de bitterste druppels van allen in hun beker doen. Niettemin, is het oneindig beter over deze kwaden bezwaard en bedroefd te zijn, dan ze te omhelzen of lichtvaardig toe te kijken. (5) De bezoeken der rechtvaardigen zijn van korte duur, terwijl de smarten der goddelozen eeuwig zijn. De vermaken der rechtvaardigen zijn eeuwig durend, terwijl de genoegens van de goddelozen slechts voor een tijd zijn. Mozes beseftte dit alles, en verkoos het lot van Gods volk. Het zou voor velen van ons goed zijn, indien wij de dingen in hetzelfde licht zagen. Van nature grijpen we naar de schaduw en verliezen het wezen; we kijken met verachting op het volk van God en hun zorgen en benijden de wereldse mensen en hun genoegens; we vergeten de heerlijke erfenis, die is weggelegd voor de eersten, en de vreselijke hel die de laatsten wacht; wij verkiezen de wereld liever dan Christus, de hel liever dan de hemel. Ds. Archibald Cook zeide eens: "Mozes was wijs voor zichzelf. Hij zag een kleine hemel hier en een grote hel hiernamaals, en aan de andere kant, een kleine hel hier en een grote hemel hierna. Hij koos de kleine hel en de grote hemel". Hierin schuilt inderdaad ware wijsheid. De ongelovige denkt, dat hij de wijze man is, en dat degenen, die Christus volgen, slechts dwazen en dwepers zijn. Maar de grote dag zal openbaren, bij wie de dwaasheid is. Gelukkig zijn zij, die nu door genade bekrachtigd worden, om Christus en Zijn zaligheid te kiezen! De wijsheid van hun keus zal in zijn volle uitnemendheid gezien worden in de dag, wanneer wij allen moeten verschijnen voor de rechterstoel van Christus.

III. "Achtende de versmaadheid van Christus meerdere rijkdom te zijn, dan de schatten in Egypte." Egypte had een overvloed van schatten. Het was één van de rijkste landen in de oudheid. Rijk-

dommen hebben altijd aantrekkingskracht op het menselijk geslacht. De mensen hebben al de krachten van de geest en het lichaam verteerd in het najagen er van. Geen arbeid scheen te hard, noch tijd te lang om te besteden in het ophopen van rijkdom. Mozes had het vooruitzicht op het verwerven van rijkdommen, in de hoge positie, waartoe hij was genodigd. Hij had ook het vooruitzicht, om ze gemakkelijk te verkrijgen; zij zouden een gedeelte van de erfenis vormen, die hem nagelaten zou worden door Faraö's dochter. Er werd dus voor zijn oog een vergezicht van aards geluk geopend, wat bekwaam was om zijn hart te verstrikken, en hem voorwaarts aan te lokken naar de genieting er van. Voorts, mag de beschouwing van zijn eigen volk, in hun armoede en ellende, zijn opgekomen en een nobeler reden verschaft hebben voor het aanvaarden van het voordeel, wat binnen zijn bereik lag. Zijn eigen genoeg en het goede van zijn volk konden dus bij elkaar genomen worden om hem te dwingen te kiezen voor de schatten in Egypte. Hij zag echter, dat deze schatten voor elke prijs te duur gekocht zouden worden. Egypte was groot geworden in de goddeloosheid; de genieting van zijn rijkdom zou stilzwijgende inwikkeling in zijn ongerechtigheid meegebracht hebben. Boven dit alles, wist hij, dat het de wil van God was, dat de kinderen Israëls spoedig uit Egypte zouden vertrekken, en daarom wilde hij niets aanvaarden, wat het moeilijk zou maken om met hen mee te gaan. Hij moest de Heere gehoorzamen, en met Zijn volk vertrekken, wat het tijdelijk verlies ook zou mogen zijn. Hij achtte "de versmaadheid van Christus meerdere rijkdom te zijn dan de schatten in Egypte".

Dit brengt ons er toe, om de persoon van Christus te vermelden, zoals die hier wordt ingevoerd. Juist de vermelding van Christus in dit verband bewijst, naast andere plaatsen, dat de apostel in het voortdurende besef leefde, dat Jezus Christus de eeuwige Zone Gods was, God boven allen te prijzen in der eeuwigheid, en dat daarom het persoonlijk bestaan van Christus net zo'n grote werkelijkheid was onder de oude bedeling als onder de nieuwe, hoewel de openbaring er van toen niet zo geheel vol en heerlijk was als nu.

Hier wordt van Christus gesproken, omdat Hij, als de Engel des verbonds, Zijn volk volgde, waar zij ook henengingen. Hij was met hen in Egypte, net zo zeker als in Kanaän en in de woestijn.

En voorts, al de hoop en vooruitzichten van dit volk waren nauw verbonden met hun betrekking tot Christus. De Heere had tot Abraham gezegd: "En in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde". De hoop van Israëel, de hoop van iedere godvruchtige ziel onder de oude bedeling, was de komst van het beloofde zaad, de Messias, de Zaligmaker, de Verlosser Israëls. Vereenzelvigd te zijn met de kinderen Israëls was vereenzelvigd te zijn met Christus. Zij werden veracht en vervolgd, omdat zij weigerden zich over te geven aan de afgodendiensten van het heidendom, en omdat zij hun geloof verklaarden in één God over alle volkeren, Die de hunne was door een verbond, en Wiens tegenwoordigheid alleen in hun midden te vinden was. Zodoende waren zij verafschuwd in de ogen der Egyptenaren, en ondergingen de versmaadheid van Christus, of zoals het vertaald mag worden, versmaadheid voor Christus. Het beloofde zaad was een aanleiding van versmaadheid voor hen; zij leden schande en verdrukking voor Zijn zaak. Maar aan deze zelfde persoon was hun tegenwoordige zaligheid en toekomstige erfenis verbonden, hoezeer dit echter voor 't zinnelijke oog mag zijn verborgen. Mozes onderscheidde het alles door het oog des geloofs. Hij had de Verbondsgod zijner vaders tot zijn eigendom gekozen, en Christus was voor hem de hoop en zaligheid zijns harten. Het was uit kracht van de Messias en Zijn verzoenend werk, afgeschaduwd in de bloedige offeranden van deze bedeling, dat een ware Israëliet de zaligheid verwachtte. Daar was geen andere weg van vergeving en aanneming bij God dan door het bloed des "Lams, dat geslacht is, van de grondlegging der wereld". Daarom is het duidelijk, dat Mozes, die God in Christus gekozen had voor al de zegeningen van de eeuwige zaligheid, ook gewillig was, om Christus' wille iedere versmaadheid te dragen. Wat zouden de schatten van Egypte voor hem doen zonder Christus? Zij zouden slechts een molensteen zijn, om zijn ziel in de hel te trekken. Zeker, hij had

een weinig van het goed van deze wereld nodig, ten einde hem door de woestijn te voeren, maar Hij, die Christus aan hem gaf, was even goed bekwaam om hem ook dit te geven. En hij vergat niet, dat de Heere had beloofd om Zijn volk uit Egypte uit te voeren "met grote have". In Gods belofte vond hij alles wat hij nodig had voor tijd en eeuwigheid. Hij woog de versmaadheid van Christus - Christus en Zijn versmaadheid - in de ene schaal, en de schatten in Egypte in een andere schaal, en de uitslag was, dat de Egyptische schatten niets bleken te zijn, ja minder dan niet, en ijdelheid, in vergelijking met Christus en Zijn versmaadheid. De versmaadheid nam niets weg van de waarde van Christus; het werd als een eer gerekend, wanneer ze beoordeeld werden in de weegschaal van Gods heiligdom.

Mozes stelt in deze zaak een schoon voorbeeld, voor de hoorders van het Evangelie in alle tijden. Niemand van ons heeft gehad, of zal waarschijnlijk ooit hebben, een gelegenheid om wereldse eer en rijkdommen te verkrijgen, zoals hij had. Niettemin is de menselijke natuur zo totaal bedorven, dat we geneigd zijn, de meest onbeduidende snuisterij in deze wereld te kiezen, liever dan het om Christus' wil te weigeren. Menig arm schepsel denkt meer om zijn paard of koe, zijn weinige ponden op de bank, dan om al het duurzaam goed en de gerechtigheid, die in Christus te vinden zijn. Hij deinst terug voor een beetje kwalijke behandeling en een weinig versmaadheid in de zaak van het volgen van Christus en het afscheiden van de wereld, en beseft niet het onschatbaar gewin van aan de zijde des Heeren te staan. Dit bewijst, dat niets minder dan de inplanting van een nieuwe natuur in de ziel, iemand bekwaam zal maken om een juiste keus te doen voor de eeuwigheid. Wij hebben nodig uit de Geest geboren te worden, en geloof te hebben in de nodigheden en beloften van het Woord, en in de persoon en het werk van Christus, als de Verlosser Israëls. "Die in de Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven; maar die de Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem" (Joh. 3 : 36).

IV. "Want hij zag op de vergelding des loons". Door het geloof

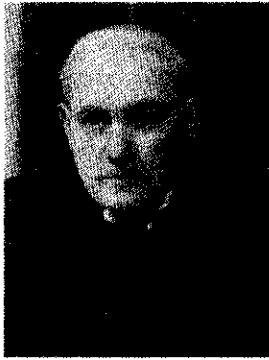
nam Mozes, bij de keus, die hij deed, de vergelding des loons in aanmerking. We hebben reeds enigermate hier op gezinspeeld. Daar is een loon, wat het volk van God wacht. Het is niet het loon van enige verdienste hunnerzijds; in zichzelf verdienen ze niets dan de toorn en vloek van God tot in alle eeuwigheid. Maar het heeft de Heere behaagd naar de rijkdom Zijner genade, en om de heerlijkheid van de verlossing, gekocht door Zijn Zoon en de uitnemendheid van het werk des Geestes, zoals het geopenbaard wordt in het hart en leven, te laten zien, een loon te schenken aan degenen, die de wereld met zijn ijdelheden en vermaken willen afwijzen en Christus en Zijn kwalijke behandelingen en versmaadheden verkiezen. "En al wat gij doet, doet dat van harte als den Heere, en niet de mensen; wetende, dat gij van de Heere zult ontvangen de vergelding der erfenis; want gij dient de Heere Christus" (Col. 3 : 23, 24). Dit loon zou een vergelding zijn voor Mozes, voor al de kwalijke behandelingen en schaden, die hij moest verduren. Het was een "onverderfelijke, onbevlekkelijke en onverwelkelijke erfenis". De kwellingen, die hij verdroeg, zouden vergoed worden door de gelukzaligheid, die hij hierna zou genieten; het verlies van een tijdelijk koninkrijk op aarde, hetwelk hij nu leed, zou oneindig goed gemaakt worden door het bezit van een eeuwig koninkrijk hierboven; terwijl al de hoon, laster en smaad, die hij nu leed, op een dag verslonden zou worden in de volle genieting van de gunste Gods te midden van de eer en heerlijkheid des hemels. "Zalig zijn zij, die Zijn geboden doen, opdat hun macht zij aan de boom des levens, en zij door de poorten mogen ingaan in de stad" (Openb. 22 : 14).

Het is één van de denkbeelden der moderne theologie, dat het geloof in het minst niet zou letten op beloningen en bestraffingen, maar niemand, die de Schrift gelooft, kan deze mening koesteren. Dit gedeelte, door de Heilige Geest ingegeven, is een volledige weerlegging er van. Niet dat beloningen en bestraffingen de hoofdzaak zijn in het oog des geloofs, maar het zijn feiten, waartoe het geloof wordt opgewekt om te overwegen, en welke de ziel opwekken en aanmoedigen om Christus en Zijn kruis te ver-

verkiezen; daar het aldus aangevoerd wordt, om tot op bepaalde wezenlijke hoogte te beseffen, aan de ene kant, wat de onbeschrijfelijke ontzaglijkheid van de bezoldiging der zonde moet zijn, en aan de andere kant de onvergelijkelijke heerlijkheid des loons van het eeuwige leven. Echter God in Christus is het hoogste voorwerp des geloofs, en de ziel, die in Hem gelooft, ziet aldus een oneindige voortreffelijkheid en begeerlijkheid in God geopenbaard, zò dat het de ziel dwingt om Hem te beminnen en te dienen om Zijns Zelfs wil. Tezelfder tijd maakt de Heilige Geest gebruik van hel en hemel, zoals ze vermeld staan in de Bijbel als middelen om zielen er toe te brengen, hun einde en het belang van een zaligmakend aandeel in Christus, te overdenken; en zo overtuigt Hij hen, om "te vlieden van de toekomstige toorn" naar de vrijstad, waarin het eeuwige leven te vinden is.

Het onderwerp, waarover we gehandeld hebben, is zeer gepast ter overdenking voor de jongeren en degenen, die in de bloei van hun leven zijn. Gij komt of zijt gekomen tot de jaren des onderscheids. Het is nu uw zaaitijd. "Dwaalt niet; God laat Zich niet bespotten; want zo wat de mens zaait, dat zal hij ook maaien. Want die in zijn eigen vlees zaait, zal uit het vlees verderfenis maaien; maar die in de Geest zaait, zal uit de Geest het eeuwige leven maaien" (Gal. 6 : 7, 8). Toen Mozes tot zijn jaren gekomen was, weigerde hij de eerbewijzen, rijkdommen en genoegens van de wereld; hij sloot zich aan bij het volk van God; hij verkoos kwalijke behandelingen en versmaadheden te ondergaan om Christus' wille; hij lette op de vergelding des loons. Dit is een voorbeeld, hetwelk ten koste van alles behoort nagevolgd te worden.

Laat ons aan de Heere vragen om het geloof, hetwelk Zijn gave is, opdat we in Christus mogen geloven en Hem volgen door kwaad gerucht en goed gerucht. Hij zegt: "Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden". Hij zal zo goed zijn als Zijn Woord, voor hen, die op Hem wachten, voor de ziel die Hem zoekt. Maar zij, die weigeren Zijn genadige nodiging aan te nemen, en volharden in de weg der ongerechtigheid, zullen het loon der ongerechtigheid hebben, hetwelk is de eeuwige dood. Moge de Heere Zijn eigen Woord aan ons zegenen!

Ds. Donald Beaton

Ds. Donald Beaton werd geboren op 23 oktober 1872 te Craigengelt, St. Ninian's Parish, bij Kilsyth in Stirlingshire. Voor zover bekend, kwam het Evangelie van Christus tot hem niet alleen in woorden, maar in de Heilige Geest en in vele verzekerdheid, vóór het jaar 1890. Hij werd toen als een jonge man, die waarlijk de Heere vreesde, goedgunstig ontvangen door zijn medestudenten in de godgeleerdheid, bij welke groep hij zich aansloot in het verlaten van de Vrije Kerk vanwege de "Declaratory Act". (Zie Don. MacDonald, Uit het leven en nagelaten werken, blz. 49-52).

Om zijn studie in de godgeleerdheid af te maken ging hij toen naar het "Assembly's College" te Belfast, onder de godzalige, geleerde theoloog, prof. dr. ds. Watts. Deze studie volbracht hij met lof. Tenslotte werd hij geördend en bevestigd tot predikant van de Vrije Presbyteriaanse Gemeente te Wick in 1901. Later, in 1930, vertrok hij naar de gemeente van Oban.

Ds. Beaton trad op als docent van de Kerk gedurende de lange periode van meer dan 40 jaar. Ook was hij redacteur van het Vrije Presbyteriaanse kerkblad en het blad voor de jongeren, alsook schrijver van enige boeken en artikelen. Hij was scriba van de synode van 1922 tot 1935. Ds. Beaton legde zijn taak te Oban neer in 1948, als gevolg van zijn slechte gezondheid en overleed tenslotte op 12 november 1953, om voor eeuwig met de Heere te zijn. Ds. Beaton's gaven maakten hem geschikt voor het vele werk, waartoe hij geroepen werd, en door goddelijke genade vervulde hij dat getrouwelijk tot het einde.

V.

Predikatie door ds. Donald Beaton

"Bekeert u, gij afkerige kinderen!, spreekt de Heere, want Ik heb u getrouwd, en Ik zal u aannemen, een uit een stad, en twee uit een geslacht, en zal u brengen te Sion.

En Ik zal ulieden herders geven naar Mijn hart; die zullen u weiden met wetenschap en verstand."

Jeremia 3 : 14, 15.

Voor het beter verstaan van de opmerkelijke profetieën en waarschuwingen, die we in dit boek opgetekend vinden, is het nodig, dat we ons het feit zullen herinneren, dat de twaalf stammen Israëls nu verdeeld waren in twee koninkrijken. Toen Rehabeam, de zoon van Salomo, de troon beklom, leidde Jerobeam, de zoon van Nebat, de tien stammen in opstand tegen het huis van Juda en van die tijd af aan werden de tien stammen gewoonlijk aangeduid met Israël of Efraïm. Maar Jerobeam leidde niet alleen de opstand van de tien stammen en werd koning van Israël, maar hij stelde een afgodische godsdienst in, uit vrees dat wanneer de tien stammen op gingen naar Jeruzalem om hun godsdienstplichten te vervullen, zij beïnvloed zouden worden door hun broeders, om zich bij hen aan te sluiten. Het was een subtiele en sluwe list, maar hij deed zijn werk bewonderenswaardig in zoverre het Jerobeam's wens betrof; maar het oordeel van de Heilige Geest over het gedrag van Jerobeam is, dat hij Israël deed zondigen, en haar afgoderij werd zo groot, dat de Heere haar een scheidbrief gaf. Dit was bedoeld om Juda een ernstige les te leren, maar zij, terwijl zij uitwendig beleed trouw te zijn aan de dienst van de God Israëls, speelde de rol van verraadster, en de onderzoeker der harten zeide tot de profeet, dat zelfs "de afgekeerde Israël haar ziel gerechtvaardigd heeft, meer dan de trouweloze Juda." Haar trouweloosheid lag hierin, dat zij

verscheen in de gedaante van een vriendin, maar handelde als een vijandin, want zij had zich niet met haar ganse hart tot de Heere bekeerd, maar geveinsdelijk. Maar hoewel Israëls zonden groot geweest waren, waren die van Juda nog groter, omdat zij een huichelachtige rol speelde; en om Juda tot godvruchtige jaloersheid uit te lokken, spreekt de Heere Israël toe, hen uitnodigende om naar Hem terug te komen - "Bekeer u, gij afgekeerde Israël! spreekt de Heere", en Hij belooft genadiglijk, dat Hij Zijn toorn niet op henlieden zal doen vallen, omdat Hij goedertieren is en Zijn toorn niet in eeuwigheid behoudt. Maar al toonde Hij van Zijn kant goedertierenheid, zo vorderde Hij van hen een erkenning van hun ongerechtigheid. Dan geeft Hij Israël een andere nodiging, terwijl Hij het gepaard doet gaan met genadige beloften: "Bekeert u, gij afkerige kinderen! spreekt de Heere, want Ik heb u getrouwd, en Ik zal u aannemen, een uit een stad, en twee uit een geslacht, en zal u brengen te Sion. En Ik zal ulieden herders geven naar Mijn hart; die zullen u weiden met wetenschap en verstand".

Bij het richten van onze aandacht op deze genaderijke woorden, laat ons beschouwen:

- I. De nodiging aan het afkerige Israël;
- II. De redenen, die de Heere aanvoert voor het doen van deze nodiging;
- III. De belofte, die met de nodiging gepaard gaat.

I. De nodiging aan het afkerige Israël - "Bekeert u, gij afkerige kinderen". Het is een nodiging aan een afkerig volk - aan een volk, dat grote gunsten had genoten, en die nu hun rug naar de God van Israël had toegekeerd. De zonde van afkerigheid is een zonde van bijzonder gevaar en arglistigheid. Zij begint in het hart, hoewel zij naderhand zichzelf openbaart in uitwendige daden. De bijzondere vorm waarin zij zichzelf in Israël openbaar maakte, was die van afgodendienst. En was het niet waar, dat de Schrift er van getuigt, dat het hart arglistig is, meer dan enig ding, ja dodelijk, en dat de ondervinding deze verklaring bevestigt, het zou bijna een

ongelofelijke zaak schijnen, dat een volk, die de ontvangers waren van zulke wonderbaarlijke gunsten, het zich ooit zou veroorloven om over te gaan tot zo'n buitensporigheid in afgoderij, zoals Israël deed. De zonde der kinderen Israëls, in het oprichten van het gouden kalf, getuigt, dat niettegenstaande het gevoel van ontzag waarmede zij de donderen van Sinaï gehoord hadden, zij vatbaar waren voor afgoderij. En het volk, dat zo luide de lofliederen van Jehova zong aan de oevers van de Rode Zee, zeide nu tot het gouden kalf: "Dit zijn uw goden, Israël, die u uit Egypteland opgevoerd hebben." En zelfs Aäron, toen hij dat zag, bouwde een altaar. De zonden van Israël in deze zaak zijn beschreven met een ijzeren griffie, opdat de toekomstige geslachten nooit het ontzagwekkend gevaar van deze zonde zouden vergeten. De Heere had tot hen gezegd, dat er geen vreemde god onder hen zou zijn, noch dat zij een vreemde god zouden dienen, maar hun weerspannige harten toonden een gedurige geneigdheid tot afgoderij totdat ten laatste de lankmoedigheid des Heeren een grens bereikt had, waarbuiten Hij hen niet zou toestaan te gaan, zonder zware kastijding. Hij gaf hun over aan de lusten van hun eigen hart en zij wandelden naar hun eigen raadsragen. En terwijl zij ver van Hem omzwierven, berispte Hij hen met woorden van oneindige tederheid: "Och, dat Mijn volk naar Mij gehoord had, dat Israël in Mijn wegen gewandeld had! In kort zou Ik hun vijanden gedempt hebben, en Mijn hand gewend hebben tegen hun wederpartijders." Israël nu, in de ure van hun nood, had vergeten, dat de Heere hun Rotssteen was geweest, en zij gingen naar Assyrië en Egypte om hulp, en zagen op de afgoden, die het werk waren van mensenheden. De zonde van afkerigheid mag in zijn begin bijna onmerkbaar zijn, maar geleidelijk aan kunnen het verflauwen van genegenheden, de verkoeling van de ijver, die in het begin zo hevig brandde, de lusteloze onverschilligheid, waarin de geestelijke oefeningen bezig zijn, allen te duidelijk vertellen, dat de dodelijke kanker zijn werk in de ziel begonnen is. De eerste verkeerde stap mag een zeer onbeduidende zaak schijnen, maar indien het de eerste is van een serie, die eindigt in de aanbidding van het gouden kalf of in de pijnlijke ondervinding van Christen in

het kasteel van de reus Wanhoop, dan is het een zaak van reusachtig belang voor de gelovige. Men mag zeer uitvoerig en met ongewone bedrevenheid redetwisten over de gevaarlijke stap, die door Christen ondernomen werd, maar de goede man kon u in het begin vertellen, dat er geen aanleiding was om teveel ophef van de zaak te maken. Maar indien u hem zag in het kasteel van de reus Wanhoop, zou er geen redenering nodig zijn, om hem dan te overtuigen, hoe gevaarlijk de stap was, die de eerste in een reeks was, welke hem al verder en verder van de koninklijke weg afvoerde. De snoodheid van deze zonde wordt gezien in de hartgrondige belijdenis der zonde, die er op volgt, wanneer oprecht berouw aan de afkerige gegeven wordt.

Verder is op te merken, dat de Heere Israël aanspreekt als Zijn kinderen - afkerige kinderen - maar toch kinderen. De verbondsbetrekking, waarin zij tot Hem stonden, gaven hen een recht tot deze voorname betrekking. En de ondankbaarheid der kinderen - de kinderen, die Hij verhoogde en groot maakte, maar die tegen Hem in opstand kwamen, wordt tegen hen als beschuldiging ingebracht. "Hoort, gij hemelen! en neemt ter ore, gij aarde! want de Heere spreekt: Ik heb kinderen groot gemaakt en verhoogd; maar zij hebben tegen Mij overtreden". Dezen zijn het, die Hij smeekt en tot wie Hij de genadige nodiging: "bekeert u", richt.

Het is een dierbare nodiging voor de boetvaardige zondaar, en de goedgunstige woorden die haar vergezellen, zijn woorden, die gepast zijn om te bemoedigen. Maar wat wordt in werkelijkheid bedoeld met "bekeren tot de Heere"? Het is een bekeren, waarin erkenning van zonde en belijdenis van ongerechtigheid is. Het is zulk een bekering zoals een boetvaardig zondaar toont, wanneer hij is onder een "oprecht gevoel van zonde en een begrip van de genade Gods in Christus, met droefheid en haat tegen zijn zonde zich er van afkeert, naar God toe, met de vaste bedoeling van en trachten naar een nieuwe gehoorzaamheid."

Het dient nauwkeurig opgemerkt te worden, dat onze Kleine

Catechismus spreekt van een oprecht gevoel van zonde - zulk een gevoel van zonde, zoals de psalmist had, toen hij zeide: "Tegen U, U alleen, heb ik gezondigd, en gedaan, dat kwaad is in Uw ogen". De zonde van de psalmist mag heel veel onrecht veroorzaakt hebben aan zijn medemensen, maar wanneer ze bij hem thuis gebracht wordt, gaat hij naar God toe als het Wezen, tegen wie hij gezondigd heeft. Maar zijn belijdenis eindigt hier niet, want hij bekent zijn overtredingen zeggende: "mijn zonde is steeds voor mij". Het is geen algemeen, vaag gevoel van de zonde, dat hem deze belijdenis deed doen, want zijn woorden openbaren, hoe bewust hij zich was van de bijzondere zonde - "mijn zonde is steeds voor mij". En het gevoel van zonde bij de psalmist wordt verder geopenbaard door zijn gewilligheid om zich te onderwerpen aan het oordeel van God, tegen wie hij gezondigd heeft - "opdat Gij rechtvaardig zijt in Uw spreken, en rein zijt in Uw richten". Maar waar zulk een gevoel gepaard gaat met bekering ten leven is er een bevassing van de genade Gods in Christus Jezus. Niet in het nietszeggende besef, waarin de wereld spreekt, dat God barmhartig is, maar God, geopenbaard door de Heilige Geest, als een zonde-vergevend God. De opmerkelijke omschrijving, gegeven door de godgeleerden van Westminster, zo rijk in hun ervaring en zorgvuldige vermelding van de waarheid der Schrift, is onze meest ernstige aandacht waard, maar de tijd verbiedt ons, om langer bij de verklaring van haar onderscheidene vermeldingen stil te staan. Wanneer de tijd van Israëls bekering kwam, vervulde de Heere Zelf, die beloofd had hun afkerigheid te genezen en ze vrijwillig lief te hebben, Zijn genadige belofte, en de taal van Israël was toen: "Assur zal ons niet behouden, wij zullen niet rijden op paarden, en tot het werk onzer handen niet meer zeggen: Gij zijt onze God. Immers zal een wees bij U ontfermd worden". Assyrië (Assur) en de hulp van paarden uit Egypte en de afgoden, waarop zij gezien hadden ten tijde van hun ellende, hadden allen gefaald, en nu zien zij, hoe ongelovig zij geweest waren. De afkerige moge vele vreemde omzwervingen hebben, maar het is een schoon gezicht, hem wenende te zien terugkeren, en uit het hart dat de zonde, die bedreven zijn, levendig gevoeld

heeft, deze wonderlijke belijdenis horen doen: "Immers zal een wees bij U ontfermd worden". Want de toestand van een kind Gods, dat afvallig geworden is, mag hem wel doen gevoelen, dat hij een wees is. Maar in deze nodiging herinnert Hij Israël aan een verbondshandeling, en dit brengt ons nu tot het tweede punt.

II. De aangevoerde reden voor de nodiging - "want Ik heb u getrouwd". De nauwste verwantschap, die er op aarde onder de mensen bestaat - de huwelijksbetrekking - wordt dikwijls aangehaald in de Schriften van het Oude en Nieuwe Testament als de betrekking, die er bestaat tussen de Heere en Zijn volk. Onder het beeld van het huwelijksverbond wordt van Israël gesproken als getrouwd met de Heere; en haar ontrouwheid aan Hem wordt vergeleken bij overspel - geestelijke hoererij. Dit verbond, dat de Heere met Israël maakte in oneindige nederbuigende minzaamheid, geeft te kennen, als een wezenlijk bestanddeel in haar zekere vervulling, liefde tot de Heere, Die deze verwantschap aanging in Zijn grote barmhartigheid. En ware liefde tot God sluit in liefde tot Zijn geboden; maar Israël speelde een geveinsde rol, en terwijl zij veelmalen veel liefde voorwendde, ging haar hart toch uit naar haar liefhebbers. Hoe dikwijls wendde zij zich tot Assyrië en Egypte en de heidense volken, waarvan zij te bereidwillig was om hun wegen te leren en hun goden te dienen! Degenen, die getrouwd zijn met de Heere, behoren nooit te vergeten, dat het van hem geëist wordt, dat zij de Heere liefhebben. Maar deze verbondsbetrekking vereist voor zijn getrouwe vervulling niet alleen liefde, maar ook gehoorzaamheid. De Heere is het hoofd van Zijn Kerk, en de leden van die Kerk zijn Hem onvoorwaardelijke gehoorzaamheid verschuldigd - een gehoorzaamheid, die leidt tot de hoogste belangen en het eeuwig welzijn van ieder persoonlijk. Het is de nieuwe gehoorzaamheid, waarvan de Kleine Catechismus spreekt, en die één van de kentekenen van de bekering ten leven is. Het vertoont zichzelf in een inwendig voornemen des harten, gepaard met een uitwendig pogen; en deze nieuwe gehoorzaamheid zal onderwerping zoeken aan Zijn heilige wil, zoals die geopenbaard is in het Woord van God, en hoe meer

dit verwezenlijkt wordt, hoe meer onderworpen de gelovige zal zijn.

Verder ligt in de betrekking, waarin de Heere stond tot Israël, opgesloten, dat zij aan Hem getrouw zal zijn. Maar dit is het getuigenis des Heeren betreffende haar: "Waarlijk, gelijk een vrouw trouwelooslijk scheidt van haar vriend, alzo hebt gijlieden trouwelooslijk tegen Mij gehandeld, gij huis Israëls!" Israëls ontrouw aan haar God werd ten laatste zo alles te buiten gaand, dat Hij haar een scheidbrief gaf, en toen werd zij ten prooi van de heidense volken, tot welker goden zij lust had. Toen zij de afgoden van hout en steen zag, boog zij zich voor die neder en diende hen, en vergat de Heere God, die haar Man was. En in Israëls geestelijke hoererij en trouweloosheid hebben we een schilderij van het menselijk hart. Hoe krachtig zijn de invloeden, die ons tot de dienst van onze afgoden aanlokken, en hoe trouweloos zijn onze harten! En hoewel ieder gelovige in meerdere of mindere mate weet, dat van hem getrouwheid geëist wordt, hoe dikwijls moet hij weeklagen, dat zijn afgoden de oorzaak van zijn onvrede zijn, en dat de Heere terecht toornig op hem geweest is.

Er blijft nu voor ons over om te beschouwen:

III. De genadige beloften, die met deze nodiging gepaard gaat. - "en Ik zal u aannemen, een uit een stad, en twee uit een geslacht, en zal u brengen te Sion. En Ik zal ulieden herders geven naar Mijn hart; die zullen u weiden met wetenschap en verstand". Israëls zonde was buitengewoon groot, maar de genade des Heeren was overvloedig bekwaam om hun overtredingen te bedekken, wanneer zij tot Hem wederkeerden. Zij waren verstrooid geworden als straf voor hun afgodendiensten, maar nu belooft Hij hen, dat hoewel er maar één van hen in een stad zou zijn, Hij ze zal terugbrengen vanuit het land der gevangenis; en met gewezen en smekingen zullen zij komen, aantonende de oprechtheid van hun bekering. Hun geval mag hopeloos geschieden hebben, maar wanneer de Geest van de God Israëls begon te werken in de harten van de gevangenen, bewoog het hen tot tranen, en zij keerden tot

Hem weder met smekingen, zeggende: "Zie, wij komen tot U; want Gij zijt de Heere, onze God". En de Heere zou hen naar Sion brengen - het Sion, dat zij zo zeer beminden; want in het land der gevangenis, waar zij hun harpen aan de wilgen hingen, gaven zij uitdrukking aan de gevoelens van hun harten: "Indien ik u vergeet, o Jeruzalem, zo vergete mijne rechterhand zichzelf! Mijn tong kleve aan mijn gehemelte, zo ik aan u niet gedenke, zo ik Jeruzalem niet verheffe boven het hoogste mijner blijdschap!" Zij gingen weg van Sion en de dienst van de God Israëls, maar zij werden wenende gebracht als zij wederkwamen; en hoe aangenaam zou de tabernakel van Zijn genade zijn voor het volk, dat uit de gevangenschap terugkwam naar Sion, de stad van hun heilige plechtigheden. Er is niets onmogelijk met de Heere, wanneer Hij begint te werken. Zijn Heilige Geest is almachtig, en Hij kan onze afgodische harten veranderen en ons de Heere doen vrezen, en ons doen wenen vanwege onze zonden in het afwijken van hem. Maar de Heere zou niet alleen Israël wederbrengen; Hij zou hen voorzien van herders naar Zijn hart om hen te onderwijzen met wetenschap en verstand. Hun vroegere leermeesters waren trouweloos geweest; en tussen leugenachtige profeten en priesters, die de leiders waren in de overtredingen, zou het een wonder geweest zijn, als het volk niet op een dwaalspoor gebracht was. Het mag sommigen gelegen voorkomen om te zeggen, dat indien een kerk zuivere grondbeginselen heeft, dat dat de hoofdzaak is; maar het heeft geen nut om voor onszelf te verbergen, dat één van de grootste vloeken die God op een kerk zendt, is, om trouweloze personen te geven tot hun leermeesters, zoals aan de andere kant, het één van Zijn grootste zegeningen is, om herders naar Zijn hart te zenden, die het volk zullen weiden met wetenschap en verstand. Wie kan vertellen, wat een onschatbare zegen Christus heeft geschonken aan een gemeente, wanneer Hij een herder geeft naar Zijn eigen hart - één, die wakende is voor de eer en heerlijkheid van de God van Israël; één, die de Heere God wil heiligen, in zijn eigen hart en voor de mensen, die hij bedient. Inderdaad gelukkig zijn deze Zijne knechten, die van Zijn lippen horen woorden van wijsheid,

die de heiligen zullen opbouwen en de Kerk van God zullen stichten.

Voor zulken als diegenen, die in het verborgene voor het aangezicht des Allerhoogsten zijn, willen zij het stempel van de verantwoordelijkheid dragen, welke zij gevoelen, naarmate zij met hun medemensen smeken om met God verzoend te worden door Christus. Anderen mogen zichzelf veroorloven om lichtvaardig te handelen met zaken, die de eeuwige bestemmingen van hun mede-zondaren betreffen, maar zij nemen ter harte de woorden van de apostel: "En voorts wordt in de uitdelers vereist, dat elk getrouw bevonden worde". Deze herders naar Gods hart moesten de gevangenen, die teruggekeerd waren, weiden met wetenschap en verstand. En het beginsel van alle ware wetenschap is de vreze des Heeren. En hoe nuttig ware wetenschap op zichzelf genomen ook mag zijn, de ware herder naar Gods hart zal bovenal begerig zijn, dat zijn mensen de vreze des Heeren geleerd wordt, welke is het beginsel van hemelse wetenschap. En hij zal hen verder onderwijzen, dat, te wijken van het kwaad, verstandig is. Deze onderrichtingen, gepaard gaande met de Heilige Geest, zullen maken, dat ze niet onvruchtbaar zullen zijn. Driewerf gelukkig zijn de mensen, aan wie God heeft gegeven herders naar Zijn hart, die hen weiden met wetenschap en verstand. Het is zulk een voorziening als dewelke Zijn heiligen luide zal doen juichen van vreugde.

Ds. Neil MacIntyre

Ds. Neil MacIntyre werd geboren te Lochieside in de gemeente van Kilmallie, Inverness-shire, op 15 februari 1867. Hij werd grootgebracht in een gezin, waar het Woord van God goed bekend was en in de streek, waar hij het Evangelie getrouwelijk hoorde prediken en waar hij een godvruchtig voorbeeld zag van het leven van waarlijk vrome mannen en vrouwen.

Na enige tijd als zeeman doorgebracht te hebben, gevoelde ds. MacIntyre, dat hij tot de bediening geroepen was en ving de nodige studies aan. Na voltooiing hiervan werd hij geördend en bevestigd tot de herderlijke zorg van de Vrije Presbyteriaanse Gemeente van Duirinish, eiland Skye, op 11 Oktober 1899. Later arbeidde hij in de gemeenten van Stornoway en Edinburgh. Hij was een bekwaam prediker van het eeuwige Evangelie, wiens arbeid aan vele zielen rijkelijk gezegend werd. Hij was zeer helder in zijn trant van preken, en trok de aandacht van allen, terwijl hij de zorgelozen getrouw waarschuwde en de kudde des Heeren bemoedigde.

In zijn 84ste jaar vond hij het nodig, wegens de gebreken van de oude dag, de last van de gemeente te Edinburgh neer te leggen, maar bleef in die stad, als niet meer actief dienstdoend, wonen tot zijn 87ste jaar, toen hij heenging om met Christus te zijn, hetwelk zeer verre het beste is, op 11 september 1953.

Ds. MacIntyre had een zeer hoge plaats in de genegenheden van des Heeren volk, en de consciënties van de goddelozen waren niet onbekend met het getuigenis, dat hij een man was, die God vreesde en het kwaad schuwde.

VI.

Predikatie door ds. Neil MacIntyre

"Alzo zal het heilige zaad het steunsel daarvan zijn."

Jesaja 6 : 13 (laatste ged.)

Jesaja profeteerde in Juda tijdens de regeringen van Uzzia, Jotham, Achaz en Hiskia. Het was in het jaar, waarin de koning Uzzia stierf, dat de Heere aan de profeet het gezicht gaf, wat in dit hoofdstuk beschreven wordt. Het blijkt, dat hij een gezicht had van de oneindige Jehova in de persoon van Zijn Zoon, want zo legt Christus Zelf de plaats uit: "Dit zeide Jesaja, toen hij Zijn heerlijkheid zag, en van Hem sprak" (Joh. 12 : 41). In dit gezicht zag hij Gods troon, hoog en verheven, en Zijn zomen vervullende de tempel. De posten der dorpels bewogen zich en het huis werd vervuld met rook. De serafs bedekten hun aangezichten vanwege de verblindende heerlijkheid, die van Zijn tegenwoordigheid afstraalde, en riepen: "Heilig, heilig, heilig is de Heere der heirscharen! De ganse aarde is van Zijn heerlijkheid vol." Toen de profeet dit gezicht zag, werd hij met ontsteltenis geslagen en zeide: "Wee mij, want ik verga! dewijl ik een man van onreine lippen ben, en ik woon in het midden eens volks, dat onrein van lippen is; want mijn ogen hebben de Koning, de Heere der heirscharen gezien." Zijn vrezes werd echter gestild door de engel, die zijn lippen aanroerde met de gloeiende kool, die hij met de tang van het altaar genomen had, en die veroorzaakte, dat zijn misdaad van hem week en zijn zonde verzoend werd. Daarna werd er een ontzaglijke opdracht aan de profeet gegeven: "Ga henen, en zeg tot dit volk: Horende hoort, maar verstaat niet, en ziende ziet, maar merkt niet," enz. De meeste mensen zouden hun oren van zijn boodschap afkeren, en het gevolg zou zijn, dat

Ds. Neil MacIntyre

Ds. Neil MacIntyre werd geboren te Lochieside in de gemeente van Kilmallie, Inverness-shire, op 15 februari 1867. Hij werd grootgebracht in een gezin, waar het Woord van God goed bekend was en in de streek, waar hij het Evangelie getrouwelijk hoorde prediken en waar hij een godvruchtig voorbeeld zag van het leven van waarlijk vrome mannen en vrouwen.

Na enige tijd als zeeman doorgebracht te hebben, gevoelde ds. MacIntyre, dat hij tot de bediening geroepen was en ving de nodige studies aan. Na voltooiing hiervan werd hij geördend en bevestigd tot de herderlijke zorg van de Vrije Presbyteriaanse Gemeente van Duirinish, eiland Skye, op 11 Oktober 1899. Later arbeidde hij in de gemeenten van Stornoway en Edinburgh. Hij was een bekwaam prediker van het eeuwige Evangelie, wiens arbeid aan vele zielen rijkelijk gezegend werd. Hij was zeer helder in zijn trant van preken, en trok de aandacht van allen, terwijl hij de zorgelooze getrouw waarschuwde en de kudde des Heeren bemoedigde.

In zijn 84ste jaar vond hij het nodig, wegens de gebreken van de oude dag, de last van de gemeente te Edinburgh neer te leggen, maar bleef in die stad, als niet meer actief dienstdoend, wonen tot zijn 87ste jaar, toen hij heenging om met Christus te zijn, hetwelk zeer verre het beste is, op 11 september 1953.

Ds. MacIntyre had een zeer hoge plaats in de genegenheden van des Heeren volk, en de consciënties van de goddeloozen waren niet onbekend met het getuigenis, dat hij een man was, die God vreesde en het kwaad schuwde.

VI.

Predikatie door ds. Neil MacIntyre

"Alzo zal het heilige zaad het steunsel daarvan zijn."

Jesaja 6 : 13 (laatste ged.)

Jesaja profeteerde in Juda tijdens de regeringen van Uzzia, Jotham, Achaz en Hiskia. Het was in het jaar, waarin de koning Uzzia stierf, dat de Heere aan de profeet het gezicht gaf, wat in dit hoofdstuk beschreven wordt. Het blijkt, dat hij een gezicht had van de oneindige Jehova in de persoon van Zijn Zoon, want zo legt Christus Zelf de plaats uit: "Dit zeide Jesaja, toen hij Zijn heerlijkheid zag, en van Hem sprak" (Joh. 12 : 41). In dit gezicht zag hij Gods troon, hoog en verheven, en Zijn zomen vervullende de tempel. De posten der dorpels bewogen zich en het huis werd vervuld met rook. De serafs bedekten hun aangezichten vanwege de verblindende heerlijkheid, die van Zijn tegenwoordigheid afstraalde, en riepen: "Heilig, heilig, heilig is de Heere der heirscharen! De ganse aarde is van Zijn heerlijkheid vol." Toen de profeet dit gezicht zag, werd hij met ontsteltenis geslagen en zeide: "Wee mij, want ik verga! dewijl ik een man van onreine lippen ben, en ik woon in het midden eens volks, dat onrein van lippen is; want mijn ogen hebben de Koning, de Heere der heirscharen gezien." Zijn vrezes werd echter gestild door de engel, die zijn lippen aanroerde met de gloeiende kool, die hij met de tang van het altaar genomen had, en die veroorzaakte, dat zijn misdaad van hem week en zijn zonde verzoend werd. Daarna werd er een ontzaglijke opdracht aan de profeet gegeven: "Ga henen, en zeg tot dit volk: Horende hoort, maar verstaat niet, en ziende ziet, maar merkt niet," enz. De meeste mensen zouden hun oren van zijn boodschap afkeren, en het gevolg zou zijn, dat

verwoesting op zijn verwerping zou volgen. Toch zou er desniet-teenstaande een overblijfsel gespaard worden. "Doch nog een tiende deel zal daarin zijn, en het zal wederkeren, en zijn om af te weiden; maar gelijk de eik, en gelijk de haageik, in dewelke na de afwerping der bladeren nog steunsel is, alzo zal het heilige zaad het steunsel daarvan zijn." Laat ons letten op:

- I. Het zaad, waarvan gesproken wordt;
- II. Zijn hoedanigheid: "het heilige zaad"; en
- III. Zijn innerlijke waarde: "zal het steunsel daarvan zijn".

I. Het zaad, waarvan gesproken wordt. Het hele menselijke geslacht, beide in tijd en eeuwigheid, wordt in twee zaden verdeeld. Het zaad der vrouw en het zaad der slang - schapen en bokken, rechtvaardigen en goddelozen. Zaad moet het voortbrengsel zijn van een of ander voorgaand iets, en van welke natuur het origineel ook is, hetzelfde moet in het zaad verschijnen. Bijvoorbeeld, de landman die een veld met haver inzaait, verwacht niet om gerst te oogsten; noch ook verwacht een schapenfokker een groep lammeren van een kudde geiten. Dat het redeloze schepsel een menselijk wezen zou voortbrengen, is een monsterachtig denkbeeld, en ontstelt het algemeen gevoel van eenvoudige mensen. Maar hoe laakbaar echter deze leer voor ons verstand mag zijn, toch is zij, onder de naam van evolutie, wijd en zijd over het hele land verspreid geworden door betaalde ambtsdragers in de hoogste functies in bepaalde kerken. Maar daar is geen evolutie (ontwikkeling) in de natuur; de natuur is trouw aan zijn eigen wetten.

1. Toen God alle dingen formeerde, zag Hij op de werken Zijner handen en verklaarde ze allen voor "zeer goed". De mens, die de sluitsteen der schepping was, was gemaakt naar Gods beeld, naar Zijn gelijkenis, "in kennis, gerechtigheid en heiligheid." Deze mens, die geformeerd was uit het stof der aarde, en wie de adem des levens in zijn neusgaten geblazen was, was "zeer goed" en had geen "ontwikkeling" nodig. We trachten hier in 't kort de geschiedenis van de mens na te speuren van zijn oorspronkelijke

staat tot de staat, waarin hij als "het heilige zaad" beschreven wordt. De oorspronkelijke staat des mensen was dan "zeer goed". De apostel Paulus, handelende met de Atheniërs, in zijn beroemde rede op de Areópagus, toont aan, dat, omdat wij "in Hem leven en ons bewegen", wij daarom ook Zijn geslacht zijn. De mens, naar Gods beeld geschapen zijnde, is volgens de apostel, "Gods geslacht"

2. De mens, die alzo gemaakt was, "viel uit de staat, waarin hij geschapen was, door tegen God te zondigen". De zonde, hetwelk het zaad der slang is, heeft zijn gehele persoon doortrokken, zodat de satan nu aanspraak op hem maakt als zijn eigendom. "Gij zijt uit de vader de duivel en wilt de begeerten uws vaders doen". "Die de zonde doet, is uit de duivel." De ongehoorzaamheid van de mens onthief hem echter niet van zijn verantwoordelijkheid aan zijn Schepper. God heeft er een eerste aanspraak op, want de schepping was voor de val. De satan heeft geen aanspraak op de mens, maar zo hij een overtreder is, en het is omdat hij een overtreder is, is hij de gevangene van de satan. Hij ligt veroordeeld door Gods wet, die hem schuldig zal houden totdat zij voldaan is wat betreft haar aanspraken; maar laat de wet gehoorzaamd en voldaan worden ten behoeve van de mens, en de satan zal onmiddellijk zijn recht verliezen om hem gevangenen te houden. "De kracht der zonde is de wet."

Nu, door de ongehoorzaamheid des mensen richtte de satan zijn koninkrijk op in de wereld, en had het hele menselijke geslacht als zijn onderdanen. Hij beschermde en ommuurde zijn stad aan alle zijden zo zeker, dat hij uit de aard der zaak opmaakte, dat er geen mogelijkheid voor één van zijn gevangenen was om ooit te ontvluchten. Met Gods wet, die hen veroordeelde, Zijn gerechtigheid met haar "vlammig lemmer eens zwaards, dat zich omkeerde, om te bewaren de weg van de boom des levens," dood door de misdaden en de zonden, vijanden door het verstand, en opstandig in hun harten en willen, was het geen wonder. alhoewel hij de satan was, dat hij zijn hand tegen de hemel ophief en uitriep: "Zal de machtige de vangst ontnomen worden of zouden

de gevangenen eens rechtvaardige onkomen?" God nam zich echter van alle eeuwigheid voor, dat sommigen van die gevangenen vrij gelaten zouden worden, maar vòòr dit vervuld kon worden, moest de wet en de gerechtigheid namens hen genoeg gedaan worden. Tot dit einde trad God de Vader met Zijn eigen geliefde Zoon in een verbond, die op Zich nam, de straf te ondergaan. In de volheid des tijds verscheen Hij in hun natuur om Zijn verbondsverplichtingen te voldoen." In de rol des boeks is van Mij geschreven, zie Ik kom om Uw welbehagen te doen, o mijn God!" Door de gehoorzaamheid en het lijden van Zijn leven en de dood gaf Hij oneindige voldoening aan de wet en de gerechtigheid; Hij toog uit de overheden en de machten, drong het gebied van de satan binnen, en opende de deur der gevangenis voor hen, die gebonden waren. Hij ontnam de machtige de vangst, en verloste de wettige gevangenen. "Hij maakte van de stad een steenhoop; de vaste stad tot een vervallen hoop; het paleis der vreemdelingen, dat het geen stad meer zij, in eeuwigheid zal zij niet herbouwd worden." De staat des mensen onder het eerste verbond hing af van de volmaakte gehoorzaamheid, die hij schonk aan de voorwaarden van dat verbond. "Ten dage als gij daarvan eet, zult gij de dood sterven". Maar nu, wegens de voldoening, door de Borg geschonken, is er een eeuwige gerechtigheid aangebracht, zodat hun staat niet meer afhangt van hun eigen gehoorzaamheid, maar van die van Christus. Daarom kan de satan zijn stad nooit weer opbouwen. "In eeuwigheid zal zij niet herbouwd worden."

3. Het zaad verschilde in zijn staat der natuur echter niets van de rest der mensenkinderen. Zij waren in deze wereld geboren als "kinderen des toorns gelijk de anderen." Maar de Heilige Geest, op een dag van Zijn heirkraft, overtuigde hen van hun vervreemding van God, dat zij onder Zijn rechterlijke toorn lagen, en dat "door de werken der wet geen vlees zal gerechtvaardigd worden, voor Hem". Zij zagen ook hun noodzakelijkheid van een Middelaar - één, die in de bres wilde staan. Hij, de Geest, openbaarde Christus aan hen in Zijn gepastheid, en bekwaamde hen door het geloof om Hem aan te nemen zoals Hij vrijelijk

wordt aangeboden in het Evangelie. Zij waren dus wedergeboren, "niet uit vergankelijk, maar uit onvergankelijk zaad, door het levende en eeuwig blijvende Woord van God". Er is nu een nieuw beginsel in hen ingeplant, en dat zaad, hetwelk de Geest van Christus is, moet van dezelfde natuur zijn als Hij, die het gewon: "heilig". "Een iegelijk, die uit God geboren is, die doet de zonde niet, want Zijn zaad blijft in hem." Dit is dan het zaad, waarvan hier gesproken wordt, hetwelk tot "steunsel daarvan zal zijn".

II. We zullen nu de hoedanigheid van dit zaad bezien: het "heilige" zaad. De uitdrukking "heilig" zoals het in de Schrift wordt gebruikt, wordt op verschillende manieren aangewend. Het is in het bijzonder van toepassing op een persoon of een ding, welke afgezonderd wordt tot de heilige dienst van God. Zo werden de priesters, de tempel, de vaten van de tempel, de sabbat en zelfs het ganse volk Israëls "heilig" genoemd; niet omdat zij beter waren dan anderen, maar omdat zij aan de dienst van God waren toegewijd. Van nature waren de priesters net zo verdorven als de rest van het volk. Het gereedschap in de tempel en de vaten waren niet beter dan soortgelijk materiaal, noch is de sabbatdag, als een periode van 24 uren, heiliger dan enige andere dag; maar omdat zij afgezonderd waren door het bevel van God voor heilige doeleinden, daarom worden zij "heilig" genoemd. In deze zin moeten we het woord hier nemen.

1. God zonderde hen af om een "heilig zaad" te zijn voor Hemzelf, in hun verkiezing. "Ik ben de Heere, uw God, Die u van de volken afgezonderd heb!" (Lev. 20 : 24). De leer der uitverkiezing neemt iedere aanspraak op verdienste, die de mens naar voren mag brengen, weg, want zij waren uitverkoren voor de grondlegging der wereld. "Want als de kinderen nog niet geboren waren, noch iets goeds of kwaads gedaan hadden, opdat het voornemen Gods, dat naar de verkiezing is, vast bleve, niet uit de werken, maar uit de Roepende." Dit "heilig zaad" was door de Vader afgezonderd in hun verkiezing, en aan de Zoon gegeven om hen te verlossen: "Zij waren Uwe, en Gij hebt Mij dezelve gegeven". Zij waren wedergeboren door de Geest, zodat zij "het heilige zaad" van de

Drieënige God waren.

De landman, die van plan is om zijn akkers in het voorjaar in te zaaien, zal zijn zaaizaad ter zijde stellen en zal het in geen geval van de hand doen. Dezen zijn Gods zaaizaad, en zij zijn kostelijk in Zijn oog: "niemand kan ze rukken uit de hand Mijns Vaders". Wijlen ds. Alexander McColl van Lochalsh zeide, dat "dezen zò kostelijk in de ogen Gods waren, dat, indien er één (graankorrel) gemist zou worden op de laatste dag, Hij de gehele wereld zou uitziften, totdat Hij het gevonden had." Ware het niet, dat Hij nog "een weinig overblijfsel (een zaaizaad) had gelaten, als Sodom zouden wij geworden zijn; wij zouden Gomorra gelijk zijn geworden" (Jes. 1 : 9).

Indien u een boer zijn meeste of al zijn zaad zag verkopen, mocht u het besluit wel opmaken, dat hij niet van plan was om te zaaien, vroeg in het voorjaar, maar om zijn boerderij te laten gaan voor de beesten. Nu, wanneer God veel van het "heilige zaad", dat Hij in het land had, overbrengt naar Zijn hemelse graanschuur, en weinige graankorrels worden overgelaten, mogen we dan niet besluiten - en vindt het zowaar niet voor onze ogen plaats - dat de akker, de zichtbare kerk, aan mensen wordt overgelaten, die niet beter zijn dan de beesten? "Het zwijn uit het woud heeft hem uitgewroet, en het wild des velds heeft hem afgeweid." (Ps. 80 : 14).

2. Zij zijn een "heilige zaad", omdat zij Gods getuigen in de wereld zijn. "En gij zijt Mijn getuigen, spreekt de Heere, dat Ik God ben." "Levende brieven, bekend en gelezen van alle mensen". "Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden Desgene, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht". Het is hun eer en plicht, dat zij Zijn lof zouden verkondigen in een voorzichtig leven, in hun belijdenis voor de mensen. De belijdenis, die ons niet zal afscheiden van de wereld en zijn wegen, is niets dan een waanvoorstelling. Het is zeer duidelijk, dat vanwege de slordigheid der belijders van de godsdienst in deze eeuw, de zaak

van Christus in groot diskrediet gebracht is. Er is een zeer heersend denkbeeld in de gedachten van jonge mensen, dat er niet zo iets is als een leven-onderhoudende godsdienst, en dat het enige verschil tussen de ene en de andere persoon is, dat de ene ten avondmaal gaat, terwijl de andere dat niet doet. Hoe kan het anders zijn, indien zij de godsdienst moeten beoordelen naar de praktijk van vele belijders er van? Predikanten en alle rangen van belijders moeten de eersten en de voorsten zijn in al de wuftheden, die in het land plaats hebben. Het is geen ongewoon iets, om dienaars van de godsdienst te vinden op de publieke tribunes bij maatschappelijke samenkomsten en concerten, het gehoor vermakende met lichte, dwaze liederen, en die ook de sabbat ontheiligen met het reizen voor hun eigen plezier op de dag des Heeren. "Doch gij hebt Christus alzo niet geleerd." Zij behoren bekend te zijn en zijn bekend in de wereld door hun godzalige wandel en omgang.

3. Nog eens, zij zijn een "heilig zaad", niet slechts uitwendig, maar inwendig. Zij zoeken niet alleen voorzichtiglijk te wandelen voor de mensen, maar om "het vlees te kruisigen met de bewegingen en begeerlijkheden." De huichelaars, indien zij een schone vertoning maken naar het vlees, zijn niet bekommerd over de verdorvenheden van hunne harten en natuur. Zij worden vergeleken bij de "witgepleisterde graven, die van buiten wel schoon schijnen, maar van binnen zijn zij vol doodsbeenderen en alle onreinigheid." Maar Gods heilige zaad begeert om inwendig in overeenstemming te zijn met de wet van God. Zij zoeken "het vlees te kruisigen met de bewegingen en begeerlijkheden". "Zij hebben een vermaak in de wet Gods naar de inwendige mens; maar het goede te doen, dat vinden zij niet." Dit is de oorzaak van de voortdurende strijd, die er gevoerd wordt tussen de wet, die in hunne leden is en de wet van hun gemoed. Wij hebben dikwijls zaad gezien, wanneer het begint te groeien, omringd door veel onkruid, wat, indien het de gelegenheid krijgt om te groeien, spoedig het zaad in de groei zou belemmeren, maar wanneer het zaad er eenmaal bovenuit komt, weldra zal verdwijnen. Zulks is

...geval het zaad d... in de ziel. Het is omgeven door veel on... zelfzucht... de wereld en alle soorten van verdorvenheid - wel... Indien zij toegelaten worden om te groe... spoedig de... in haar voortgang zullen belemmeren. De... is het on... plicht, om iedere wortel, die gal en alsen... trachten... te roeien.

Dit is dan het heilige zaad, waarvan gesproken wordt, en hoewel zij in de wereld met veel kaf en verdorvenheid vermengd zijn, toch komt de tijd, wanneer zij "heilig en onberispelijk en onbeschuldiglijk" voor Hem gesteld zullen worden.

III. Beschouw hun innerlijke waarde: "zal het steunsel daarvan zijn". De uitdrukking "steunsel" kan op twee manieren opgevat worden.

Ten eerste, kan het betekenen rijkdom of eigendom. Van een man, die grote rijkdom bezit, wordt gesproken als van een man van vermogen.

1. Nu, dit heilige zaad, wat het steunsel daarvan moet zijn, is Gods bijzonder eigendom. "De Heere heeft Zich Israël tot Zijn eigendom verkoren". Er is niets zo kostbaar in Gods ogen dan Zijn volk. Hij schiep de wereld door het woord Zijner kracht, maar dezen waren "niet verlost door vergankelijke dingen, zilver of goud, uit hun ijdele wandeling, die hun van de vaderen overgeleverd is; maar door het dierbaar bloed van Christus, als van een onbestraffelijk en onbevlekt Lam." Zij worden door de wereld beschouwd als aller afschrapsel, maar dit is niet Gods beoordeling over hen. "En zij zullen, zegt de Heere der heirscharen, te dien dage, dien Ik maken zal, Mij een eigendom zijn" (Eng. vert.: En zij zullen Mijne zijn, zegt de Heere der heirscharen, in die dag, wanneer Ik Mijn kleinodiën bijeenbreng).

2. Zij zijn Zijn bijzondere erfenis. Hij heeft recht op alle geschapen dingen. "Door Uw wil zijn zij, en zijn zij geschapen". Maar wanneer God wenst aan te tonen, wat Zijn bijzondere erfenis op de aarde is, beschrijft Hij dit zaad als Zijn enige erfenis.

"Want des Heeren deel is Zijn volk, Jakob is het snoer Zijner erve."

Ten tweede kan het woord "steunsel" betekenen de stut of ondersteuning van Kerk en volk.

1. Zij zijn het "steunsel" van het land, want om hunnentwille wordt de wereld in stand gehouden. "Zij zijn het zout der aarde en het licht der wereld." Zij zijn Gods gezanten in de wereld. Het is het volkenrecht, zo vernemen we, dat zolang de gezant van de ene natie officieel woonachtig is in de andere, er geen vijandelijkheden kunnen uitbreken. De tegenwoordigheid van de ambassadeur in de buitenlandse hoofdstad is een bewijs, dat er nog vrede is. Voordat twee landen tegen elkaar ten strijde kunnen trekken, moeten hun respectieve ambassadeurs terug geroepen worden, maar wanneer zij dan ook teruggeroepen zijn, is de weg vrij om elk moment de vijandelijkheden te beginnen. Indien we terugzien op de geschiedenis van de wereld, bevinden we, dat dit juist de stelregel was, waarnaar God met haar handelde. In het geval van de oude wereld, had God een gezant in de persoon van Noach, maar wanneer hij en zijn gezin de ark binnengingen, werd de gezant teruggeroepen, en terstond voerde God strijd tegen de wereld en verwoestte haar. Hetzelfde vond plaats in het geval van Sodom en Gomorra. De engel kon niets doen totdat Lot werd teruggeroepen: "Haast, behoud u derwaarts; want Ik zal niets kunnen doen, totdat gij daarhenen ingekomen zijt." (Gen. 19 : 22). Nu, zolang God een gezant, een heilig zaad, in de wereld heeft, zullen zij "het steunsel daarvan" zijn, haar behoedende voor verwoesting. Maar wanneer de laatste graankorrel van dit zaad wordt ingezameld, zal Hij de aarde niet meer nodig hebben, en zal haar door vuur verwoesten. "Het heilige zaad" dan "is het steunsel daarvan".

2. Zij zijn het steunsel van het land, omdat om hunnentwille welvaart wordt geschonken aan een land of volk. Onze eigen natie is door God verhoogd geworden boven alle naties van de wereld. Bij vele gelegenheden bewees Hij Zichzelf als een "krijgsman"

ten voordele van dit land. Laat ons bijvoorbeeld de poging nemen, in 1588 door Philips II van Spanje en paus Sixtus V gedaan, om Engeland te veroveren, en zo een beslissende slag toe te brengen aan de zaak van het Protestantisme. De vloot, die naar Engeland uitvoer, bestond uit 129 schepen, en werd met ophef de "onoverwinnelijke vloot" genoemd, daar er geen twijfel gekoesterd werd aan zijn succes. Maar God kwam, ten behoeve van ons, tussenbeide en verwoestte de "onoverwinnelijke vloot" door een storm. De overwinning is waardig erkend in de schone inscriptie, die door de koning van Engeland bij die gelegenheid op de gedenkpenning werd geslagen, welke luidt: "Deus flavit, et dissipati sunt" ("God blies, en zij werden verstrooid"). Deze gebeurtenis toont duidelijk aan, dat het niet door onze eigen krachten van legers of aantallen als natie was, dat we voorspoed hadden. Het kon van ons gezegd worden, gelijk van Israël, dat we "het wenigste van alle volken" waren. Wat is dan het geheim van onze welvaart? Eenvoudigweg wat David zeide van Israël: "God had zijn koninkrijk verheven, om Zijns volks Israëls wil" Het was, omdat wij als natie, de Heere erkenden, en omdat Hij een volk in ons midden had hetwelk Hem vreesde, dat Hij ons voorspoed gaf. En mogen we niet besluiten, dat, wanneer wij hebben opgehouden om Zijn wetten te eerbiedigen en Zijn gezag te erkennen, Hij aan ons zal doen wat Hij van Israël zeide?: "En het zal geschieden, gelijk als de Heere Zich over ulieden verblijdde, u goed doende en u vermenigvuldigende, alzo zal Zich de Heere over u verblijden, u verdoende en u verdelgende." (Deut. 28 : 63).

Het is voor ieder weldenkend persoon duidelijk, dat wij, als natie, zwaarlijk tegen de Heere hebben gezondigd. In alle standen van de maatschappij komt de ongerechtigheid in overvloed voor. Het is droevig en verontrustend om te zien, hoe de dag des Heeren wordt ontheiligd door alle klassen - stoomboot- en spoorwegmaatschappijen, gemeentelijke instanties, enz., die allen met elkaar wedijveren, wie toch wel de grootste tegemoetkomingen zal geven aan het algemene publiek voor het reizen op die dag. Zelfs onze parlementsleden, die een voorbeeld voor anderen behoren te zijn, hebben in 't algemeen geen andere dag om van en naar Londen

te reizen dan de sabbat. Alle openbare samenkomsten, die uitgaan van verenigingen, moeten nu op die dag gehouden worden. Het is temidden van dit alles bemoedigend, dat onze koning heeft besloten niet te reizen op de sabbat, uitgezonderd in een geval van noodzakelijkheid. Nog eens, wanneer we de schrikwekkende rage van vleeselijk vermaak beschouwen, die zo onder ons heerst, zien we, dat al het mogelijke wordt gedaan om aan dit verlangen tegemoet te komen. Kunst-uitingen, bioscoopvoorstellingen, schouwburgen, enz., die het moreel van een opkomend geslacht wegzuigen, ontstaan bij honderden in de grote en kleine steden, en in de dorpen. Gezien deze en vele andere vormen van kwaad, mag de Heere wel verbolgen zijn. "Zou Ik over die dingen geen bezoeking doen? Spreekt de Heere. Of zou Mijn ziel zich niet wreken aan zulk een volk, als dit is? (Jer. 5 : 9).

Er hangen heden donkere en onheilspellende wolken boven deze natie, en tenzij de Heere om Zijns eigen naams wille en terwille van het "heilige zaad", wat "het steunsel daarvan" is, ten behoeve van ons tussenbeide zal komen, is er een groot gevaar, dat deze wolken zullen losbarsten en dat deze natie door haar eigen handen zal vallen, en dat we "naar de vrucht onzer handelingen" zullen ontvangen. Maar zo lang als er een "heilig zaad" in ons midden is, zo mochten zij door hun gebeden, zo'n verdervende ramp, die ons zou overvallen, afwenden.

3. Zij zijn het "steunsel" van de natie en de Kerk door hun gebeden. We hebben vele voorbeelden in de Schrift, waar de gebeden van Gods volk werden verhoord, en dreigende oordelen werden afgewend. We zien, hoe de Heere het gebed van Abraham, uit naam van Abimelech, beantwoordde. "En Abraham bad tot God; en God genas Abimelech, en zijn huisvrouw, en zijn dienstmaagden" (Gen. 20 : 17). Er is ook een opmerkelijke plaats in Ex. 32 : 11-14, waarin Mozes wordt afgebeeld als tussentredende voor Israël, toen God gereed stond om hen te verdelgen vanwege hun afgoderij, en velen van hen uitroeide. Mozes stond in de bres, en smeekte de Heere zijn God Zich af te keren van de hittigheid Zijns toorns. Toen berouwde het de Heere

over het kwaad, hetwelk Hij gesproken had Zijn volk te zullen doen". Nog eens, we bemerken, toen Amalek kwam en tegen Israël streed in Rafidim, "dat Mozes, Aäron en Hur op de hoogte des heuvels klommen; en het geschiedde, terwijl Mozes zijn hand ophief, zo was Israël de sterkste; maar terwijl hij zijn hand nederliet, zo was Amalek de sterkste." Ge zult ook zien, in de dagen van Samuël, dat toen Israël werd vergaderd te Mispa, de Filistijnen tegen hen opkwamen, en Israël bevreesd werd, en zij Samuël smeekten om voor hen te bidden, hetwelk hij deed, dat de Heere hem verhoorde en de Filistijnen verschrikten.

Het is een ernstige zonde voor Gods volk, niet te bidden voor het land in een zondige toestand. Toen Samuël met het volk Israëls rechtte over al de rechtvaardige handelingen des Heeren, die Hij aan hen deed, zeide hij: "Wat mij aangaat, het zij verre van mij, dat ik tegen de Heere zou zondigen, dat ik zou aflaten voor ulieden te bidden". (1 Sam. 12 : 23). De christelijke godsdienst is van een zeer getrouwe hoedanigheid. Het is voor een mens onmogelijk om een oprecht Christen te zijn, zonder een trouw onderdaan te zijn, want het grondbeginsel van de christelijke godsdienst is: "Vreest God; eert de koning."

Nu, als er ooit een tijd was, waarin het de plicht was voor des Heeren volk om te bidden voor het welzijn van hun koning en land, is het nu - om te bidden, of de Heere wijsheid wilde schenken aan onze regeerders, om te regeren in Zijne vreze, zodat er vrede mag heersen binnen onze landpalen, en dat Hij Zijn Geest over ons mocht uitstorten, zodat er zondaren tot Hem bekeerd zouden worden. Laat hen ernstig zoeken, dat dit land, wat eens was als de hof des Heeren, maar nu grotelijks een onvruchtbare wildernis is, nog eens mocht blijken te bloeien als de roos. Moge de Heere het op Zijn tijd verhaasten!

Ds. Malcolm Gillies

Ds. Malcolm Gillies werd geboren in het jaar 1886 en werd grootgebracht in de stad Glasgow. Nadat hij gevoeld had de kracht van het Woord Gods door de zalving des Heiligen Geestes om hem uit de duisternis uit te brengen tot Gods wonderbaar licht, en de roeping tot de bediening, doorliep hij de gebruikelijke loop van de studies in de letteren en wijsbegeerte, en de godgeleerdheid.

Hij bediende het herderlijk ambt te Halkirk, Caithness en Stornoway op het eiland Lewis, waar hij gedurende 20 jaar predikant was. Gedurende een aantal jaren diende hij de kerk als tweede scriba van de synode, en arbeidde in deze hoedanigheid met grote toewijding en onbaatzuchtigheid.

Hij was geen gewoon prediker van het Evangelie. Hij was vooral begaafd als origineel en veelzijdig verklaarder van de Bijbel en muntte uit in de ongemene gave van op een stichtelijke, leerzame, welsprekende en in een geestelijke zin uitleggen van Oud-Testamentische onderwerpen, zoals de historische gebeurtenissen in de geschiedenis van Israël, het Hooglied van Salomo, en wat genoemd wordt "ongewone" teksten. Een voorbeeld hiervan is te zien in deze uitgave.

In zijn laatste tijd genoot ds. Gillies een ongewone nabijheid des Heeren, dewelke hij liefhad, en bij zijn laatste Avondmaal op deze aarde in zijn eigen gemeente, baseerde hij zijn toespraak op de veelbetekenende woorden in 2 Petr. 1 : 12-14). Op zijn laatste sabbat predikte hij over de even betekenisvolle woorden uit Jesaja 35 : 10. Hieruit en uit andere voorbeelden was het duidelijk, dat hij rijp gemaakt werd voor die plaats, waar zonde en droefheid nooit zullen binnenkomen. Hij overleed op 25 september 1945.

VII.

Predikatie door ds. Malcolm Gillies

"En Kaleb zeide: Wie Kirjath-Sefer zal slaan, en nemen haar in, die zal ik ook mijn dochter Achsa tot een vrouw geven. Othniël nu, de zoon van Kenaz, de broeder van Kaleb, nam haar in; en hij gaf hem Achsa, zijn dochter, tot een vrouw. En het geschiedde, als zij tot hem kwam, zo porde zij hem aan, om een veld van haar vader te begeren; en zij sprong van de ezel af; toen sprak Kaleb tot haar: Wat is u? En zij zeide: geef mij een zegen; dewijl gij mij een dor land gegeven hebt, geef mij ook waterwellingen. Toen gaf hij haar hoge waterwellingen en lage waterwellingen".

Jozua 15 : 16-19.

Het begin van Kaleb, vindt u, voorzover het de Bijbel betreft, in Num. 13; in Kades-Barnéa werd hij uitgekozen om één van de verspieters te zijn, die over zouden gaan naar Kanaän en het land verspieten. Kaleb en Jozua kwamen terug van die onderneming, en alleen zij, van de twaalf verspieters, gaven zulk een gerucht, dat het Mozes en het volk bemoedigde. De tien verspieters van de andere tien stammen brachten een kwaad gerucht mee terug - de steden waren te zeer versterkt, de volkeren in het land Kanaän waren te sterk, en het was nutteloos voor de Israëlieten om Kanaän binnen te vallen. Maar Kaleb en Jozua waren van andere gedachten en van een andere geest, en zij zeiden: "dat is allemaal waar". Er zijn vaste steden in het land, en de volkeren, die de inwoners van het land uitmaken, zijn allen oorlogzuchtige stammen en vele reuzen onder hen; maar desniettemin, onze God is bekwaam om Zijn belofte te vervullen, en, indien de Heere ons bemint, zal Hij ons in het land brengen. Daarom, omdat Kaleb en Jozua mannen des geloofs waren en handelden en spraken volgens "het geloof, dat eenmaal de heiligen overgeleverd

is", zegende God Kaleb en Jozua, en zeide dat zij, van al degenen, die uit Egypteland getogen waren, het beloofde land zouden binnengaan. Zij waren ongeveer veertig jaar, toen zij uit Egypte togen en toen zij uitgezonden werden om het land te verspieden. Nu, u bevindt, dat nadat het land enigszins tot rust gekomen was, Kaleb tot Jozua kwam en vroeg om Hebron en het gebergte, dat bij Hebron was. In het vragen hierom, als zijn erfdeel, vertelt hij wonderlijke dingen van zichzelf. Hij zegt, dat hij op die tijd 85 jaren oud was, maar dat hij heden net zo sterk en jeugdig was, gelijk als hij was ten dage, toen Mozes hem uitzond om het land Kanaän te verspieden, en hij zegt: "Geef mij Hebron; de kinderen der reuzen wonen daar, en indien de Heere met mij zal zijn, zal ik de reuzen verdrijven, zo oud als ik ben." Hij was net zo gewillig om tot de oorlogen des Heeren te gaan toen hij 85 jaren oud was als toen hij 40 was. Hij was een moedig man en dat is iets, wat we van Kaleb behoorden te leren. Wanneer er moeilijkheden op onze weg komen, wanneer de kinderen der Amelekieten voor ons staan, wanneer er sterke, vaste steden en vele moeilijkheden zijn en wij zwak worden en ons moedeloos gevoelen, wel, we zullen er beter aan toe zijn, wanneer we een weinig hebben van de geest van Kaleb, die bereid was om de reuzen te gaan bestrijden, toen hij 85 jaren oud was; en hij ging heen, en hij overwon de vijand, omdat de Heere met Hem was. Precies zo zal het zijn tot aan het einde der tijden. De Heere heeft nooit enig persoon beloofd, dat hij geen moeilijkheden zou ontmoeten, en Hij belooft Zijn eigen zaak en Zijn eigen Kerk niet, dat zij niet vele moeilijkheden zullen ondervinden. Ja, de geschiedenis van de Kerk in iedere eeuw en van elk geslacht is een geschiedenis van onoverkomelijke moeilijkheden. Het is een geschiedenis van strijd tegen overstelpende overmachten, en ondanks dat, zal de Kerk overwinnen door geloof en vertrouwen in God. Kaleb verkreeg zijn wens. Hij kreeg Hebron en hij toog op naar Kirjath-Arba, de hoofdstad van dat deel van het land Kanaän, en maakte korte metten met de reuzen. Verder was daar een andere stad in hetzelfde gebied, genaamd Kirjath-Sefer, en Kaleb was net zo bereid en net zo bekwaam om tegen Kirjath-Sefer te trekken als

tegen Kirjath-Arba; maar Kaleb had een geliefkoosde neef, welke was Othniël, en omdat hij Othniël op 't oog had en omdat hij Othniël wilde vereren, deed Kaleb een bekendmaking uitgaan: "Wie Kirjath-Sefer zal slaan, en nemen haar in, die zal ik ook mijn dochter Achsa tot een vrouw geven". Othniël was zeer gewillig om zijn leven te riskeren ten einde de wil van Kaleb te doen en zulk een schat te winnen zoals de schat die hem voor ogen gesteld was, en dus toog Othniël, de zoon van Kenaz, de broeder van Kaleb, op naar Kirjath-Sefer en nam haar in, en hij kreeg de beloning, die beloofd was. Nu, geliefde vrienden, u moet niet denken, dat ik deze avond over deze dingen ga uitweiden. Ik sprak alleen maar een weinig over de historische kant, om aan te tonen, hoe des Heeren volk, in andere tijden, de beproevingen ontmoetten, die hen voor ogen gesteld werden - hoe zij voorttogen in de kracht Gods en al deze moeilijkheden te boven kwamen. Ik breng deze letterlijke kant naar voren, ten einde om aan te tonen, dat niets onmogelijk is, waar er een eenvoudig vertrouwen op God, ijver voor Gods eer en de bevordering van het koninkrijk van Christus in de wereld, aanwezig is.

Er is echter een geestelijke kant aan deze historische daden, want "al de Schrift is van God ingegeven", en de geschiedenis van Kaleb, Othniël en Achsa is ingegeven door Gods Geest, niet alleen voor de lessen, die er praktikaal en letterlijk uit getrokken kunnen worden, maar vanwege de lessen die er geestelijk uit getrokken kunnen worden, de lessen van het Evangelie. We kunnen het Evangelie van Jezus Christus net zo duidelijk preken uit de geschiedenis van Kaleb, Othniël en Achsa als uit enig gedeelte in het Nieuwe Testament. We kunnen dit gebruiken bij wijze van opheldering en we kunnen zeggen: net zoals Kaleb deed, precies zo deed de Heere; net zoals Othniël deed, precies zo deed Jezus Christus; net zoals Achsa was, evenzo is de Kerk van God en het volk van God, verenigd met de Verlosser. Zoals Achsa de zegeningen van de waterwellingen en de waterfonteinen zocht en hoge waterwellingen en lage waterwellingen kreeg, evenzo zoekt Gods volk de zegeningen van de verlossing, die alleen in Jezus

Christus te vinden zijn.

Nu dan, om een weinig over deze Evangeliewaarheid te spreken bij wijze van toepassing, zullen we in de eerste plaats letten op de drie personen, die ons voorgesteld worden: we hebben Kaleb en Othniël en Achsa; en in de tweede plaats hebben we een verbond en zijn vervulling: het verbond, dat voorgesteld werd door Kaleb en volbracht werd door Othniël; en in de laatste plaats hebben we een verzoek en zijn vervulling: de smeekbede, die Achsa Kaleb voorstelde en hoe Kaleb de bede vervulde; zo ook vervult de Heere de begeerten van degenen, die Hem vrezen.

1. Zo hebben we dan in dit stuk van de gewijde geschiedenis drie personen voor onze aandacht zien brengen. We hebben Kaleb en dan Othniël en Achsa; en Kaleb is hier de eerste oorzaak. Ieder ding is in zijn hand en hij wilde aan Othniël een gelegenheid geven, om hem te vereren. We hebben Achsa, die ons voorgesteld wordt als het loon, dat aan Othniël gegeven zou worden, wanneer hij zekere voorwaarden zou vervullen. Nu, geliefde vrienden, wanneer wij het Evangelie der genade Gods beschouwen - dat plan der verlossing, door hetwelk God de mens zaligmaakt - zullen we bemerken, dat er drie personen zijn, die ons in 't bijzonder voorgesteld worden in het Evangelie. In de eerste plaats hebben we God de Vader als het Hoofd van alle dingen, als het absolute Hoofd, ons voorgesteld als de verdediger van de goddelijke eigenschappen, als de bedenker van het voornemen der verlossing, als de schenker van een Zaligmaker en de gever van een Kerk aan Christus. Wij hebben, in het Evangelie, de leer uiteengezet aangaande God, in de persoon van de Vader, dat Hij is de fontein, waaruit de zaligheid voortvloeit.

In de tweede plaats, hebben wij Christus, ons voorgesteld in het Evangelie, en Othniël is een heerlijk type van de Heere Jezus Christus. De Schriften zeggen, dat de Geest des Heeren was over Othniël, en dat wordt niet gezegd van één der vroegere richteren; maar van Othniël wordt gezegd - en wat een heerlijk voorbeeld is Othniël van de Heere Jezus Christus als de Verlosser en Zaligmaker - Othniël, de leeuw Gods; en vrienden, Christus is beide: het Lam Gods en de Leeuw Gods. Hij is het Lam Gods voor

Zijn volk en jegens de Vader, daar Hij het is, die verzoening doet. Hij is de Leeuw Gods tegen de vijanden van God, tegen de vijanden van Zijn Kerk. Hij is de Leeuw uit de stam van Juda, en degenen die Christus niet kennen als het Lam Gods, zullen Hem kennen als de Leeuw. Zij zullen Hem kennen als Degene, die al Zijn vijanden ganselijk zal verdelgen.

Othniël is een type van Christus. Christus is het ware middelpunt van het Evangelie. Het is des Vaders welbehagen geweest, dat zelfs al de volheid zou wonen in de Zoon en dat Hij zou zijn de bron der zaligheid; dat Hij de Redder zou zijn in alle zaken voor Zijn volk, en dat Zijn volk zich tot Hem zou kunnen wenden, en dat zij in Hem zouden zijn als leden van Zijn verborgen lichaam. Christus is het ware middelpunt, het ware fundament des Evangelies.

Verder hebben we in het Evangelie de Kerk van God, die ons wordt voorgesteld; de Kerk, die Christus liefhad; gelijk zij zegt: "Christus heeft de gemeente liefgehad, en Zichzelf voor haar overgegeven." Achsa, een sieraad, is een type van de Kerk. O! geliefde vrienden, dat is niet hoe de Kerk is in zichzelf - wat de zondaar is zoals hij in zichzelf is. Zij is geenszins een sieraad, een Achsa, maar, zoals de apostel het stelt: "wij waren allen kinderen des toorns, gelijk ook de anderen." Wij waren zondaars; wij verdienen de toorn en vloek, gelijk ook de anderen. Verre van een Achsa voor Othniël te zijn, "zijn wij allen als een onreine, en al onze gerechtigheden zijn als een wegwerpelijk kleet." Maar wat is des Heeren bedoeling in de verlossing? Zijn doel is, om zondaren te nemen uit Adams geslacht, die verdorven en beroofd en geruïneerd zijn geworden door de zonde, om ze zonder vlek voor te stellen voor Zijn troon daarboven. De belofte zegt: "gij zult een sierlijke kroon zijn in de hand des Heeren, en een koninklijke hoed in de hand uws Gods". De zondaar, verdorven als hij is van nature, in gedachten, woorden en daden, die zondaar, zalig gemaakt door genade, zal een Achsa voor God zijn tot in alle eeuwigheid - een sieraad, een koninklijke hoed in de hand Gods. Net zoals we ons hier voorgesteld hebben Kaleb en Othniël en

Achsa, hebben we in het Evangelie, God de Vader, geöpenbaard als het Hoofd van het plan der verlossing, God de Zoon in onze natuur, als een Heiland, en insgelijks de Kerk, die bestemd is om voor eeuwig het deel van Christus te zijn; dat is: om te zijn de bruid van Christus, om voor eeuwig bij Hem te zijn.

2. Ik kom er nu toe, om in de tweede plaats, het verbond en zijn vervulling te beschouwen. Nu stond dit verbond in verband met de inneming van Kirjath-Sefer: Kaleb zeide: "Wie Kirjath-Sefer zal slaan, en nemen haar in, die zal ik ook mijn dochter Achsa geven " als zijn deel. Kirjath-Sefer is de Boeken-Stad, en Othniël, indien hij Achsa wilde hebben, moest opgaan naar de stad Kirjath-Sefer en haar innemen.

Nu, geliefde vrienden, dat brengt ons het verbond der genade voor de aandacht, want dit is de ware natuur van dat verbond, hetwelk voor God was van eeuwigheid. De inhoud van het verbond der genade was, dat de Zone Gods, in onze natuur, een werk zou uitvoeren, en door de uitvoering van dat werk zou Hij Zijn Kerk zaligmaken; Hij zou Zijn volk zaligmaken van hunne zonden. Hij zou ze in de hemel brengen. Hij zou een heerlijke Verlosser zijn. Dit was de natuur van het verbond der genade.

Nu zijn er vele manieren, waarop we over Christus kunnen spreken met betrekking tot het Evangelie der verlossing en de wijze waarop Hij het Verbond vervulde, maar voor het tegenwoordige licht ik het toe door Kirjath-Sefer, de boekenstad. Het verbond der genade was van die natuur. De Heere Jezus Christus, de Zoon des Vaders, zou de inhoud van twee boeken vervullen, vòòr Hij Zijn volk kon verlossen. Hij moest naar een geestelijk Kirjath-Sefer gaan en het innemen, zou Hij de Zaligmaker van arme zondaren van het geslacht Adams zijn, en het eerste boek wat Hij moest vervullen, was het boek der wet. We hebben in de Bijbel het boek der wet in 't kort samengevat in de tien geboden en verklaard van Genesis tot Openbaringen. De wet Gods is de ganse Bijbel. Nu, Christus moest de wet vervullen, de wet, die de mens verbroken had. Zij was aan de mens gegeven in de hof van Eden, maar de mens verbrak die wet. Hij had de wet, zijn

God en zijn naaste niet lief. Hij verkreeg geen leven van de wet, maar de dood. Maar het verbond der genade nu was van deze natuur. Van alle eeuwigheid was de tweede Adam, die ook de laatste Adam was, de Heere uit de hemel, aangesteld, en het werd Hem voorgesteld, sprekende op menselijke wijze, dat Hij naar deze wereld zou nederkomen en het werk doen, wat de eerste Adam in gebreke bleef te doen en hetwelk het ganse geslacht der mensenkinderen in gebreke bleef te doen, namelijk, dat Hij zou beginnen bij het eerste gebod der wet en de gehele wet in één stuk door volledig gehoorzamen, zonder enige afwijking. Dit werd de Zone Gods in onze natuur voorgezet. Hij moest de wet gehoorzamen. Hij moest optrekken naar Kirjath-Sefer, de boekenstad; Hij moest zich wenden tot de wet, waarvan Hij de gever was, en Hij moest die wet vervullen en Hij moest haar in Zijn eigen persoon gehoorzamen. In gedachten en in woorden en in werken moest Hij gehoorzamen de wet, die wij onder onze voeten vertreden hadden. De Zone Gods kwam van de hemel om haar te gehoorzamen; en niet slechts de wet in dadelijke gehoorzaamheid, maar ook in lijdelijke gehoorzaamheid.

Er was aan de wet een straf verbonden, die de mens zich nu op de hals had gehaald; en het verbond der genade werd de Othniël van het eeuwige verbond voorgezet. "U moet niet alleen ieder gebod in de wet gehoorzamen, maar u moet de dood sterven, die te wijten is aan de zonde. U moet sterven, de rechtvaardige voor de onrechtvaardige." Met eerbied gesproken, Christus kon geen Zaligmaker van zondaren zijn, Hij kon nooit Zijn Kerk aan Hem ondertrouwen (u kon nooit met Christus verenigd worden), indien Christus niet gekomen was en de wet vervuld had door te sterven aan het kruis op Golgotha, in uw plek en plaats, en indien u met Christus getrouwd zijt, bent u getrouwd met Eén, die voor u stierf, in het gehoorzamen van de wet. U gehoorzaamde nooit de wet, en o!, hoe behoorde gij Hem lief te hebben, hoe behoorde gij Hem te volgen en hoe behoorde gij een man te gehoorzamen, die voor u stierf.

Welnu, Christus moest optrekken naar dit Kiriath-Sefer, het Kirjat-Sefer van de wet Gods, en het innemen. Hij moest

het overwinnen in deze zin, door het in z'n kleinste delen te vervullen, en door te sterven de dood, die in de wet beschreven was, dat de Zoon moest sterven, of anders kon Hij nooit Zijn Achsa krijgen, kon Hij nooit Zijn Kerk verkrijgen, noch één enkele van Zijn volk.

Maar daar was een ander boek, dat de Othniël van het nieuwe verbond moest vervullen, en dat was het boek der profeten. Hij moest ook naar dit Kirjath-Sefer optrekken - het Kirjath-Sefer van het boek der profeten, van het boek der Schiften van het Oude-Testament; en Hij moest Zich in iedere toestand, in iedere staat en onder iedere beproeving stellen, die genoemd wordt vanaf de eerste belofte in de hof van Eden tot op de vloek, die geschreven is in het boek van Maleachi. Ach, geliefde vrienden, hoe eindigt het Oude-Testament? Wel, het laatste woord in het Oude-Testament is een vloek. "Opdat Ik niet kome, en de aarde met de ban sla." (Eng.: en de aarde sla met een vloek). Er was geen weg van zaligheid dan alleen dat Christus moest vervullen al de beloften van de Schriften van het Oude-Testament, van de hof van Eden af tot op de vloek in Maleachi; Hij moest zijn het zaad en de steen; en Hij moest de Herder zijn. Hij moest zijn alles, wat over de Messias gezegd was: de Man van smarten, Zijn handen en voeten doorboord; en Hij zou om een dronk moeten vragen aan het kruis; Hij zou geboren moeten worden uit een maagd in Bethlehem.

Het Oude-Testament is vol van Christus en wat Hij moest zijn, wanneer Hij zou komen, teneinde de zonden weg te nemen door Zijnszelf offerande. De Schrift begon van Hem te spreken in de moederbelofte: "En Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar zaad; datzelve zal u de kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen"; en dan gaan de Schriften van daar verder, in één stuk door, vertellende wat de Christus zou zijn, hoe Hij zou komen en waar Hij zou zijn. Hoe Hij vernederd zou worden, en bespogen en gekruisigd, en in een graf gelegd, en hoe Hij wonderen zou werken. Hij zou goed doen, en voor het goetdoen ter dood gebracht worden.

De Oud-Testamentische Schriften spreken van Zijn geboorte, mannelijke leeftijd en bediening, en hoe Hij werd behandeld, verraden en veroordeeld en aan het kruis genageld en in een graf gelegd. Het Oude-Testament spreekt van al deze dingen, en hoe in het eeuwigdurend verbond het was verordineerd, dat de Zone Gods, in onze natuur, als de Zaligmaker van verloren mensen, zou komen en iedere passage, die in de Oud-Testamentische Schriften staat geschreven, zou vervullen. Daar zijn veel Oud-Testamentische Schriften, die nog niet vervuld zijn, betreffende de wederkomst van Christus. Zij zullen net zo zeker vervuld worden als de Schriften met betrekking tot Zijn eerste komst vervuld werden. Hij moest optrekken naar dit Kirjath-Sefer, de Boekenstad der profeten van de Oud-Testamentische Schriften, en Hij moest de stad innemen en elkeen van deze beloften vervullen, zoals Hijzelf zegt: "En de Zoon des mensen gaat wel heen, gelijk besloten is." Dit is hetgeen Hij deed in de drieëndertig jaren van Zijn leven in deze wereld. Hij nam de stad Kirjath-Sefer in, en Hij wandelde overeenkomstig de Schriften van het Oude-Testament. Nu, wat zeide het verbond? Het verbond zeide, wanneer Hij dit zou doen, Hij niet zonder Zijn Achsa zou zijn. Net zo zeker als het waar was omtrent Othniël (wanneer hij met zijn krijgswapenen zou optrekken en de stad Kirjath-Sefer innemen, dan kon hij tot Kaleb komen en aanspraak maken op zijn bruid; Kaleb weigerde het hem niet), even zo is het met de Heere der Heerlijkheid, Jezus Christus. Hij vervulde de voorwaarden van het verbond der genade; Hij riep uit aan het kruis: "het is volbracht", en Hij ging op tot de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen. Hij eiste Zijn Achsa, Zijn Kerk; "Gij hebt gaven genomen om uit te delen onder de mensen; ja, ook de wederhorigen." Hij vervulde iedere voorwaarde, en nu zit Hij als Koning op Zijn troon. Hij zit aan de rechterhand der kracht Gods, en de Vader zegt: "Eis van Mij, en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel." Gij hebt de voorwaarden van het verbond vervuld; Gij hebt de verlossing uitgewerkt, een volkomen en een heerlijke verlossing; nu dan, vraag om Uw Achsa, Uw Kerk.

Ach, geliefde vriend, zou u deze avond niet tot Christus bidden,

dat Hij de Vader wilde vragen, namelijk om u aan Hem te geven, want de Vader zegt tot de Zoon aan de rechterhand: "Eis van Mij, mijn Zoon; Gij zijt de Othniël van het Nieuwe Testament; Gij vervulde al de voorwaarden. Gij stortte Uw dierbaar bloed, hetwelk als een aangenaam ruikende geur op kwam voor de troon. Nu, eis van Mij, en Ik zal U er één hier en één daar geven, totdat de Kerk vol en volkomen gemaakt, de Uwe zal zijn tot in alle eeuwigheid." Vraag Hem er nu om, geliefde vriend!

Christus had een recht op de Kerk door schenking, en nu, toen Hij de voorwaarden van het verbond der genade vervuld had, had Hij een recht op de Kerk door koping. Hij had Zijn volk gekocht, de Kerke Gods, die Hij kocht met Zijn eigen bloed. Maar nu, in de tijd der genade, komt Hij om hen te hebben door een ander recht, het recht van hun toestemming. Het recht, hetwelk Christus over hen oefent ten tijde wanneer dat gezegde is vervuld: "Uw volk zal zeer gewillig zijn op de dag Uwer heirkraft, in heilig sieraad; uit de baarmoeder des dageraads zal U de dauw Uwer jeugd zijn"; en geliefde vriend, wanneer de zondaar van Adams geslacht ziet de schoonheid van Christus, Zijn heerlijkheid, Zijn dierbaarheid als Verlosser en Zaligmaker, wanneer Hij er toe gebracht wordt om te zien de liefde, waarmede Hij zondaars liefhad, wanneer de zondaar gebracht wordt om te zien zijn behoefte aan Christus, wanneer hij gebracht wordt om gewillig Christus te omhelzen als zijn eigen persoonlijke Zaligmaker, dan krijgt Christus, de Othniël van het Nieuwe-Testament, Zijn Achsa. Christus krijgt datgene wat Hemzelf toebehoort. Gelijk dr. Kennedy gewoon was om te zeggen van dat (11e) vers in psalm 45: "Hoor, o dochter! en zie, en neig uw oor; en vergeet uw volk en uws vaders huis", dat dit de huwelijks-predikatie was, die de Geest van God predikte, wanneer Hij een ziel met Christus verenigde, en zou het vanavond voor u en voor mij niet goed zijn, als we naar Christus wilden luisteren?

Wat zegt Othniël tot zijn Achsa? O, Hij zegt dit: "gij zijt een verloren, helwaardige zondares, en daar is niets, dat u in uzelf kunt doen, wat u zal verlossen; maar nu ben Ik in de wereld gekomen en Ik was gehoorzaam en Ik leed en Ik stierf in de plek en

plaats van zondaren, opdat zij mochten worden behouden. Wilt u zich niet aan Mij geven?" Christus zegt dit nu, en dit is het wat de harten van Zijn volk in deze wereld overwint, wanneer de Geest van God hun ogen opent om zichzelf te zien, en te zien wat Christus voor hen gedaan heeft. De vraag is deze: Wilt gij heengaan met Christus - om van Hem alleen af te hangen als een Verlosser en Zaligmaker? Zijt ge gewillig, dat Hij uw profeet zal zijn om u te onderwijzen, uw priester om u te reinigen, uw koning om over u te regeren? Wilt ge een woestijnreis doorstaan met Christus? Rebekka, toen zij al verscheidene dagen in de woestijn was, wist niet waar zij heenging en wanneer zij zou aankomen, maar zij volgde de man. Christus zegt tot de ziel: "ziele, wilt ge Mij volgen door deze wereld? Ik wil u voeren naar de hemelse bergen. Ik leid naar die plaats, waar uw zon niet meer zal ondergaan. Ik leid naar dat land van ongemengde verrukking, waar ge Mijn aangezicht zult zien en voor eeuwig zult staan in Mijn tegenwoordigheid." Wilt gij met Hem gaan?

Nu krijgt Christus Zijn Achsa, Zijn volk. Er zijn duizenden en duizenden, die tot de Kerk van Christus behoren, die nu als geesten rondom Zijn troon zijn, en Hij zamelt ze nog voortdurend in. Zij zullen komen van het noorden, zuiden, oosten en westen en zij zullen aanzitten met Abraham, Isaäk en Jacob in het koninkrijk. Wilt gij daar zijn? Gij zult daar zijn, indien gij voor de Heere Jezus wilt invallen. Gij zult nooit daar zijn, indien ge uw hart voor Hem sluit; en nu is Christus tot ons gekomen net zoals Othniël tot Kaleb kwam, nadat hij de stad Kirjath-Sefer had ingenomen. Othniël zou komen en zeggen tot Kaleb: "Ik heb gedaan, hetgeen u vroeg. Ik heb de voorwaarden, die ge mij gegeven hebt, vervuld. Christus komt tot ons in het eeuwig Evangelie, en Hij zegt: "Ik ben degene, die al de voorwaarden heeft vervuld: Ik heb een einde gemaakt aan de zonde en stopte de overtredingen. Ik heb een eeuwige gerechtigheid aangebracht; geef uzelf aan Mij, geloof in Mij". "Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven"; en de Vader zal een iegelijk van Zijn volk aan Hem geven. Christus zal niet zonder Zijn kerk zijn, maar totdat zij tot Hem vergaderd wordt, zendt de

Heere Zijn Woord tot de mensen, als redelijke schepselen. We moeten komen om Hem te vinden, en wanneer we het doen, zullen we zeggen: "O, het is alles uit genade". Het is niet ons zoeken, dat ons Christus doet vinden; neen, het is alleen door genade. Op deze wijze zal het verbond zijn vervulling hebben.

Othniël beantwoordde aan het verbond; hij kreeg Zijn Achsa. Christus heeft al de eisen van het verbond der genade vervuld; Hij zal Zijn volk hebben. Behoort gij tot Hem? Heeft u ooit gezien, hoe dierbaar Hij is, en omhelst ge Hem, zoals Hij vrijelijk wordt aangeboden in het Evangelie? Gelijk die oude puriteinse godgeleerde, die op zekere dag een Zondagsschoolklas onderwees. Hij had heel wat kleine jongens en meisjes in zijn klas, en stelde de vraag: "Wat is de krachtdadige roeping?" Zij antwoordden: "De krachtdadige roeping is het werk van Gods Geest, waarbij Hij ons overtuigt van zonde en ellende, ons verstand verlicht in de kennis van Christus; vernieuwende onze wil, overreedt Hij ons en stelt ons in staat om Jezus Christus te omhelzen, zoals Hij ons vrijelijk in het Evangelie wordt aangeboden." Nu, zeide de godgeleerde, is daar een of andere jongen of meisje vandaag in mijn klas, die deze woorden op hem - of haarzelf kan toepassen? Een jongen stond op en hij zeide, wenende: "De krachtdadige roeping is het werk van Gods Geest, waarbij Hij mij overtuigt van mijn zonde en ellende; verlichtende mijn verstand in de kennis van Christus; vernieuwende mijn wil, overreedt Hij mij en stelt mij in staat om Christus te omhelzen, zoals Hij mij vrijelijk wordt aangeboden in het Evangelie;" wat was die kleine jongen zalig gesteld, die zo vanuit z'n hart kon spreken. Dit is de bevinding van Gods volk; en waarlijk, dezulken zijn verenigd met de Heere Jezus - zijn aan Hem verbonden door een verbond, dat nooit verbroken zal worden.

3. Maar nu, in de laatste plaats, het verzoek en zijn vervulling. Achsa kwam tot Kaleb en zeide: "Geef mij een zegen. Geef mij ook waterwellingen, en hij gaf haar hoge waterwellingen en lage waterwellingen". Hier kwam Achsa tot Kaleb, en zij kwam nu niet rechtstreeks tot Kaleb; zij zegt tot Othniël: "Nu, Othniël, gaat gij naar mijn vader Kaleb en vraag om een veld, en vraag om waterwellingen". Othniël was nu haar man, en zij wilde nooit in

haar eigen naam gaan. Indien Christus en gij getrouwd zijn, indien gij voor eeuwig met de Heere Jezus verenigd zijt, zult gij nooit voor God komen in uw eigen naam, maar door Hem als uw Middelaar, uw Man en uw Hoofd. Zij kwam tot Kaleb door Othniël, en indien Christus dierbaar voor ons is, en indien wij Hem kennen als Verlosser, gaan wij niet tot God de Vader in onze eigen naam, maar door ons Hoofd, door Christus, de Middelaar en Zaligmaker. "Niemand komt tot de Vader, dan door Mij".

Maar nu begon zij te vragen, en zeide: "Geef mij een veld", en toen zij dat gekregen had, zeide ze: "geef mij ook waterwellingen, wanneer hij haar een dor land (Eng. is zuiderland) gaf. Wat is het zuiderland, dat de hemelse Vader geeft aan de ziel, die Jezus liefheeft en die zich naar Christus begeeft als zijn Verlosser en Zaligmaker? Hij geeft hem het zuiderland van genade met alle nodige geestelijke zegeningen voor dit leven. Hij geeft hem een zuiderland, een warm land, niet een land van koude of ijs. O! de geestelijke koude en vorst en ijs liggen op ons, maar indien we "het leven uit de doden" verkregen, we zouden het zuiderland begeren. We zouden begeren, dat de liefde van Christus in ons hart warm ware, en dat er een vereniging tussen onze ziel en de Verlosser zou zijn.

Maar dan gaf hij haar ook een veld. Wat is het veld, hetwelk God geeft degenen, voor wie Christus dierbaar geworden is? Het veld van de middelen der genade. De Schriften der waarheid zijn het veld, waar zij hun voedsel en onderhoud - het zuivere Woord van God - ontvangen. Maar zij begeerde waterwellingen, en hij gaf haar hoge waterwellingen en lage waterwellingen; en hoewel we een veld zouden hebben, tenzij het veld bewaterd wordt, zo zal er geen vrucht zijn; en hoewel we Gods Woord zouden hebben, of de middelen der genade in deze wereld, tenzij de "dauw uit de hoogte" zal nederdalen, we zullen er geen nut van hebben. We hebben nodig de zuivere rivier van het water des levens, klaar als kristal, of anders zullen we niets voor onze zielen verkrijgen in de Schriften.

Maar hij gaf haar hoge waterwellingen en lage waterwellingen. Ik

noem alleen maar één of twee punten, die hiermee in verband staan. God geeft aan Zijn volk in deze wereld de hoge waterwellingen van geestelijke zegeningen - datgene, wat zij nodig hebben voor hun ziel, datgene wat zij nodig hebben om het geestelijk leven te onderhouden, en wat hen in staat stelt om de weg der gehoorzaamheid te gaan. Hij gaf hen de lage waterwellingen van tijdelijke zegeningen. De hoge en de lage - "Zoekt eerst het koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden." Hij zal aan degenen, die op Hem hun vertrouwen vestigen, geestelijke verkwikking en bemoediging en vreugde geven, in een weg die zij zelf zullen ondervinden en kennen. Zij hebben tijden, wanneer zij uit Zijne volheid zullen drinken, op een wijze, waarin hun beker zal overlopen; en wanneer zij dat niet zullen hebben, zal Hij hen de lage waterwellingen geven. Hij zal hen kracht geven door Zijn eigen genade op een geheime, verborgen wijze, ondanks hun onbekwaamheid om de waarheid aan te grijpen, zodat zij door Hem ondersteund worden.

De Christen is nooit helemaal zonder voorziening van genade. Soms is hij er zich tot op zekere hoogte van bewust. Op andere tijden onderhoudt de Heere Zijn eigendom op een verborgen wijze. Bunyan, in de "Christenreize naar de eeuwigheid", vergelijkt de toestand van de gelovige bij een vuur, waarop een man water giet, maar wat hij niet kan uitdoven. De reden hiervan is, dat iemand, achter het vuur, er olie op giet en het brandende houdt, in weerwil van alles wat de man zal doen. Dat is de weg, waarop de Christen in deze wereld zich dikwijls bevindt. Het lijkt alsof deze man de genade tracht te vernietigen - om alles wat Christus toebehoort, te smoren; maar Christus staat achter hem, hen krachtig ondersteunende. Hij zal hen geven lage waterwellingen in de tijd en hoge waterwellingen in de eeuwigheid. Hij geeft aan Zijn volk hoge waterwellingen en lage waterwellingen in al hun noden. Hij wil hetzelfde aan u schenken, indien gij de Heere Jezus zoekt en Hem vindt. Alles wat u hier nodig hebt en wat u daar kan staande houden. In de hemel loopt het vat van een Christen over. Ge zult hier beneden ontvangen

zoveel als u behoeft en daar boven zoveel als ge kunt bevatten; en voorzeker, dat behoort genoeg te zijn.

Welnu, geliefde vriend, wanneer u vanavond huiswaarts keert, behoort ge tot de Heere te zeggen: "Wilt Gij mij aannemen als Uw Achsa? Wilt Gij mij verenigen met Uzelf in een eeuwig verbond?"